

תפ"ח 20524/05/12 - מדינת ישראל נגד יצחק חזן

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 20524-05-12 מדינת ישראל נ' חזן

בפני הרכב כב' השופטים:

מ. גלעד [אב"ד]

ד. פיש

ת. שרון-נתנאל

מדינת ישראל
באמצעות פמ"ח
ע"י ב"כ עו"ד גב' מאשה בוגדנוב
- נ ג ד -
יצחק חזן
ע"י ב"כ עוה"ד רפי ליטן וצח נצר

הכרעת דין

השופט מ. גלעד [אב"ד]

1. רקע כללי

בתאריך 16.1.11 בסמוך לשעה 20.15, נורה למוות בנימין הסה ז"ל, מנכ"ל חברת קדישא האשכנזית חיפה, בכניסה לבית מגוריו בחיפה.

כ- 10 חודשים לאחר מכן, נמצא מוסתר מאחורי עמוד בטון, במקווה טהרה בעיר בית שמש (מקום מגורי הנאשם), האקדח אשר שימש לירי במנוח, כשהוא עטוף בגרביים, כשעל אחת מהן נמצא D.N.A של הנאשם.

הנאשם הודה במהלך עדותו במשפט - בניגוד להכחשתו בחקירתו במשטרה - כי גרבו עטפו את האקדח אולם, לדבריו, הוא "רק" קיבל את האקדח מפלוני, מבלי לדעת למה שימש, והוביל את האקדח לבית שמש, שם הוא נגנב ממנו, אך לא ירה במנוח.

האם היה זה הנאשם שירה במנוח למוות? זאת השאלה הניצבת במוקד הכרעת דין זאת.

2. עובדות כתב האישום

2.1 על פי המתואר בכתב האישום, החל משנת 1985 ועד ליום מותו, שימש בנימין הסה (להלן: "המנוח") כמנכ"ל חברת קדישא האשכנזית של חיפה, האחראית על הקבורה בכל בתי העלמין בעיר. בתאריכים הרלוונטיים לכתב האישום התגורר המנוח בדירה אשר בבנין המצוי בשד' סיני 15, בחיפה (להלן: "הבית").

בכתב האישום נטען, כי בתחילת חודש ינואר 2011 או בסמוך לכך, החליט הנאשם, תושב העיר בית שמש, להמית את המנוח.

בהמשך, ולשם מימוש החלטתו להמית את המנוח, הגיע הנאשם בתאריך 2.1.11 לחיפה וביצע פעולות התחקות אחר המנוח.

הנאשם הגיע לחיפה פעם נוספת בתאריך 14.1.11, ובין מועד זה ועד ליום 16.1.11 (מיום שישי עד יום ראשון) שהה בבית קרוב משפחה ברחוב לאון בלום 42 בחיפה (להלן: "הדירה").

לשם ביצוע הרצח, במהלך שהות זאת בחיפה, ביצע הנאשם פעולות התחקות נוספות אחר המנוח.

בתאריך 16.1.11, סמוך לשעה 18.30, ביצע הנאשם סיור ליד ביתו של המנוח, אשר נעדר אותה עת מביתו. לאחר מכן חזר הנאשם לדירה.

בסביבות השעה 20.15 הגיע הנאשם פעם נוספת לקרבת בית המנוח, כשהוא מצויד באקדח חצי-אוטומטי מסוג CZ, קליבר 9 מ"מ פארבלום, שמספרו הסידורי 01849, שסוגל לירות כדור ובכוחו להמית אדם (להלן: "האקדח") והמתין לבואו של המנוח כדי להמיתו.

סמוך לשעה 20.15 חזרו המנוח ואשתו לביתם והחנו את רכבם בחניית הבית. המנוח ואשתו הלכו לכיוון ביתם, כשהמנוח צועד ראשון ואשתו אחריו. כשהגיע המנוח לרחבת הכניסה לבית, ירה בו הנאשם באמצעות האקדח לפחות 5 כדורים, כשלפחות 4 קליעים פגעו בחזהו ובזרועותיו של המנוח וגרמו למותו, כל זאת בכוונה להמיתו ולאחר שהחליט לעשות כן.

עוד נטען בכתב האישום, כי במעשיו הנ"ל גרם הנאשם, בכוונה תחילה, למותו של המנוח לאחר שהחליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות בהן יכול היה להבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין את עצמו והצטייד לשם כך באקדח. כמו כן, הנאשם החזיק ונשא נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין.

2.2 לנוכח כל האמור לעיל, מואשם הנאשם בעבירת **רצח**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ובעבירות של **החזקה ונשיאת נשק שלא כדין**, לפי סעיפים

התפתחות החקירה**3.**

3.1 ביום האירוע 16.1.11, נתפסו בזירה 5 תרמילים, 3 קליעים ושרידי קליע (ת/1), אשר הועברו למעבדת נשק במחלקה לזיהוי פלילי (מז"פ). גופתו של המנוח הועברה למכון לרפואה משפטית באבו כביר (ת/40). עקב התנגדות המשפחה לא בוצעה נתיחה בגופת המנוח (ת/130א) אלא רק הדמייה לגילוי קליע והוצאת קליע נוסף מזרועו של המנוח שאף הוא הועבר למעבדת הנשק (ת/25). **מבדיקה בליסטית שבוצעה ע"י המחלקה לזיהוי פלילי של משטרת ישראל עלה, כי כל התרמילים וכל הקליעים נורו מאותו כלי נשק (ת/6, ת/10).**

3.2 בשלב הראשון נוהלה החקירה על ידי צוות חקירה בראשותו של פקד גיא וגנר (להלן: "הצח"מ הראשון"). בשלב זה נבדקו כיווני חקירה שונים, כגון סכסוכים בהם מעורבת החברה קדישא האשכנזית, ובראשם הסכסוך עם משפחת סלמן אשר עומדת בראש החברה קדישא הכורדית. כמו כן, לנוכח אי סדרים שנמצאו בחברה קדישא האשכנזית באשר למכירת מקומות קבורה על ידי אדם בשם ישראל אדלר, (ששימש כסגנו של המנוח), לאדם בשם נתן ביטון, נחקר גם כיוון זה. בשלבים מאוחרים יותר נוספו מידעים מודיעיניים (נ/29) שחיזקו כיוונים אלה. אולם, מחקרי תקשורת והאזנות סתר שבוצעו (כפי שיפורט בהרחבה בהמשך הדברים) לא הביאו לגיבוש ראיות של ממש, והחקירה הגיעה למבוי סתום.

3.3 במשך תקופה של כעשרה חודשים, לא היתה כל התקדמות בחקירה, עד שבחודש נובמבר 2011 נמצא על ידי עובד שיפוצים ב'מקווה טהרה' בעיר בית שמש **אקדח מוסלק מאחורי עמוד בטון כשהוא עטוף בגרביים**. בעקבות זאת הוקם צוות חקירה חדש (להלן: "הצח"מ השני"). הנשק והגרביים הועברו לבדיקות במטה הארצי של המשטרה, ובחוות הדעת של מעבדת הנשק, **נקבע כי האקדח שנמצא מוסלק ב'מקווה' הוא האקדח ששימש לירי במנוח**. דהיינו, זה האקדח ממנו נורו כל הקליעים ונפלטו כל התרמילים שנמצאו בזירה וגם הקליע שהוצא מזרועו של המנוח (מעמ' 6 לסיכומי הסניגור עולה כי אין מחלוקת שהמנוח נורה באקדח זה).

על הגרביים שהועברו למעבדה הביולוגית במז"פ **נמצא פרופיל גנטי (דנ"א) התואם לנאשם**, בשכיחות של 1:314 טריליון (!). משהגיעו תוצאות הבדיקות בוצעו מחקרי תקשורת, והתברר כי בזמן הירי במנוח שהה הנאשם - תושב העיר בית שמש, כאמור - בעיר חיפה, יחד עם בת זוגו דאז, קרן מלכה (להלן: "קרן"), וכן התברר כי ממכשיר הטלפון הסלולארי של הנאשם בוצעה שיחת טלפון לביתו של המנוח, שבועיים לפני הירי במנוח (ביום 2.1.11), כשהטלפון אופן סמוך לבית המנוח, על אף שאין בין הנאשם למנוח כל היכרות מוקדמת.

החוקרים ביצעו מחקר תקשורת נוסף ונמצא כי הטלפון הסלולארי של קרן נמצא בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום בקשר טלפוני עם המנוי של הנאשם. כן נמצא, כי הטלפון של קרן "נע במקביל" לנאשם מאזור בית

שמש לכיוון חיפה, ובמהלך סוף השבוע הרלוונטי הוציאה קרן שיחות מאזור חיפה. גם בדרך חזרה לבית שמש, ביום ראשון, בשעות הלילה שלאחר הרצח, הוציאה קרן שיחות טלפון "במקביל" לנאשם.

כן עלה מפלט שיחות הטלפון הסלולארי של הנאשם, כי זמן קצר לפני הרצח, בשעה 20.02, שוחח הנאשם עם בן-דודו קובי חזן (להלן: "קובי") כשהוא מאוכן בתנועה באזור הכרמל (הוא האזור בו התגורר המנוח), וזאת לאחר שגם בשעות מוקדמות יותר, באותו אחר הצהריים וערב, מאוכן הנאשם בסמוך לאזור בו התגורר המנוח.

מניתוח פלטי הטלפון של קובי, שבדירתו ברח' לאון בלום 42 חיפה התארח הנאשם בסוף השבוע הרלוונטי, עולה כי קיים קשר טלפוני הדוק בינו לבין אליהו (אלי) סלמן, מראשי החברה קדישא הכורדית (וגם ביום הרצח התקיימו שיחות טלפון רבות בין השניים - ת/181, ת/183). כזכור, בידי המשטרה היו מידעים לרוב, לפיהם הרצח "הוזמן" על-ידי האחים סלמן על רקע הסכסוך בין שתי החברות קדישא.

ממצאי החקירה הסמויה, ובעיקר האיכון של הנאשם יחד עם קרן בסוף השבוע וביום הרצח בעיר חיפה, מציאת דנ"א של הנאשם על הגרביים שעטפו את האקדח ממנו נורה המנוח, מציאתו של האקדח בבית שמש - עיר מגוריו של הנאשם, שיחת הטלפון בין מנוי הטלפון הסלולארי של הנאשם לבית המנוח כשבועיים לפני הרצח, ואיכנו של הנאשם סמוך לשעת הרצח וכשעה וחצי לפני הרצח, באזור בכרמל המצוי בסמיכות לבית המנוח, הביאו למעצרו של הנאשם ביום 17.4.12, בחשד לרצח המנוח ופתיחת חקירה גלויה.

3.4 במקביל לנאשם נעצרו קרן וקובי שהוחשדו אף הם במעורבות ברצח המנוח, ובשלב מאוחר יותר נעצר גם אלי סלמן. אולם, משלא מצאה המשטרה ראיות הקושרות אותם לאירוע הירי במנוח, הם שוחררו מהמעצר.

בעקבות הראיות שנאספו הוגש ביום 10.5.12 כתב האישום נגד הנאשם.

(כאן המקום לציין כי אלמלא התעכב המשפט כ- 3 חודשים בשל בקשות דחייה של הסניגורים, וכ- 3 חודשים נוספים בשל איחור בהגשת סיכומיהם, היתה ניתנת הכרעת הדין מוקדם הרבה יותר).

4. התשובה לכתב האישום

4.1 ביום 10.7.12 כפר הנאשם כפירה כללית בעובדות כתב האישום וסניגורו הודיע כי בתוך חודש ימים תוגש תשובה מפורטת (יצוין, כי ישיבת "ההקראה" התקיימה בפני מותב בראשות עמיתי, כב' השופט א. שיף, (ס. נשיא), בטרם הועבר התיק לדין בפני מותב זה).

ביום 29.7.12 קוימה ישיבת "הקראה" נוספת בפני מותב זה והורינו לסנגורים ליתן תשובה מפורטת לכתב האישום עד ליום 9.10.12.

ביום 28.10.12 לא מסרו הסניגורים תשובה מפורטת לכתב האישום והנאשם שוב כפר כפירה כללית בעובדות כתב האישום ובאי כוחו הודיעו כי תינתן תשובה מפורטת בהמשך.

סופו של יום, **לא ניתנה תשובה מפורטת** לכתב האישום על ידי הנאשם, **במהלך המשפט כולו**. הואיל והכפירה היתה כללית, הסניגורים חקרו עדים שונים בנושאים שהסתבר, לאחר שמיעת עדות הנאשם, שאינם שנויים במחלוקת.

4.2 על פי טענת הנאשם, עד לעדותו בבית המשפט, הוא לא שיתף איש - אף לא את סנגוריו(!) - בגרסתו לאירועים, ולטענתו, גם סניגוריו נחשפו לגרסתו "האמיתית" לראשונה, רק בעדותו.

במשמעות שיש להתנהלותו של הנאשם בהקשר זה, היינו כפירה כללית, הימנעות ממתן תשובה מפורטת לכתב האישום ו"כבישת" גרסתו עד לשלב כה מאוחר במשפט, אעסוק בהרחבה בהמשך.

5. ראיות התביעה

כללי 5.1

בפתח הדברים אציין, כי מדובר בתיק שיוכרע על פי ראיות נסיבתיות.

בתיק זה מוזכרים לרוב מקומות שונים בעיר חיפה, כבישים, דרכים ואתרים סלולאריים. על מנת להקל על ההתמצאות, הוגשה לבית המשפט ע"י ב"כ המאשימה ובהסכמת הסניגורים, מפה המפרטת את אותם מקומות על-פי המקרא שבצידה, והיא סומנה - ת/188.

כך ניתן לראות בנקל את האתרים המדוברים ובמיוחד את המרחקים שביניהם.

המאשימה לא הציגה ראיה ישירה המוכיחה כי הנאשם הוא שירה במנוח והיא מבקשת לבסס את הרשעתו על צירופן של ראיות נסיבתיות, אשר יש בהן לטענתה, להוביל למסקנה הגיונית אחת ויחידה, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ושאינן כל הסבר סביר "תמים" להתנהלותו.

בעמ' 3 לסיכומיהם טוענים הסניגורים כי המאשימה "... לא הצליחה להמציא ולו בדל של ראיה כי הנאשם היה ביום 16.1.11 בשעה 20:15 בפתח ביתו של המנוח בני הסה... (ו)לא צלחה (כך במקור - מ.ג) לשים הנאשם

במעלה גרם המדרגות בכניסה לבנין בשד' סיני 15, בשעה 20:15, של יום 16.1.11, כשהוא אחוז באקדח ויורה למוות בבני הסה, המנוח".

לראיות אליהן מכוונים הסניגורים ייקרא, כמובן, ראיות ישירות, והשאלה היא, האם רק ראיות ישירות יכולות להביא להרשעה, כדברי הסניגורים, או שמא גם ראיות נסיבתיות, כדברי ב"כ המאשימה?

5.2 עדויות השוטרים שהגיעו לזירה

5.2.1 אציין תחילה, כי על-פי בקשת ב"כ המאשימה ובהסכמת הסניגורים, יצאו בית המשפט, ב"כ הצדדים והנאשם, ביום 13.6.13, לביקור במקומות העיקריים שהוזכרו בכתב האישום ובגרסאותיהם של קרן והנאשם, ובין היתר אל זירת העבירה (ת/187 - תקליטור הסיור. פרוטוקול הסיור, מהווה חלק מהפרוטוקול בתיק).

5.2.2 כפי שניתן לראות בתמונות שצולמו בזירת הרצח ע"י המעבדה הניידת לזיהוי פלילי של המשטרה (ת/1 - תמונה 2), וכפי שניתן היה להבחין בביקור שנערך בזירת העבירה, הרי שהכניסה אל בנין מגוריו של המנוח היא דרך השביל אשר מוביל אל גרם מדרגות, ולאחר הירידה במדרגות מצויה רחבת הכניסה לבנין (ת/187).

על פי דו"ח אירועי משל"ט (המקבל דיווחי אזרחים למשטרה), דיווח ראשון על אירוע הירי נתקבל בשעה 20.15 (ת/4; מהדו"ח עולה כי מספר שכנים דיווחו למשטרה על האירוע), ומכאן שהרצח בוצע שניות או דקות לפני שעה זו.

5.2.3 רס"ר תגן בוזאיו

הנ"ל הגיע לזירה מיד לאחר הדיווח, בשעה 20:16, יחד עם השוטרים משה כרמלי ואור לוי (אלה לא העידו בפנינו מאחר שהסניגורים ויתרו על חקירתם). עם הגיעם למקום מצאו את המנוח שוכב יריו סמוך לדלת הכניסה לבנין, כשמאן דהוא מנסה לבצע בו החייאה. רס"ר בוזאיו הבחין בשתי נשים שעמדו במקום, אחת מהן אשת המנוח, שהיתה נסערת מאוד. לדבריו, אחת הנשים סיפרה כי היורה חבש "כובע גרב" ונמלט לאורך שדרות סיני לכיוון כיכר-ספר שבשדרות מוריה (עמ' 111 לפרוט'; ת/21). בשלב זה ביקש מהשוטרים שהיו עמו לסגור את הזירה והחל לרוץ לכיוון שדרות מוריה בניסיון להתחקות אחר היורה, אך הוא לא מצא חשודים (עמ' 112 לפרוט').

5.2.4 רס"ל אלון בן עזרי

משרת כסייר ביחידת הסיור של משטרת חיפה. הגיע לזירה בשעה 20.20 יחד עם השוטרת עדי ממן (גם זו לא העידה בפנינו). לפי תיאורו, כשהגיעו לזירה הבחינו ב"פאראמדיקים" בסמוך לגופת המנוח (עמ' 103 לפרוט'),

ומיד החלו לסגור את הזירה, להרחיק סקרנים ולגבות עדויות (עמ' 102 לפרוט'). בהמשך, גבה עדות מאלמנת המנוח, מחתנו, ומשכן בשם ידידיה סגל, אשר מתגורר בבנין המצוי מול בית המנוח וטען כי ראה אדם "מלא ובריא" נמלט מהמקום כשעל ראשו כובע גרב ולבוש בבגדים כהים (עמ' 104 לפרוט'; ת/22).

5.2.5 רפ"ק אנגל אהרון

רפ"ק אנגל סיפר כי הגיע לזירה כשעה וחצי לאחר אירוע הירי בניסיון לאתר עדים לאירוע, ובין היתר נכנס לאולם ספורט המצוי בסמוך לזירה. מתחקור החניכים והמדריך באולם עלה, כי הם שמעו רעש אך סברו כי היה זה רעש של "דפיקות על פח" (נ/19). לדברי רפ"ק אנגל, יום למחרת הגיע שוב לאזור הזירה כדי לאתר מצלמות אבטחה בבניינים הסמוכים לבית המנוח, אך לא הצליח בכך. העד אישר כי לא בדק אם קיימות מצלמות בבניין בו מתגורר המנוח וגם לא בשדרות מוריה, אלא התמקד באזור שד' סיני והשבילים המובילים לרח' ד'זרעאלי (עמ' 85 לפרוט'; ת/28).

בנוסף לשוטרים שנזכרו לעיל, העיד גם רס"מ סאמר ספורי, חוקר בימ"ר חוף אשר נכלל בצח"מ הראשון וערך את המוצגים ת/5, ת/7, ת/8 (העברת המוצגים שנמצאו בזירה ועל בגופת המנוח).

5.3 העדויות לעניין התחמושת והנשק

5.3.1 יצוין כבר עתה, כי סנגוריו של הנאשם לא חלקו על עצם תפיסת התרמילים והקליעים בזירה או על תפיסת הקליע שהוצא מגופת המנוח (עמ' 14 לפרוט') ולא הועלתה כל טענה בדבר שרשרת העברת המוצגים בקשר לתחמושת זו.

5.3.2 רפ"ק שמואל פיאמנטה

בזמנים הרלוונטיים שימש **כראש מעבדה ניידת - צפון**, בחטיבה לזיהוי פלילי של המשטרה.

רפ"ק פיאמנטה הגיע לזירה בשעה 21.30 בליל האירוע, יחד עם מפקח נועם אמר והשוטר אלי אלטמן. העד מצא את גופת המנוח כשהיא שכובה על הגב, ובבדיקת הגופה מצא שני פצעים הנראים כפצעי ירי ביד שמאל (פצע אחד סמוך לשורש כף היד ופצע שני במרכז הזרוע, בצד פנימי); פצע הנראה כפצע ירי בזרוע ימין, בצד הפנימי, סמוך לבית השחי; פצעים הנראים כפצעי ירי באזור הצלעות, צד ימין; שני פצעים הנראים כפצעי ירי בגב; פצע הנראה כפצע ירי בזרוע שמאל (לוח התצלומים - ת/1 - תקליטור צילומים ת/2).

כן מצא, מספר חורים בסוודר השחור (של המנוח) (ת/1, תמונה 19); 5 תרמילי תחמושת שפיקתם נקורה - על הקרקע בגינה הממוקמת מזרחית לבסיס העליון של גרם המדרגות היורד מהשביל לכיוון רחבת הכניסה לבניין (ת/15, תמונות 22-12); 2 קליעים על רצפת הרחבה סמוך ומערבית לדלת הכניסה לבניין; חור הנראה כחור

מעבר קליע, בזכוכית, מימין לדלת הכניסה בגובה של כמטר מהרצפה (בבדיקה באמצעות "ערכת חורי ירי BTK" לא התקבלה תגובה); פגיעה הנראית כפגיעת קליע בקיר גרם מדרגות, מתחת למדרגה השניה בקומת הכניסה. מתחת לפגיעה, על הרצפה, חלקי סיד ואבן (בבדיקה באמצעות "ערכת חורי ירי BTK" לא התקבלה תגובה); קליע ושרידי קליע על הרצפה בחדר המדרגות מערבית לדלת הכניסה.

רפ"ק פיאמנטה קבע כי על סמך מיקום התרמילים אפשרי כי הירי לעבר המנוח בוצע מבסיס העליון של גרם המדרגות היורד מהשביל אל רחבת הכניסה (ראו תמונות - ת/1). בעדותו הבהיר כי מסקנתו בדבר כיווני הירי "נסמכת על מיקום התרמילים ובין היתר על חורי מעבר קליע, חורי בליעת קליע בזכוכית ובקיר בתוך חדר המדרגות" (עמ' 45 לפרוט').

5.3.3 מפקח נועם אמר

עד זה הינו קצין במעבדה הניידת לזיהוי פלילי, מחוז חוף וצפון. מפקח אמר הגיע לזירה יחד עם רפ"ק פיאמנטה, כשעה ורבע לאחר הירי (עמ' 12 לפרוט') והעביר אל מעבדת הנשק את המוצגים שנתפסו בזירה, לצורך אפיון והשוואה מול "המאגר": 5 תרמילים שנמצאו על האדמה סמוך ומזרחית לגרם המדרגות היורד ממפלס הרחוב אל הבנין, 2 קליעים שנמצאו על הרצפה מחוץ לחדר המדרגות בכניסה לבנין, וקליע ושרידי קליע שנמצאו מערבית לדלת הכניסה לבנין. כן העביר העד אל מעבדת סימנים, לצורך קביעת מרחקי ירי, סוודר בצבע שחור קרוע ומוכתם בדם שנמצא על הרצפה מתחת לגופה, וטפט מדידת מרחקי ירי מחור בזכוכית מזרחית לדלת הכניסה (ת/3; מצוין גם בחוות הדעת של רפ"ק שמואל פיאמנטה - ת/1).

מפקח נועם אמר טען שאינו זוכר כי בזמן שהגיע לזירת האירוע היה גשום ובוזי, אך גם אם אלו היו התנאים, אין זה משנה דבר (עמ' 13 לפרוט'). בהקשר זה טען, כי תחמושת יכולה "לזוז" ממקומה גם ב"תנאים רגילים", ו"ככלל, תרמילים וקליעים הם ניידים, ייתכן שאנשים נתקלו בהם והזיזו אותם. אני מתייחס למקום הימצאותם כשאני הגעתי לזירה" (עמ' 13 לפרוט').

5.3.4 רפ"ק אבי קאופמן

הנ"ל משמש כקצין במעבדת נשק, במטה הארצי של משטרת ישראל.

מחוות הדעת שערך העד (ת/6, עמ' 14 לפרוט') עולה כי 5 התרמילים שנמצאו בזירה **נורו מכלי נשק אחד**, ייתכן מאקדח חצי-אוטומטי, **מאחד מכלי הנשק הבאים: אקדח CZ** (משנתפס, כעבור 10 חודשים לאחר חוות דעתו, האקדח בו בוצע הירי, הסתבר כי הוא מסוג **CZ** - מ.ג), אקדח טנפוגליו, אקדח בול, אקדח יריחו או כל כלי נשק אחר המטביע סימנים סוגיים דומים. לאחר בדיקה, **לא נמצא קשר לאוסף האירועים הפתוחים שבמעבדה.**

גם בעדותו חזר קאופמן על מסקנתו כי כל 5 התרמילים נורו מכלי נשק אחד וכי אינו יכול לקבוע בוודאות מהו כלי הנשק ממנו נורו, ומכאן שיתכן כי נורו מכלי נשק אחר המטביע סימנים סוגיים דומים (עמ' 16 לפרוט').

כן נקבע באשר ל- 3 הקליעים ו-2 חלקי מעטפת הקליע שנמצאו בזירת העבירה (ייתכן שקיימת התאמה פיסית בין שני חלקי מעטפת הקליע), כי הם **נורו מקנה של כלי נשק אחד**; על 3 הקליעים ו-2 חלקי מעטפת הקליע נמצאו סימנים סוגיים **האופייניים למגוון רחב של כלי נשק מתוצרים שונים**; **לא נמצא קשר לאוסף האירועים הפתוחים שבמעבדה** (לדבריו, הוא עצמו ערך בדיקות אל מול מאות "אירועים פתוחים" באזור הצפון - עמ' 15 לפרוט').

בחוות דעת נוספת מיום 7.2.11 (ת/10; עמ' 14 לפרוט') קיימת התייחסות **לקליע שהוצא מגופו של המנוח ונקבע כי הקליע, בקליבר 9 מ"מ פאראבלום, נורה מאותו כלי נשק שירה את 3 הקליעים ו-2 חלקי המעטפת של קליע שנמצאו בזירה** (5 התרמילים ו-4 הקליעים, 3 שנתפסו בזירה וקליע אחד מגופת המנוח, סומנו ת/115; 2 חלקי מעטפת קליע סומנו ת/114).

5.3.5 רפ"ק עזרא שושני

משמש כסגן ראש מעבדת נשק במז"פ. רפ"ק שושני ערך חוות-דעת באשר לאקדח ה"צז" שמספרו הסידורי 01849, שנמצא במקווה בבית שמש (להלן: "האקדח") (חוות הדעת -ת/16; ר' גם ת/17 - הודעה על קשר לאירועים הפתוחים; האקדח -ת/116, מחסנית -ת/116א, כדור שלם שנמצא בבית הבליעה באקדח -ת/116ב). מחוות הדעת עולה, כי כשנתפס האקדח הוא לא היה תקין באופן מושלם, דהיינו, הניצרה לא פעלה והפטיש לא נדרך לאחור בפעולה בודדת אולם, **ניתן היה לירות בו במצב "פעולה כפולה"**. האקדח נבדק באמצעות ירי מבוקר של 8 כדורים מתחמושת המעבדה ונמצא כי הוא **פועל ובכוחו להמית אדם. כן נמצא כי האקדח הנ"ל הוא שירה תרמיל וקליע שנמצאו בזירת העבירה.**

גם בחקירה נגדית הסביר רפ"ק שושני, כי על אף שהאקדח לא היה תקין לגמרי, ניתן היה לבצע בו ירי באופן רציף במצב של "פעולה כפולה", כשהפטיש נדרך על-ידי ההדק (עמ' 20 לפרוט').

לדבריו, בתיק זה היתה קביעה חיובית בהשוואה בין האקדח לבין תרמיל שנתפס בזירה על פי "פני הסדן", ובין האקדח לבין קליע שנתפס בזירה, על פי סימני הסלילים (המצויים בקנה ומשאירים סימן שהינו ייחודי לכל קנה, על הקליע - מ.ג.), (עמ' 19 לפרוט').

לטענת שושני, הוא התבקש להתייחס לכלל האירועים הפתוחים במעבדה ולא הונחה להשוות את האקדח באופן ספציפי לאירוע הירי במנוח (עמ' 19 לפרוט').

שושני טען, כי נהוג לערוך בדיקות חיזונית על גבי הנשק (דוגמת בדיקת דנ"א או בדיקת טביעות אצבע - מ.ג.) עוד בטרם עובר הנשק למעבדת הנשק (עמ' 20 לפרוט'). (לעניין הבדיקות על גבי הנשק, אתייחס בהרחבה בהמשך הדברים, בפרק שעניינו "מחדלי חקירה").

עוד יצוין כי הסניגור הודיע שאין הוא חולק על שרשרת העברת התרמילים, הקליעים וחלקי הקליע שנתפסו

בזירה או הקליע שהוצא מגופת המנוח, או האקדח, אל המעבדות (עמ' 14 לפרוט').

לסיכום נקודה זו ניתן לומר כי לא נותר עוד ספק שהאקדח שנמצא בבית שמש ירה את הכדורים שקליעיהם גרמו למות המנוח. מכיוון שעל פי חוות דעתו של רפ"ק קאופמן, כל התרמילים וכל הקליעים ומעטפות הקליעים שנתפסו בזירה, וגם הקליע שהוצא מגופת המנוח, נורו מכלי נשק אחד, לא היה צורך כי רפ"ק שושני יבדוק את כולם. די שבדק תרמיל אחד וקליע אחד למול התרמילים והקליעים שירה בצורה מבוקרת במעבדה וקבע כי הם נורו מן האקדח שנתפס, כדי לקבוע, כמסקנה ודאית, שכל התרמילים, הקליעים ומעטפות הקליעים שנתפסו והקליע שהוצא מגופת המנוח, נורו מאקדח זה.

דהיינו, האדם שירה באקדח זה המית את המנוח ולמעשה, אין מחלוקת כל כך, כעולה מדברי הסניגור בעמ' 6 לסיכומיו: **"באמצעות הנשק הנ"ל נורה המנוח ואת הנשק החביא, ככל הנראה, הנאשם"**.

5.4 שוטרים שביצעו פעולות חקירה בתיק

5.4.1 רס"ב שי נמני

משרת כראש צוות חוקרים במחלק תשאל, ימ"ר חוף, ועמד בראש הצח"מ השני.

רס"ב נמני תיאר כי ביום האירוע הגיע לזירת הרצח אולם, בהמשך הועבר הטיפול בתיק לצוות חקירה אחר, בראשותו של רפ"ק גיא וגנר, ורק בתחילת שנת 2012 הועבר התיק לטיפול צוות החקירה שהוא עמד בראשו. לדבריו, עם הקמת הצח"מ השני, החל צוות החקירה לבצע פעולות חקירה שונות כשבמקביל התקבלה הודעה מן המטה הארצי של המשטרה באשר להתאמה בליסטית בין האקדח שנמצא ב"מקווה" בבית שמש לבין התחמושת שנמצאה בזירת האירוע, ובהמשך נתקבלה הודעה בנוגע למציאת דנ"א של הנאשם על-גבי הגרב שעטפה את האקדח. בתחילה התנהלה החקירה באופן סמוי, עד שהתקבלה החלטה לעבור לחקירה גלויה (עמ' 20-21 לפרוט').

בשלב החקירה הגלויה נעשו פעולות חקירה שונות והצטברו ראיות נוספות. כך למשל בשחזור שנערך עם הנאשם (ת/63, ת/64) הוביל אותם הנאשם תחילה לבית בן-דודו, קובי חזן, אצלו התארח בסוף השבוע הרלוונטי. לאחר מכן הוביל אותם לאזור סניף הדואר שבשד' מוריה שם, לפי תיאורו, עצר את רכבו במטרה לפגוש "חייב" דמיוני אשר צריך היה לכאורה להעביר לו כסף, ובהמשך התייחס הנאשם לקיוסק הקרוי "דלי בגט", משם בוצעה שיחת הטלפון מן הטלפון הסלולארי שלו אל בית המנוח, ביום 2.1.11, כשבועיים קודם לאירוע. נמני תיאר, כי הנאשם התייחס גם למדרגות העולות משדרות מוריה לכיוון שדרות סיני (בית המנוח), בסמוך למסעדת "מנדרין" (עמ' 23 לפרוט'). (המדרגות קרויות "שביל דוסטרובסקי" - ראו תקליטור ביקור בזירה - ת/187).

לפי תיאורו של רס"ב נמני, גם בפעולת השחזור שנערכה עם קרן, היא הובילה אותם תחילה - בדומה לנאשם -

לביתו של קובי חזן ברח' לאון בלום בחיפה, לאחר מכן הובילה לשד' מוריה, סמוך לאותן מדרגות המובילות לשדרות סיני וצמודות למסעדת "מנדרין" (כאמור, "שביל דוסטרובסקי" - מ.ג.), וטענה כי זה המקום בו השאיר אותה הנאשם להמתין ברכב ויצא לחפש אחר "החייב" (עמ' 24 לפרוט'; השחזורים - ת/119, ת/124).

לדברי נמני, קרן טענה בחקירותיה כי הזיכרון שלה "נדפק" וכי היא אלכוהוליסטית. כן אישר כי בזמן החקירות ביקשה ליטול כדורים (עמ' 38 לפרוט' - כפי הנראה כדורי הרגעה הקשורים לאשפוז הפסיכיאטרי שלה בעבר - מ.ג.).

נמני תיאר, כי המצלמות שנתפסו בבית המנוח לא פעלו בזמן המקרה. לפי הסברו, עוד ביום האירוע נבדק המחשב על ידי טכנאי ונמצא כי היתה תקלה במחשב כשבועיים קודם, ולכן אין כל תיעוד מזמן האירוע (עמ' 35 לפרוט'). לדבריו, גם בבדיקת המומחה המשטרתי מיום 22.2.12 (למעלה משנה לאחר המקרה!!) עלה, כי לא ניתן "לפתוח" את המחשב וכי צילומי מערכת האבטחה מסתיימים כחצי שנה לפני האירוע, ביום 24.7.10, ולא ניתן להגיע לממצאים (עמ' 35 לפרוט'). עוד תיאר נמני, כי נתפסו מצלמות מבית הקפה "סילבה" (המצוי בשדרות מוריה, מול ובאלכסון למדרגות המובילות לשדרות סיני - "שביל דוסטרובסקי" - מ.ג.), והועתקה מתוכן השעה שקדמה לרצח והשעה שלאחר הרצח (עמ' 34 לפרוט'). אך לא ניתן היה להבחין בנאשם בתקליטור מצלמות האבטחה של בית הקפה "סילבה".

כן טען נמני, כי למיטב זכרונו גם בסרט "שהורד" ממצלמות האבטחה של בית עסק בשם "פוקסי" (סמוך לבית הקפה "סילבה"), המצוי אלכסוני למדרגות המובילות לזירה ("שביל דוסטרובסקי"), לא ניתן היה להבחין בנאשם או בקרן מלכה (עמ' 35 לפרוט').

(המשטרה בדקה גם את מצלמות הרמזורים ב"כיכר ספר" (כיכר דוד הכהן) וכיכר זיו שלאחריו, בשעות הרלבנטיות של יום הרצח, ולא ניתן לזהות רכבים או בני אדם (ראו מזכר ת/159 ותקליטור ת/159א)).

יצוין גם, כי רס"ב נמני העיד ארוכות בעניין אפשרות מעורבותם של גורמים אחרים בירי במנוח (עמ' 22-33 לפרוט'), ואולם חלק זה של עדותו יידון בהרחבה בפרק שעניינו "האפשרות כי גורמים אחרים היו מעורבים בירי במנוח".

5.4.2 סנ"צ ניר עקרון

מר עקרון הינו ראש מפלג תשאל ביחידה המרכזית של מחוז חוף במשטרת ישראל. סנ"צ עקרון אישר כי הורה על מניעת מפגש של קרן מלכה עם עורך דין מרגע מעצרה בבית שמש ביום 17.4.12, סמוך לשעה 10.15 ועד לשעה 19.00. זאת מכיוון שסבר כי מפגש עם עורך דין עלול לסכן באופן ממשי את החקירה ולשבש מעצרו של חשודים נוספים, כשהחשש העיקרי היה שהנאשם וקרן ישכרו עורך דין משותף (ת/156, עמ' 138, 139 לפרוט'). לדבריו, ההחלטה על מניעת מפגש עם עורך דין נתקבלה עוד בטרם נעצרה קרן בבית שמש ומכאן שהיה זה בטרם מסרה גרסתה (עמ' 138, 139 לפרוט').

סנ"צ עקרון טען, כי לא ראה בקרן עדה "בעיתית" שכן היא שיתפה פעולה בחקירות באופן מלא, דיברה בשטף ובצורה קוהרנטית, ולא עשתה רושם של עדה הזקוקה לאשפוז או לטיפול כלשהו (עמ' 140 לפרוט'). הנ"ל הטעים, כי בהתחשב בעובדה שקרן נעצרה באופן פתאומי בחשד לרצח, ונדרשה לשחזר אירועים שקרו כשנה ושלושה חודשים קודם, עדותה היתה יחסית מסודרת ובהירה (עמ' 141 לפרוט').

סנ"צ עקרון נחקר ארוכות על כיווני החקירה השונים ואפשרות מעורבותם של גורמים אחרים בירי במנוח, ועדותו בעניין זה תידון אף היא בהרחבה בהמשך הדברים, בפרק שעניינו "האפשרות כי גורמים אחרים מעורבים בירי במנוח".

5.4.3 רס"מ בוריס ליבוב

רס"מ ליבוב משרת בימ"ר חוף ושימש כחוקר בצח"מ השני. העד נחקר ארוכות על-ידי הסניגור בדבר פעולות חקירה שערך בתיק, ואולם באשר למרביתן טען, כי כיום הוא כבר אינו זוכר את הפרטים, והפנה לתיעוד שערך בקשר לאותן פעולות.

רס"מ ליבוב אישר כי חקר את דודי חיים ואת אלי סלמן בעקבות הנחיות שקיבל מראש הצח"מ, אך טען כי אינו יודע מה נעשה עם השניים לאחר מכן, וההחלטה בדבר שחרורם ממעצר לא היתה שלו (עמ' 96-97, 88-90 לפרוט'). העד הוסיף כי בחקירתו טען אלי סלמן כי קובי הוא "כמו בן" עבורו (עמ' 98 לפרוט').

באשר לשחזור שערך עם קרן מלכה אל תחנת הדלק ב"חבצלת השרון", טען רס"מ ליבוב כי קרן תיארה בפניו ובפני פקד גולדשטיין (שהיתה עמו בפעולת ההובלה וההצבעה), כי מדובר בתחנת דלק ובה מסעדה, ועל כן החלו לנסוע מ"ווינגייט" לכיוון צפון ועברו מספר תחנות דלק, אך קרן לא זיהתה אף אחת מהן. בשלב זה, ומאחר שכבר החל לחשוד כי התחנה אליה מתכוונת קרן היא תחנת הדלק שב"חבצלת השרון" - לחש לחוקרת, דורית, מבלי שקרן תשמע - שתיסע לכיוון "חבצלת השרון" (עמ' 93-94 לפרוט'). כן טען: "אני לא זוכר באיזה נסיבות נכנסנו ואיך נכנסנו. אני מציין שהכל מוקלט, לא הסתרתי דבר. כולל ציינתי במזכר את פנייתי בשקט לדורית שתיסע לכיוון חבצלת השרון" (עמ' 94 לפרוט'; מזכר על השחזור - ת/126).

הנ"ל טען, כי אינו זוכר את ההקשר בו אמרה החוקרת דורית גולדשטיין לקרן שהם "ינסו לעזור לה" (עמ' 95 לפרוט'). ואולם אציין כבר עתה, כי מצפייה בשחזור ניתן להבין כי קרן חששה מאוד לשתף פעולה עם החוקרים ו"להסתבר" עם הנאשם ובני משפחתו וביקשה כי ידאגו לה להגנה.

לדבריו, הוא לא ראה את קרן מלכה מסוממת או שיכורה ורק שמע ממנה כי בעבר היתה "מכורה" (עמ' 95 לפרוט').

5.4.4 פקד דורית גולדשטיין

גב' גולדשטיין משמשת כקצינת חקירות בימ"ר חוף ותיארה כי השתתפה בשני "שחזורים" עם קרן, אך ציינה כי היה זה סמוך לאחר חזרתה מחופשה, ומכאן שלא היתה בקיאה בפרטי החקירה.

פקד גולדשטיין טענה, כי אינה זוכרת את הפרטים המדויקים באשר לפעולות השחזור עם קרן והפנתה לתיעוד הדברים (עמ' 156 לפרוט'). יחד עם זאת, חזרה וטענה כי בפעולת ההובלה למלון "דן פנורמה" בתל אביב, היא ורס"מ ליבוב הובילו את קרן לאזור טיילת תל-אביב - הוא האזור שבו טענה קרן כי המלון נמצא - וקרן היא שזיהתה את המלון (עמ' 154-155, 157-158 לפרוט').

גם באשר להובלה של קרן לביתו של קובי סיפרה כי קרן טענה שביתו של קובי מצוי באזור בית החולים רוטשילד ועל כן הם החלו את ההובלה מבית החולים, אך קרן היא זו שהובילה אותם הלאה מבית החולים עד לביתו של קובי (עמ' 156 לפרוט').

באשר להובלה לכרמל, טענה פקד גולדשטיין כי בעקבות תיאורה של קרן שמדובר ב"רחוב של הפאבים" נסעו לכיוון שדרות מוריה (עמ' 156 לפרוט').

פקד גולדשטיין התייחסה גם להובלה של קרן אל תחנת הדלק ב"חבצלת השרון" וציינה, כי "המחשבה היתה להראות כמה שיותר תחנות דלק באזור נתניה, על מנת לראות אם היא מזהה תחנת דלק שהיא מדברת עליה בעדותה. שוב, אני לא קראתי את עדותה, החוקרים סיפרו כך מעדותה" (עמ' 159 לפרוט').

לדברי פקד גולדשטיין על אף שקרן סיפרה כי היא סובלת מבעיה פסיכיאטרית היא לא ראתה ביטוי לכך, ולכל היותר סברה כי התנהגותה של קרן נובעת מהיותה נרגשת ונסערת: "ההתרשמות שלי ממנה באותו יום, היא היתה נסערת ונרגשת, **כל ההתבטאויות שלה היו התבטאות של ההתרגשות שלה. אילו הייתי חושבת שהעדה אינה כשירה מבחינה שהיא תחת השפעה של משהו, שמשפיע על איך שהיא מתפקדת, לא היינו עושים את ההובלה וההצבעה.** הדברים לא היו ככה" (עמ' 157 לפרוט'). גם בהמשך, כשנשאלה אם לא האמינה לקרן שהיא נוטלת כדורי הרגעה, השיבה: "אני לא יודעת אם זה בכלל רלבנטי. באותו רגע נושא הכדורים שהיא אמרה לא היה רלבנטי, **היא נראתה לי בסדר גמור, חוץ מנרגשותה עליה דיברתי, ומפחדת. עובדה שאמרת לה שההתרשמות שלי ממנה היא שהמצב שלה לא כזה גרוע**" (עמ' 157 לפרוט').

5.4.5 רס"מ יחזקאל שמש

משרת כחוקר במחלקת תשאול-ימ"ר חוף, והיה חלק מן הצח"מ הראשון ומן הצח"מ השני (עמ' 112 לפרוט'). רס"מ שמש הבהיר כי לא בוצעה נתיחה מלאה בגופת המנוח אלא הדמיה לאיתור קליעים ו"הוצאה נקודתית" של קליע אחד מהגופה בשל בקשת משפחת המנוח, על רקע אמונתם הדתית, שלא לבצע נתיחה מלאה (עמ' 113 לפרוט'; ת/130, ת/130א). כן תיאר רס"מ שמש, כי ביום 20.1.11 חקר את אורלי סלע, שכנתו של המנוח שהיתה בקרבת מקום בזמן האירוע, אך הבין ממנה שלא ראתה את היורה (עמ' 114 לפרוט'). בנוסף, חקר שכן בשם ידידיה סגל, אשר טען כי לאחר ששמע את היריות, ראה בחור בגובה ממוצע ובעל מבנה גוף רזה -

נורמאלי, רץ מול ביתו, אך לא זכר פרטי לבוש (עמ' 114 לפרוט').

גם רס"ר שמש סיפר בעדותו כי עד מציאת האקדח והפקת הדנ"א מהגר ב בה היה עטוף האקדח שתאם את הדנ"א של הנאשם, נבדקו כיווני חקירה שונים (עמ' 116-117; כאמור, אתיחס לעניין זה בהרחבה בהמשך).

5.5 המעצרים

5.5.1 רס"מ יורם ישראל

רס"מ ישראל משמש כבלש בימ"ר חוף וסיפר בעדותו כי ביום 17.4.12 הגיע לבית שמש יחד עם השוטרים דודי אלקבץ, יאיר גולדווסר וניר שוקרון במטרה לעצור את הנאשם (דו"ח תפיסה וסימון של שני הטלפונים הסלולאריים של הנאשם-ת/29; דו"ח מעצר הנאשם - ת/30).

ישראל השיב, כי אינו זוכר אם כבר בעת שיצא מחיפה ידע כי הנאשם חשוד ברצח אולם בפועל, עם מעצרו של הנאשם (המעצר בוצע בחנות בשם "מתי מרכז הגבס" - ת/29), הודע לנאשם כי הוא חשוד בקשירת קשר לביצוע פשע ומשהגיעו לתחנת המשטרה בבית שמש הודע לו כי הוא חשוד ברצח (עמ' 81,82 לפרוט').

5.5.2 רס"ר יאיר גולדווסר

משמש כבלש בימ"ר חוף ונמנה גם הוא, כאמור, עם צוות הבלשים שעצר את הנאשם (דוח פעולה - ת/32). גם רס"מ גולדווסר טען כי אינו זוכר במדוייק באיזה שלב נמסר לו כי הנאשם חשוד ברצח (עמ' 84 לפרוט'). הנ"ל אישר כי יחד עם צוות הבלשים ערך חיפוש בבית הנאשם (ת/31, חיפוש מיום 17.4.12; מהדו"ח עולה כי נתפסו 3 מכשירים סלולאריים, מארז מחשב, 5 כרטיסי סים ו"דיסק און קי" אחד).

5.5.3 רס"ב גב' מוניק פלד

רס"ב פלד שירתה בזמנים הרלוונטיים בימ"ר חוף וביצעה פעולות חקירה שונות בתיק זה, בין היתר מעצרה של קרן בבית שמש, ביום 17.4.12, ופנייה אל הגב' אהובה כץ לצורך בדיקת מצלמות צומת "כיכר ספר" ו"כיכר זיו" (ת/159, 159א - עמ' 177 לפרוט'). העדה השיבה לשאלת הסנגור, כי בדו"ח שערכה על תשאול קרן בנסיעה מבית שמש לחיפה לאחר מעצרה, רשמה את עיקרי הדברים ולכן לא ציינה את טענת קרן כי היא נוטלת כדורים פסיכיאטריים (עמ' 177,181 לפרוט').

5.5.4 רס"מ אהובה כץ, המשמשת כנציגת משרד התנועה במרכז בקרת הרמזורים, העידה כי נתבקשה על ידי החוקרת מוניק פלד, ביום 18.1.11 (בטעות נרשם במזכר 18.1.10 - ר' גם עדות מוניק פלד בעמ' 176 לפרוט') למסור את תיעוד המצלמות של צומת "כיכר ספר" ו"כיכר זיו" מתאריך 16.1.11 בין השעות 17.00-21.00 (ת/159, ת/159א) וכך עשתה. **אולם, לטענתה, בשדרות סיני** (שם, כזכור, גר

המנוח - מ.ג.) **לא מותקנות מצלמות** (עמ' 148 לפרוט').

5.5.5 יעקב חכמגירי

משרת כבלש בימ"ר חוף ותיאר כי ערך חיפוש בביתו של קובי חזן, ביום 17.4.12, ובין היתר תפס את מכשיר הטלפון הסלולארי של קובי (שמספרו 054-6678236 - עמ' 147 לפרוט', ת/158 - דו"ח החיפוש).

5.6 עדים שהעידו בנוגע למציאת האקדח במקווה בבית שמש

5.6.1 מר אורי הרוש

מר הרוש משמש כאיש תחזוקה במועצה הדתית בית-שמש.

לפי תיאורו, ביום 23.11.11, בזמן שניקה יחד עם אחרים את ה"מקווה", שהיה באותה עת לאחר שיפוצים, הבחין במעין "חבילה" עטופה בגרב מתחת לבנין, מאחורי עמוד בטון, ומשך את הגרב החוצה באמצעות מקל. לדבריו, לפי צורת הגרב חשד מיד כי מדובר באקדח (עמ' 152 לפרוט'), ולכן הניח את הגרב בתוך קרטון, חייג למשטרה והמתין במקום. מר הרוש תיאר, כי כשהגיע "חבלן" למקום, הוציא החבלן את האקדח מתוך הגרב ובדק אותו (עמ' 150 לפרוט'); העד זיהה את הגרביים בבית המשפט - עמ' 150 לפרוט').

העד השיב, כי אינו זוכר אם נגע בגרב בידו (עמ' 150, 151 לפרוט; יצוין, כי באמרתו מסר כי נגע בידיו בגרב, אך לא באקדח - ת/160).

5.6.2 רס"מ דוד דוד

רס"מ דוד משרת כסייר ביחידת הסיור בתחנת בית שמש. לפי תיאורו, הגיע למקווה בבית שמש ביום 23.11.11, בשעה 11.12, לאחר שהתקבל דיווח ממר אורי הרוש ("המודיע") אשר מצא גרב בתוך חור בקיר וחשד כי בתוך הגרב מוסתר נשק (ת/11 - דוח שערך העד, ת/11א - זוג הגרביים, שקית המטא"ר - ת/11ב). לדברי רס"מ דוד, כשהגיע ל"מקווה" מצא את הגרב בתוך הקרטון והמתין במקום לחבלן ולטכנאי הזיהוי (עמ' 106 לפרוט'). לדבריו, עם הגעת החבלן, הוציא החבלן את הנשק, פרק אותו ומצא מחסנית ריקה בתוך בית המחסנית ו**כדור** בתוך בית הבליעה (עמ' 105 לפרוט'). כן הוסיף, כי תחילה לא רשם בדו"ח הפעולה את מספר הנשק ורק מאוחר יותר, עם סיום הפעילות בשטח, נמסר לו בטלפון מספר הנשק (עמ' 107 לפרוט').

5.6.3 רס"ר גלעד נדר

עמוד 15

הנ"ל משרת במחוז ירושלים כחוקר זירה. לפי תיאורו, כשהגיע ל'מקווה' בבית שמש צילם את המקום בו נמצא האקדח - לפי הצבעתו של המודיע - תפס את האקדח, המחסנית והכדור (באמצעות כפפות) והכניס כל אחד מהם לשקית נפרדת (ת/14; ת/15 (תצלומים); עמ' 107 לפרוט'). לדבריו, הוא ערך בדיקת טביעות אצבע על גבי הנשק והתחמושת - לא על גבי הגרביים - אך לא נמצאו טביעות אצבע (ת/14א; עמ' 108 לפרוט'). רס"ר נדר השיב, כי אינו יודע מי הוציא את האקדח מתוך הגרב (עמ' 108 לפרוט'), אך הבדיקות שלו מתבצעות כשגרה, מטעמי בטיחות, רק לאחר שחבלן פורק את הנשק (עמ' 109 לפרוט').

5.6.4 רס"ר קרלוס חיון

שירת כחוקר בתחנת בית שמש.

לדבריו, ביום תפיסת הנשק והתחמושת במקווה בבית שמש, 23.11.11, קיבל לידיו את המוצגים שנמצאו שם (האקדח, המחסנית, הכדור והגרביים) ולאחר מספר ימים שלח את הגרביים לבדיקה לצורך ניסיון מיצוי דנ"א, כדי לנסות לאתר את מחביא האקדח (ת/18, מיום 28.11.11). כן ביקש לבדוק בעלות על הנשק ומידע האם הנשק שימש באירוע פלילי כלשהו (ת/13, מיום 28.11.11). רס"ר חיון טען, כי אינו זוכר כיום מהי הסיבה שהאקדח לא נשלח לבדיקת דנ"א, אך ייתכן כי היה זה משום שהאקדח כבר נדגם, או לחלופין משום שהאקדח כבר נבדק על ידי הטכנאי בזירה (עמ' 110 לפרוט').

5.6.5 יצוין כבר עתה, כי בפועל האקדח לא עבר לבדיקת דנ"א, ולאחר שהאקדח עבר מספר ידיים ובוצעה בו בדיקת טביעות אצבע, ובדיקה בליסטית, לא ניתן היה לערוך בדיקת דנ"א (בענין זה ראו עדות דליה חרמון, שתיסקר בהמשך (עמ' 244-245 לפרוט').

5.6.6 רס"מ אסף אזולאי

מר אזולאי שימש כחוקר בצח"מ השני ובין היתר, נסע יחד עם רס"מ בוריס ליבוב ביום 24.4.12 (ת/129) לתעד את המקווה בבית שמש בו נתפס, מספר חודשים קודם לכן, האקדח ששימש לירי במנוח.

5.7 עדויות מומחים לעניין הדנ"א

5.7.1 אציין כבר עתה, כי לא מצאתי מקום "לדקדק" בכלל פרטי עדויות המומחים לעניין הדנ"א משום שבסופו של יום, בעדותו בבית המשפט, לא חלק הנאשם על ממצאים אלה **ואישר כי הגרביים הם שלו והם שעטפו את האקדח**. ואולם, לא אוכל לפטור עצמי מלהתייחס לעיקרי הממצאים בעניין זה, הואיל ובכל חקירותיו במשטרה הכחיש הנאשם כל קשר לגרביים ולאקדח.

עמוד 16

5.7.2 הגב' דליה חרמון

גב' חרמון שימשה כבודקת במעבדת דנ"א וביולוגיה במטה הארצי של משטרת ישראל, וערכה חוות דעת מיום 2.5.12. מחוות הדעת עולה, כי מדגימות שנלקחו מגרב והועברו למעבדה נתקבל פרופיל חזק ופרופיל חלש **והפרופיל החזק תואם לפרופיל הדנ"א של הנאשם** (חוות הדעת - ת/20; דף עבודה לתיאור מוצגים - נ/25).

גב' חרמון אישרה כי באזורים מסוימים על גבי אחת הגרביים שנשלחו אליה נתקבלה תערובת של פרופילים ובמקומות מסוימים (סעיף 6 לחוות הדעת ת/20) **נתקבל פרופיל בודד**, שלאחר אימות עם מאגר הדנ"א לדגימה החדשה שהתקבלה מהנאשם, נמצא כפרופיל התואם לפרופיל שלו (עמ' 243 לפרוט'). לדבריה, לגבי פרופיל חלש שמתקבל לא נערכת בדיקה כדי שלא תתקבל תוצאה מוטעית (עמ' 244 לפרוט').

גב' חרמון אישרה כי לא נתבקשה לבדוק האם הפרופילים האחרים שמצויים על הגרביים שייכים לאנשים אחרים (עמ' 243 לפרוט').

לדבריה, האקדח לא נשמר באופן ראוי כמוצג לבדיקת דנ"א, הוא עבר ידיים רבות ונערכה בו בדיקה בליסטית ומכאן שבסופו של דבר לא נבדק האם קיימים שרידי דנ"א על גבי האקדח (עמ' 244-245 לפרוט'). לדבריה "הפרוצדורה" היא שקודם דוגמים לדנ"א ואח"כ נעשות שאר הבדיקות כמו טביעת אצבע ובדיקות בליסטיות ופרוצדורה זו לא קוויימה כאן.

5.7.3 פרופ' עוזי מוטרו

פרופ' מוטרו משמש כפרופסור במחלקה לאקולוגיה, אבולוציה והתנהגות והמחלקה לסטטיסטיקה באוניברסיטה העברית בירושלים. מאחר שהסנגור ויתר על חקירתו של העד הוגשה בהסכמה חוות דעתו מיום 14.9.12 (ת/20א) וכן התוספת לחוות הדעת מיום 3.1.13 (ת/20ב).

מן התוספת לחוות דעתו של פרופ' מוטרו עולה, כי על אחת הגרביים שהועברו אליו (שעטפו את האקדח) התקבלו במספר מקומות תערובות בהן ניתן להבחין בפרופיל בולט הזהה לפרופיל של הנאשם, ובמקום אחר על אותו גרב התקבל פרופיל דנ"א (לא תערובת) הזהה לפרופיל של הנאשם. לפי חוות הדעת, שכיחות הגברים באוכלוסיה הישראלית-יהודית אשר להם פרופיל זהה נאמדת ב- 1:314 טריליון; שכיחות הגברים באוכלוסיה הישראלית-ערבית, אשר להם פרופיל זהה, נאמדת ב- 1:171 טריליון ושכיחות הגברים באוכלוסיה הישראלית-אתיופית אשר להם פרופיל זהה נאמדת ב- 1:226 טריליון.

5.7.4 הגב' אשירה זמיר

משמשת כראש מאגר הדנ"א במטה הארצי של המשטרה (ערכה את המוצגים ת/19, ת/19א). הגב' זמיר הבהירה, כי קיבלה מהמעבדה הביולוגית פרופיל ממוצג מזירת העבירה (מוצג 21622) וביצעה חיפוש מול כל הפרופילים במאגר הדנ"א המנוהל במשטרה. ככלל, הסבירה כי במקרה בו מתקבל מוצג מהמעבדה הביולוגית, מתבצע חיפוש ממוחשב של הפרופיל שהועבר אל מול כלל הפרופילים המצויים במאגר הדנ"א. לפי תיאורה, המאגר מכיל פרופילי דנ"א של עברנים ופרופילי דנ"א ש"נמשכים" באופן אלקטרוני ממוצגים בזירות עבירה (עמ' 232-231, 233 לפרוט').

עוד הסבירה הגב' זמיר, כי הבדיקה מתבצעת פעמיים; בפעם הראשונה, המחשב משווה את המוצג עם המאגר, מתקבל פרופיל דנ"א של החשוד, ובתוכנה אחרת ניתן לצפות בפרטים האישיים שלו (שם, ת.ז, פרטים דמוגרפיים וכיו"ב), לאחר מכן התוצאה נשלחת ליחידה החוקרת כדי שזו תבדוק האם מדובר בפרופיל של חשוד או של בג"ח ("בעל גישה חוקית", כמו למשל קורבן), ובמידה ואין מדובר בבג"ח, שולחת היחידה החוקרת דגימה נוספת של החשוד, ומתבצעת בדיקה נוספת (היינו, מופק פרופיל מהדגימה החדשה ומתבצעת השוואה כפולה על ידי המחשב: האחת, השוואה למוצג מהפעם הראשונה, והשניה, השוואה נוספת עם הפרופיל החדש שנתקבל - עמ' 232 לפרוט').

העדה הסבירה כי כשמוצג נכנס להשוואה במערכת הממוחשבת, עולות כלל ההתאמות, ואם קיימים במאגר אנשים נוספים התואמים לדנ"א שבמוצג, שמותיהם יעלו גם כן (עמ' 235 לפרוט').

לדבריה, אם מתקבלת **תערובת** של פרופילים במעבדה הביולוגית, עליהם להפריד את הפרופילים ולשלוח אליה פרופיל בודד, אחד או יותר, משום שכיום היא אינה יודעת לבדוק תערובת (עמ' 235, 237 לפרוט').

כן הסבירה הגב' זמיר, כי המעבדה הביולוגית מעבירה אליהם, על פי הנהלים, רק פרופיל דנ"א שיש בו מעל 8 אתרים, וזאת כדי למנוע טעויות. עם זאת, לדבריה, קיימים מקרים שבודק מבקש לבדוק התאמה אל מול פרופיל עם פחות מ-8 אתרים, והדבר נעשה, אך זו לא פעולה שנרשמת משום שהדבר לא נעשה במסגרת המחשוב.

כן הבהירה, כי רק השוואה חיובית נרשמת ומתועדת וכאשר אין התאמה לא נרשם מזכר (עמ' 236 לפרוט').

על אף שעוד אתיחס לראיית הדנ"א בהמשך הדברים, אומר כבר עתה, כי מהראיות לעיל עולה באופן חד משמעי, כי **דנ"א של הנאשם נמצא על אחת הגרביים שעטפו את האקדח, וכאמור, בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה המאשרת ממצא זה. דהיינו, הודה כי האלמוני שמסר לו את האקדח הטמין אותו בגרביים שלו, שהנאשם נתנם לו, והנאשם לקח את האקדח העטוף בגרביו שלו לבית שמש, עיר מגוריו.**

הנ"ל משמש כראש צוות חקירות מחשב בימ"ר חוף וערך ביום **11.3.12** (היינו, לאחר למעלה משנה מיום האירוע) "דו"ח בדיקת מחשב" (ת/165).

העד הסביר, כי ביום בו נתפס המחשב מבית המנוח (הוא יום האירוע) נמסר לו כי המחשב נבדק זה מכבר על ידי טכנאי שטיפל באותו מחשב בעבר, והטכנאי קבע כי המחשב אינו תקין. לנוכח האמור, הוחלט לתפוס את המחשב עם יתר המוצגים, ללא בדיקה נוספת (צו לחיפוש בבית המנוח, לרבות מחשב - נ/23; עמ' 183,187 לפרוט'). לטענתו, רק ביום 11.3.12, לאחר שתיק החקירה נפתח מחדש, החליט מיוזמתו על בדיקת המחשב, הפעם על ידו (עמ' 183,189 לפרוט').

מבדיקתו את המחשב עלה, כפי שצוין בדו"ח, כי **מערכת האבטחה לא פעלה ופעילותה מסתיימת ביום 24.7.10** (עמ' 184 לפרוט'), כלומר המחשב "תקול" מאז (עמ' 189 לפרוט'). (דהיינו, שמצלמות האבטחה שבבית המנוח לא צילמו והמחשב אליו הן קשורות לא הקליט דבר מזה כחצי שנה לפני הרצח - מ.ג.).

בנוסף, העד ערך בדיקה של מערך מחשב מבית הקפה "סילבה" בשד' מוריה (ת/166, ת/166א), מערך המחשב של בית האבות בשד' סיני (ת/112, ת/113) וכן של מערך מחשב מועדון ה"דיוק" (ת/167, ת/167א). ממסמכים אלה עולה, כפי שהסביר העד בעדותו, כי בזמן שערך את בדיקות המחשבים כתב דוח מפורט בנוגע לבדיקה של כל מחשב בנפרד משום שכל הורדת מצלמת אבטחה או בדיקת מחשב, חייבת להיות מלווה בדו"ח (יש לכך חשיבות לנושא הזמנים של הסרטונים, משום שלא בהכרח השעה המדויקת היא זו שמוצגת על המכשיר - עמ' 184 לפרוט'). אך במקרה זה, הדו"ח המקורי שנערך לגבי מועדון ה"דיוק" אבד, ולא ניתן היה לשחזרו (עמ' 184-185 לפרוט').

העד אישר גם, כי ערך דוח פעולה מיום 24.1.11 (ת/111) בדבר פניה לאגף פיקוח רמזורים בעיריית חיפה כדי לצפות בצילומי מצלמות בקרת הרמזורים לעבר צומת חורב-פיקה, אך באותו זמן היתה תקלה וכשניסו לצפות בצילום, לא ניתן היה לזהות כלי רכב או דמויות, בשל החשכה ואיכות ההקלטה הירודה.

בסופו של דבר ציין העד כי עבר על כל צילומי מצלמות האבטחה של אזור הזירה ביום האירוע ולא ניתן היה להבחין בנאשם, ברכבו, או בכל דבר משמעותי אחר (עמ' 188 לפרוט').

גולדפדר תיאר, כי הוציא גם בקשה לצו מחקרי תקשורת לשלומי אלבז ולאלי סלמן (שלומי אלבז ת/168 - ת/169ב; אלי סלמן - ת/170). שנקשרו לרצח המנוח על-פי המידעים המודיעיניים.

העד אישר, כי הידיעה על מספר הטלפון של שלומי אלבז הגיעה אליו דרך רכז המודיעין, וכי המנוי לא היה רשום על שמו של שלומי אלבז. לדבריו, רכז המודיעין טען כי שלומי אלבז נוהג להחליף את מנוי הטלפון שלו לעיתים

קרובות, כך שלא ידע בוודאות אם המנוי אכן שייך לו (עמ' 186 לפרוט').

5.8.2 רס"מ יובל מוזס

משרת בימ"ר חוף כחוקר מחשבים וערך בתיק זה דו"ח "סדר פעולות בדיקת מכשיר סלולארי", היינו פריקת התוכן מהמכשירים הסלולאריים וכרטיסי ה"סים" שנתפסו אצל הנאשם (ת/175, תקליטור - ת/175א, עמ' 208 לפרוט').

5.9 הראיות בעניין האפשרות כי גורמים אחרים היו מעורבים בירי במנוח

5.9.1 טענות הגנה רבות הוקדשו לסוגיית התנהלות החקירה ובמרכזן הטענה כי לא נבדקו על-ידי המשטרה כל כיווני החקירה ואף אם נבדקו כיוונים נוספים מעבר לכיוון של הנאשם, היה זה רק באופן שטחי. לדברי הסניגורים, המשטרה והמאשימה התעלמו מכל סכסוכי העבר של המנוח שאף הביאו להצתת ביתו והשלכת חומצה על פניו, וכן התעלמו מכל אותם מידעים מודיעיניים שהצביעו על אפשרות כי אנשים אחרים רצחו את המנוח ו"..." בחרו בנאשם כאופציה הקלה והפשוטה כמבצע המעשה תוך נסיון להתאמת מארג הראיות כך שיספיק להאשימו ובעקבות כך לבקש הרשעתו של הנאשם" (עמ' 2-3 לסיכומי ההגנה).

קו הגנה זה בו נקטו הסנגורים נשען בעיקרו על מידעים מודיעיניים שתוכנם הומצא להגנה ולפיהם גורמים מתוך החברה קדישא הכורדית, או גורמים אחרים שהיה להם קשר עסקי עם החברה קדישא האשכנזית, הם שרצו לפגוע במנוח (הידיעות המודיעיניות - נ/29) והם אלה שרצחו אותו.

5.9.2 יצוין כבר עתה, כי ככל שמדובר במידעים המודיעיניים הרי שמדובר ב"עדות מפי השמועה" ועל כן הם אינם קבילים לאמיתות תוכנם. גם הסניגורים לא ביקשו לקבל מידעים אלה כראיה לאמיתות התוכן, אלא ניסו להוכיח באמצעותם כי עלו כיוונים שונים בנוגע למניע לפגוע במנוח והמשטרה לא חקרה בצורה מעמיקה את כל הכיוונים האפשריים, כך שקיימת אפשרות שמאן דהוא אחר ירה במנוח.

5.9.3 סקירת המידעים המודיעיניים הרלוונטיים:

על פי ידיעה מיום 1.2.11, שעה 12.00, המנוח היה מסוכסך עם האחים סלמן, וכחודש וחצי לפני הרצח נראו האחים סלמן משוחחים עם שלומי אלבז ובחור נוסף. על-פי אותה ידיעה, שלומי אלבז מוכר כ"רוצח שכיר" שמקבל כסף עבור "עבודות" (ידיעה מס' 11-0130-210, נ/29).

בידיעה מודיעינית מיום 15.3.11, צויין כי רצח המנוח אירע על רקע סכסוך בין האחים סלמן למנוח, כאשר דודי חיים הוא זה שקיבל את ה"חוזה" והוא ששלח את שלומי אלבז לעשות את "העבודה". כן עולה, כי שלומי אלבז מתגורר עם יוסי זוזוט (ידיעה מס' 11-0128-965, נ/29).

על פי ידיעה מיום 13.6.11, הגורם שהזמין את רצח המנוח הוא אלי סלמן מחיפה בשל סכסוך על קרקעות, ומי שקיבל את "העבודה" הוא שלומי אלבז עם בחור נוסף. לפי ידיעה זו, שלומי אלבז נוהג להסתובב עם אלי בִּזְהָ יוסי זוזוט (ידיעה מס' 11-0258-489, נ/29). לפי ידיעה אחרת, שלומי אלבז קיבל עבור "העבודה" סכום של \$5,000 (ידיעה מס' 12-0019-670, נ/29, מיום 13.2.12).

כן קיימות ידיעות מודיעיניות על מספרי הטלפון של שלומי אלבז ויוסי זוזוט, וכן כי שלומי אלבז נוהג להשתמש בטלפון של יוסי זוזוט (ידיעה מס' 11-028-536, נ/29).

גם מהבקשה למתן היתר להאזנת סתר לנאשם, מיום 28.2.12 (ת/134), עולה, כי כיוון החקירה העיקרי בפרשיית רצח המנוח הוא הסכסוך בין המנוח לבין ראשי העדה הכורדית בחיפה (הנושא פורט בהרחבה בבקשה) וכי נמצאו קשרים בין משפחת סלמן מהעדה הכורדית, לבין משפחת חזן מבית שמש, שהנאשם נמנה עליהם (הבקשה לחידוש היתר להאזנת הסתר - ת/141).

מהבקשה למתן היתר להאזנת סתר לשמואל אבו חצירא, מיום 5.3.12 (ת/135) עולה, כי כיוון החקירה העיקרי בפרשיית רצח המנוח הוא הסכסוך בין המנוח לראשי העדה הכורדית בחיפה. כן נטען, כי נמצאו קשרים בין האחים סלמן לבין שמואל אבו חצירא ולפי ההערכה, שמואל אבו חצירא יודע פרטים על הרצח וייתכן כי אף היה שותף לו בדרך כלשהי.

גם מהבקשה למתן היתר להאזנת סתר לטלפון של שבתאי (שאבי) סלמן (ת/139) עולה, כי קיים סכסוך בין משפחת סלמן לבין המנוח על רקע של הקצאת חלקות קבורה בין העדות השונות בחברה קדישא וכי בשל אותו רקע קשרו האחים סלמן קשר לרצוח את המנוח.

מהבקשה למתן היתר להאזנת סתר לדודי חיים, מיום 9.4.12 (ת/140) עולה, כי על פי מידע מודיעיני שהגיע למשטרה, מי ש"הזמין" את רצח המנוח הוא אלי סלמן ומי שביצע את הרצח הוא שלומי אלבז ואדם נוסף. מאחר ששלומי אלבז הוא "חייל" של דודי חיים, ההערכה היא כי הוא לא יפעל ללא ידיעתו של דודי חיים.

גם מהבקשה למתן היתר להאזנת סתר לדודי חיים, מיום 27.4.12 (ת/152) עולה, על-פי הידיעות המודיעיניות השונות, כי דודי חיים קיבל את "החוזה" לרצח המנוח מאלי ושאבי סלמן והוא ששלח את שלומי אלבז לעשות את "העבודה" (בקשה לחידוש היתר להאזנת סתר בעניינו מיום 30.5.11 - ת/153; בקשה לחידוש היתר להאזנת סתר בעניינו מיום 22.6.11 - ת/154).

מהבקשה למתן היתר להאזנת סתר לשלומי אלבז, מיום 9.4.12 (ת/143) -**עולה כי קיימות ידיעות מודיעיניות כי שלומי אלבז קיבל את "החוזה" לרצוח את המנוח מהאחים סלמן** (בקשה להיתר להאזנת סתר בעניינו מיום 22.6.11 - ת/155).

מהבקשה למתן היתר להאזנת סתר לשמעון (קובי) חזן, מיום 9.4.12 (ת/144) עולה כי קיים קשר בין אחיו של קובי חזן, אשר שמו מיכאל חזן והוא בן דודו של הנאשם, לבין אלי סלמן. כן נמצאו התקשרויות רבות של הנאשם עם קובי בסוף השבוע שקדם לרצח ובסמוך לאחר הרצח.

גם מפרוטוקול הדיון בצו האזנת הסתר לשיחותיו של **אלי סלמן**, אשר ניתן ביום 9.4.12 (נ/1), עולה כי התקבלו ידיעות מודיעיניות הקושרות את האחים סלמן ואת דודי חיים ושלומי אלבז לרצח המנוח. זאת, בשל סכסוך רב שנים עם משפחת סלמן על רקע הפשרת קרקעות לצורך שינוי יעודם כקרקעות המיועדות לחלקות קבורה.

באותו דיון בבקשה למתן צו להאזנות סתר טען סנ"צ ניר עקרון כי לא נפסלת האפשרות שחלקו של הנאשם היה "במעגל השני", דהיינו למלט את האקדח לאחר הרצח.

5.9.4 יצוין, כי מהמידע המודיעיני שהגיע לידי החוקרים עלה כיוון חקירה נוסף לפיו קיים קשר בין הירי במנוח לבין מקרה אחר המתברר במחלק ההונאות של המחוז הצפוני בעניין סחר בחלקות קבר בניגוד לחוק. לפי אותו מידע, אדם בשם **נתן ביטון**, עובד חברה קדישא הספרדית, גבה כספים בצורה לא חוקית ממשפחות נפטרים והעבירם לחשבונו של ניג'ם נימר, בעל עסק לממכר דגים בחיפה, וזה היה מוציא מחשבונו צ'קים המשוכים לפקודת חברה קדישא הספרדית והאשכנזית בסכומים נמוכים משמעותית מאלה ששילמו משפחות הנפטרים. כמו כן, **נתן ביטון קנה חלקות קבורה מישראל אדלר (סגנו של המנוח בחברה קדישא) וסחר בהן בצורה בלתי חוקית. יתרת חובו של נתן ביטון לחברה קדישא האשכנזית עמד על כ- 350,000 ₪. כמו כן, קבע המנוח ליום 17.1.11 פגישה בה אמור היה להיות נוכח גם נתן ביטון, ואולם המנוח נורה יום קודם, ב- 16.1.11 (ת/148-ת/149 - בקשה להאזנת סתר לנתן ביטון; ת/150 - בקשה להאזנת סתר לנימר ניג'ם; ת/147 - בקשה להאזנת סתר לישראל אדלר).**

5.9.5 בעדותו התייחס סנ"צ ניר עקרון לכיווני החקירה הנוספים וטען כי סמוך לאחר רצח המנוח לא נמצאו ראיות ולא היה כיוון חקירה של ממש, פרט לאותם מידעים על סכסוך בנוגע לחלקות קבורה עם חברה קדישא הכורדית, שאותה מנהלת עמותה בראשות האחים סלמן (עמ' 133 לפרוט'). לפי אותו מידע, האחים סלמן פנו לעברייני בשם דודי חיים והאחרון שכר אדם בשם שלומי אלבז כדי לפגוע במנוח (עמ' 133 לפרוט'). סנ"צ עקרון תיאר, כי כיוון זה נבדק ובוצעו האזנות סתר לדודו אלבז, שלומי אלבז ודודי חיים, ואולם לא נמצא קשר לאירוע. באשר לשלומי אלבז, תיאר סנ"צ עקרון, כי שמו עולה כחשוד כמעט בכל תיק ירי באזור חיפה (עמ' 133 לפרוט'). ואולם, על פי מנויי הטלפון של שלומי אלבז שהיו

ברשות המשטרה באותה תקופה, הוברר כי הם לא היו באזור זירת הרצח (עמ' 134 לפרוט').

סנ"צ עקרון ביקש לחלק את החקירה לשתי תקופות; בתקופה הראשונה, טרם מציאת האקדח בבית שמש, נחקר הכיוון של האחים סלמן אשר שכרו את דודי חיים וזה הפעיל את שלומי אלבז. לאחר מציאת האקדח וקבלת תוצאות בדיקת הדנ"א, נפתח כיוון חקירה חדש נגד הנאשם ולאט לאט נצטברו ראיות נוספות נגדו. כך למשל האיכונים של הנאשם באזור הכרמל והזירה, שיחה מהטלפון הסלולארי של הנאשם לבית המנוח, שקריו לגבי הקנייה במזנון בכרמל ("הדלי בגט"), עדותה של קרן ועוד (עמ' 134 לפרוט'). בהמשך טען סנ"צ עקרון כי התווספה לכך גם הידיעה כי הנאשם הוא בן דודו של קובי חזן, כאשר היה ידוע כי האחרון הוא חבר קרוב של אלי ושבתאי סלמן (עמ' 143 לפרוט').

לדברי סנ"צ עקרון, גם כיום הערכת החוקרים היא כי האחים סלמן קשורים לרצח, אך לא נמצאו לכך ראיות (עמ' 134 לפרוט').

סנ"צ עקרון נשאל אם במידה והנאשם היה טוען כי חלקו ב"מעגל השני", היינו ב"מילוט" האקדח, יכול היה לשלול זאת, השיב: "...אבל יש פה אבל גדול, הנאשם נחקר מספר רב של פעמים, ובכל אחת מהפעמים הללו הוא לא העלה את הטענות הזו אף פעם" (עמ' 136 לפרוט').

5.9.6 רס"ב שי נמני תיאר אף הוא בעדותו כי נעשו פעולות חקירה שונות באשר לאותם אנשים שעלו במידעים כקשורים לירי במנוח, כגון שלומי אלבז, שמואל אבוחצירא, אלי סלמן ואחרים. זאת, על ידי הוצאת מחקרי תקשורת, האזנות סתר וחקירות. אלי סלמן אף נעצר ובהמשך, הוארך מעצרו.

כן טען נמני, כי עלה שמו של אדם נוסף בשם יוסי זוזוט הקשור לשלומי אלבז ולדודי חיים, אך אותו יוסי זוזוט היה בחו"ל באותה תקופה ולא ניתן היה לחוקרו (זכ"ד שנערך על-ידי רס"ב שי נמני - ת/117; ת/117 - פלט מעבר הגבולות ממנו עולה כי יוסי זוזוט יצא מן הארץ ב- 3.5.12; עמ' 22, 32 לפרוט'). כן הוגש פלט "מעברי ישראלים" של שמואל אבוחצירא ממנו עולה כי בתקופה הרלוונטית לרצח הוא לא שהה בישראל (ת/118; עמ' 22, 32 לפרוט') ופלט "רשימת מעברים" על שם דוד אבוחצירא - ת/121, ממנו עולה כי כ-12 שעות לפני הרצח יצא מן הארץ.

כן טען נמני, כי מדו"ח איכון הטלפון הסלולארי של קובי חזן עלה כי הוא היה בשעת הרצח באזור קיסריה (עמ' 42 לפרוט').

נמני הסביר, כי בזמן החקירה עלתה האפשרות כי גורמים אלה קשורים לרצח המנוח אולם, ככל שהחקירה התקדמה והצטברו ראיות נוספות נגד הנאשם, הלכה והתחזקה המסקנה כי הנאשם הוא שביצע את הירי במנוח (עמ' 26, 36 לפרוט'). יחד עם זאת, כיוון שהוברר כי בעל המניע לפגוע במנוח היה אלי סלמן, נעשו פעולות חקירה נוספות כדי ללמוד מהו חלקו באירוע (עמ' 29, 34 לפרוט').

5.9.7 רפ"ק שי פלג, ראש מחלק רצח בימ"ר חוף (למעשה הוא היה הקצין הממונה על הצח"מ השני ואף השתתף בחלק מפעולות החקירה - מ.ג), סיפר גם הוא כי שמו של שלומי אלבז עלה במידעים מודיעיניים סמוך לאחר הרצח וכבר אז נבדק המידע על ידי הצח"מ הראשון שפעל באותו זמן - בעיקר על ידי בדיקת מחקרי תקשורת - אך לא נמצא קשר. גם בהמשך, לאחר הקמת הצח"מ השני, נבדק כיוון זה, אך בשלב זה הלכו והתחזקו הראיות נגד הנאשם ומנגד, לא נמצא דבר הקושר את שלומי אלבז לאירוע (עמ' 210 לפרוט'). כן טען, כי נבדק קשר בין שלומי אלבז לדוד אלבז, אך לא נמצא כל קשר בין השניים (עמ' 211 לפרוט').

רפ"ק פלג סיפר, כי שלומי אלבז נחקר, ואולם הוא בחר לשתוק בחקירתו (כפי שהוא נוהג לעשות בכל חקירותיו - עמ' 213 לפרוט'). כן נעשה ניסיון לבדוק קשר בינו לנאשם דרך מחקרי התקשורת לטלפון שהיה ברשותו של שלומי אלבז סמוך למועד הירי במנוח ולטלפון של הנאשם, אך לא נמצא קשר כזה (אם כי רפ"ק פלג אישר כי מספר המנוי שנבדק לא ניתן לשייכו באופן וודאי לשלומי אלבז - עמ' 219, 221 לפרוט'). בנוסף, מבדיקה במערכת המודיעין והשב"ס לא עלה קשר בין השניים (עמ' 213 לפרוט'). **בסופו של דבר לא נמצאה כל ראיה הקושרת את שלומי אלבז לירי במנוח פרט לאותו מידע מודיעיני** (עמ' 213, 217, 219 לפרוט').

גם בהמשך חזר וטען רפ"ק פלג: "[...] במכלול הדברים, לאור המצב הראייתי שהיה בתיק ומתוך היכרות עם אלבז, עם ההתנהלות שלו בחקירה, עם סדרי העדיפויות שהיו לנו ואיפה להשקיע את המשאבים שלנו, התבונה שלי היתה ברורה שאלבז לא קשור לזה, ומעצר שלו של יומיים והפעלת מדובב עמו, מתוך היכרות מוקדמת, לא היתה מקדמת בשום דבר" (עמ' 220 לפרוט').

רפ"ק פלג תיאר, כי ידוע לו ששלומי אלבז עבד כשלוש שנים קודם במאפייה של אלי סלמן וכן היה בידם מידע, כי חודשיים קודם לאירוע, שלומי אלבז ואלי סלמן נראו משוחחים ברחוב. עם זאת, לא היה כל מידע מהותי מעבר לכך הקושר אותו לירי במנוח, כשבמקביל, כל העת, התחזקו הראיות נגד הנאשם (עמ' 218 לפרוט').

רפ"ק פלג תיאר, כי נעשה גם מחקר תקשורת למנוי על שם אלי סלמן אך לא התגלה קשר לדודי חיים באותו סוף השבוע שלאחריו בוצע הרצח וכפי הנראה גם מוקדם יותר, אך הוא אינו זוכר למשך איזו תקופה, עובר לאירוע, נבדקה התקשורת ביניהם (עמ' 214-215 לפרוט'). כמו כן, לא נמצא קשר טלפוני בין אלי סלמן לשלומי אלבז (עמ' 218 לפרוט') ובין אלי סלמן לבין הנאשם (עמ' 215 לפרוט').

לפי הסברו של רפ"ק פלג, בחקירת האירוע בשלב השני היה ציר מאוד ברור לפיו אלי סלמן הוא שהזמין את הרצח, כבעל המניע, לאלי סלמן היה קשר מאוד ברור עם קובי חזן שהוא בן דודו של הנאשם, וקובי חזן שימש כ"מתווך" בין ה"מזמין" לבין המבצע, הנאשם (עמ' 215 לפרוט'). מעבר לקשר הרגיל בין קובי חזן לבין אלי סלמן, נמצאה התנהלות תקשורתית ביניהם במשך כל אותו סוף שבוע של האירוע, סמוך לפני ואחרי הרצח, כאשר 'התבנית' בה התנהלו הדברים היתה כזו שאלי סלמן שוחח עם קובי חזן, קובי חזן שוחח עם הנאשם וחוזר חלילה (עמ' 215 לפרוט').

לדבריו, האמירה של סנ"צ ניר עקרון במסגרת הבקשה להאזנת סתר, כי קיימת אפשרות שחלקו של הנאשם הוא ב"מעגל השני" של האירוע, כמוביל הנשק ולא כיורה, היתה רלוונטית בשלבים מסוימים, ואולם לאחר המעבר לחקירה גלויה, ובעיקר לנוכח גרסת קרן שתאמה בחלקה הגדול את גרסת הנאשם, **התחזקו הראיות כי הנאשם היה המבצע בפועל של הירי במנוח** (עמ' 216 לפרוט').

5.9.8 גם רב-פקד גיא וגנר, ראש מחלק פשיעה חמורה בימ"ר חוף ושימש כראש הצח"מ הראשון, סיפר בעדותו כי מיד לאחר הרצח נבדקו מספר כיווני חקירה, בין היתר הסכסוך של המנוח עם האחים סלמן ועם אבוחצירא, ומאוחר יותר התקבלו "מידעים" לפיהם האחים סלמן שכרו את שירותיו של שלומי אלבז לצורך פגיעה במנוח. מבירור שנערך עלה כי שלומי אלבז נהג להשתמש בטלפון של בחור נוסף בשם יוסי זוזוט (עמ' 161,163 לפרוט'), ולכן, נתבקשו לגבי כל אלה האזנות סתר. אולם, לא נמצאו ראיות למעורבותם וסופו של דבר הגיעה החקירה בעניינם למבוי סתום עד שבשלב מסוים התיק הועבר מימ"ר חוף למחלק רצח (עמ' 160-161 לפרוט').

כן תיאר וגנר, כי במקביל לצח"מ שבראשותו, נחקרה תלונה על ידי מחלקת הונאה בדבר אי סדרים של החברות קדישא האשכנזית והספרדית בנוגע לעניינו של אדם בשם נתן ביטון (עמ' 160 לפרוט'). לפי המידע שהגיע אליו, אותו נתן ביטון, אשר היה חייב לחברה קדישא האשכנזית סכום של כ-400,000 ₪, ישב יחד עם ישראל אדלר (סגנו של המנוח) ועם המנוח, סיכם עימם על תשלומים ונקבעה פגישה נוספת עם המנוח ליום 17.1.11, היינו יום למחרת הרצח. וגנר טען כי נושא זה עורר חשד בעיניו ולכן הוא נבדק ונחקר, אך מהאזנות הסתר לנתן ביטון עלה כי באותה שעה בה אירע הירי במנוח הפליל את עצמו נתן ביטון בביצוע עבירות אחרות (עמ' 163 לפרוט').

לדברי רפ"ק וגנר, גם במקרים קודמים שנחקרו בקשר למנוח, כאשר שפכו על פניו חומצה, וכאשר ניסו להצית את ביתו (אירועים משנת 2002 ו-2004) הגיעו החוקרים למבוי סתום ועד היום אירועים אלה לא פוענחו (עמ' 161-162 לפרוט').

עוד אתייחס לטענות הסנגורים בהקשר זה של כיווני חקירה נוספים, בפרק שעניינו "מחדלי חקירה".

5.10 קרן מלכה - עדת התביעה המרכזית

5.10.1 עדותה של קרן היתה ארוכה ומפורטת ואתייחס אליה בהרחבה הואיל ואני סבור כי העובדה שבסופו של יום עדותה של קרן תואמת כמעט בכל פרטיה את גרסת הנאשם בעדותו, מחזקת את המסקנה כי גרסתה מהימנה ואותנטית.

5.10.2 קרן, כבת 38, גרושה (פעמיים) ואם לבת, היתה בת זוגו של הנאשם בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

5.10.3 קרן תיארה בעדותה כי הכירה את הנאשם מעיר מגוריה, בית שמש, שנים רבות, אך היכרותם העמיקה לאחר תאונת דרכים שעברה, בשנת 2010. בתקופה זו היתה לאחר טיפול גמילה מסמים ומאלכוהול. קרן תיארה, כי הזוגיות בינה לנאשם היתה בהתחלה "בלתי מוגדרת", הם נהגו לשבת יחד ולשתות אלכוהול ובאותה תקופה אף חזרה לצרוך סמים (עמ' 46 לפרוט') ואח"כ הפכו לזוג.

5.10.4 קרן סיפרה, כי **נסעה עם הנאשם לחיפה, פעם אחת בלבד** (עמ' 46 לפרוט'), וזאת לאחר שבאחד מימי שישי הציע לה, באופן ספונטאני, לנסוע איתו לבלות את סוף השבוע אצל בן-דודו קובי, שגם אותו היא מכירה מילדות (מבית שמש), והיא הסכימה (עמ' 46 לפרוט'). הם יצאו לחיפה ברכבו של הנאשם, מסוג "רנו" מסחרי בצבע לבן. בדרך עברו בלוד כדי לתת לבתו של הנאשם כסף, אך משזו לא היתה בדירתה, המשיכו לבית חמותו של הנאשם ומשם נסעו לכיוון חיפה. סופו של דבר הגיעו לדירתו של קובי בחיפה לקראת ערב (עמ' 46 לפרוט'). יצוין, כי קרן עשתה ככל יכולתה להסביר היכן מצוי ביתו של קובי, ואולם לא ארחיב בענין זה משום שלא היתה כל מחלוקת בין הצדדים כי קובי התגורר ברחוב לאון-בלום 42 בחיפה. גם קרן וגם הנאשם הובילו לבניין בו מתגורר קובי במסגרת "השחזורים" שנערכו עמם, וכן בסיור בשטח שנערך בנוכחות שופטי ההרכב, ב"כ הצדדים והנאשם, הצביע הנאשם על ביתו של קובי באופן התואם את השחזורים (שחזור של קרן - ת/119; שחזור הנאשם - ת/63; עדות הנאשם - עמ' 331 לפרוט', תקליטור המתעד את הסיור - ת/187).

5.10.5 לפי תיאורה של קרן, כשהגיעו לדירה היו שם קובי, חברתו אורלי ושני פועלים "ערבים" העובדים אצל קובי (עמ' 47 לפרוט'; קרן אישרה כי האדם בתמונה ת/122 הוא אחד הפועלים - עמ' 58 לפרוט'). בהמשך, הצטרף אליהם חבר נוסף (אותו זיהתה בתמונה ת/123 - עמ' 58 לפרוט'; עמ' 11 לנ/8). בחקירה נגדית טענה כי היא חושבת ששמו גלי קדוש (אכן זו תמונת גלי קדוש אשר ניתן לצפות בו בתקליטור חקירתו - נ/24 - מ.ג.). בהמשך המשפט נתברר כי קרן פגשה את גלי קדוש כעבור מספר ימים בבית מלון "דן פנורמה" בתל אביב ולא בבית קובי (עמ' 74 לפרוט'), לאחר הפגישה עם קובי בתחנת הדלק ב"חבצלת השרון".

לדבריה, בשלב מסוים, הנאשם, קובי והחבר הנוסף (גלי קדוש) פרשו לחדר ולאחר מכן, הבחינה כי הנאשם ירד לרכב כשבידו שקית לבנה (עמ' 48 לפרוט'), אם כי, קרן טענה שאת עניין השקית הלבנה היא לא זוכרת "בוודאות שלמה".

5.10.6 לדברי קרן, עוד בדרך מבית שמש לחיפה סיפר לה הנאשם שיש אדם אשר חייב לו כסף והוא מתגורר באזור הכרמל, בחיפה. הנאשם סיפר לה כי אותו אדם רכש ממנו בעבר רכב, מבלי לשלם עבורו, ורק לאחרונה הצליח לאתר את אותו "חייב" אשר ניסה להתחמק ממנו (עמ' 48 לפרוט').

קרן תיארה, כי **במהלך אותו סוף שבוע בחיפה יצא הנאשם פעמים רבות מהדירה בתואנה שהוא מנסה לאתר את ה"חייב"** (עמ' 48 לפרוט'). על פי תיאורה: "מידי כמה שעות הנאשם טען שהוא יוצא לעשות סיבוב לבדוק אם הבן אדם חזר הביתה, הוא רוצה לראות אם הוא נמצא, כל פעם הוא חזר מאוכזב כי לא מצא אותו. יום שישי, אם אני לא טועה, הוא יצא פעם אחת עם קובי לחפש את החייב ולא מצא אותו וחזר, כך הוא אמר, שהוא לא מצא" (עמ' 49 לפרוט').

5.10.7 לטענתה, במהלך סוף השבוע כולו היא היתה "מסטולית" (היינו, תחת השפעת אלכוהול וסמים) והדברים התבלבלו לה, כך שאפילו לא זכרה תחילה שהם עזבו את חיפה ביום ראשון וסברה שעזבו במוצאי שבת. רק כשעומתה בחקירה עם פלט התקשורת ממכשיר הטלפון שלה וראתה כי הטלפון הסלולארי שלה מאוכן ביום ראשון בחיפה, ובהמשך אימתה פרט זה עם אמה, השתכנעה בכך שעזבה את חיפה ביום ראשון בערב ולא במוצאי שבת (עמ' 49-50 לפרוט').

5.10.8 חרף הבלבול, קרן זכרה כי באחד הלילות, בשישי או בשבת, התעוררה והבחינה כי הנאשם אינו לצידה (בהמשך טענה, כי היא כמעט משוכנעת שהיה זה ביום שישי - עמ' 50 לפרוט'). היא קמה, חיפשה אותו בדירה, וכשהתקשרה אליו לסלולארי הוא נשמע עצבני. לדבריה, חילופי הטלפונים ביניהם באותו לילה נמשכו עד לסביבות השעה שבע בבוקר. לאחר מכן היא נרדמה ועל כן אינה יודעת באיזו שעה חזר הנאשם לדירה (עמ' 50 לפרוט'). (בהמשך יסתבר כי איכוני הטלפון הסלולארי של הנאשם מאשרים היותו מחוץ לדירה בלילה שבין שישי לשבת).

5.10.9 קרן תיארה, כי ביום שבת יצאה להסתובב עם הנאשם, ברכבו, ברחבי העיר חיפה. עוד סיפרה, כי בשעות הלילה נסעו ברכב יחד עם קובי, וקובי הראה להם את האטליזים שבבעלותו ואת ה"סטקיייה" שפתח זמן קצר קודם. גם בשבת המשיכה, לדבריה, בשתיית אלכוהול (עמ' 50 לפרוט').

5.10.10 קרן המשיכה וסיפרה כי במוצאי שבת, בשעות הערב, הם יצאו למועדון לילה באזור "חוצות המפרץ" בחיפה. הם נסעו עם קובי וקברתו, וייתכן כי היה עמם גם אחד הפועלים הערבים (עמ' 51 לפרוט'). למועדון הגיעו בשני רכבים, של הנאשם ושל קובי. אחד מהם נכנס למועדון לראות מה קורה בפנים וכשחזר, החליטו שהם ממשיכים למועדון אחר. לדבריה, מאחר ולנאשם לא היה רישיון נהיגה באותו זמן, הוחלט כי יחננו את רכב הנאשם בצד, באזור המועדון, וימשיכו ברכב של קובי למועדון אחר, שם הופיעה הזמרת אתי ביטון (עמ' 51 לפרוט'). קרן טענה, כי היתה משוכנעת תחילה שהמועדון בו הופיעה הזמרת נמצא באזור הכרמל, משום שידעה שיש שם מועדונים. במועדון הם צרכו סם מסוג "אקסטה", ומאחר שהנאשם החל להתנהג בצורה משפילה ולהדביק שטרות על המצח של הזמרת, היא התיישבה עם קובי בצד, על הבר.

לפי תיאורה, הם בילו זמן קצר במועדון ולאחר מכן חזרו לדירה של קובי. קרן טענה, כי למיטב זכרונה גם הפועלים של קובי הגיעו לדירה, אך ייתכן כי היא מתבלבלת בין ליל שישי למוצאי שבת, משום שהייתה ב'סטלה' (עמ' 51,52 לפרוט') (דהיינו, בהשפעת סמים - מ.ג.). כשנתבקשה על ידי בית המשפט להסביר מה זה "סטלה",

השיבה: "[...] קשה לוודא זמנים. לזכור שעה אחרי שעה, כאילו מה בדיוק קרה באותו רגע" (עמ' 52 לפרוט').
קרן הוסיפה, כי בתקופה שלאחר תאונת הדרכים, נטלה גם כדורים פסיכיאטריים.

קרן הוסיפה, כי כשחזרו מהמועדון היא הייתה עדיין "דלוקה" (עמ' 51 לפרוט') ("מסטולית"), קובי והחברה שלו פרשו לחדרם והיא סירבה להיכנס לחדר יחד עם הנאשם, דבר שהביא לריב חריף ביניהם, עד שלבסוף קובי וחברתו יצאו מן החדר וניסו לפשר ביניהם. לאחר מכן, הם הלכו לישון "ברייב" והפנו גב אחד לשני (עמ' 52 לפרוט').

5.10.11 קרן טענה כי את יום ראשון (הוא יום הרצח), היא מתקשה לזכור. עם זאת, סיפרה כי קובי וחברתו יצאו בבוקר לעבודה והנאשם יצא מספר פעמים מהדירה של קובי כדי לנסות לאתר את "החייב" ולפגוש את קובי (עמ' 52 לפרוט'). כן תיארה קרן: "הוא (הנאשם) כל הזמן התעצבן שהוא לא מוצא אותו (את "החייב") ושהוא ניסה להתקשר אליו ולא תפס אותו, ושכל הזמן הוא לא בבית ושהוא חייב להשיג אותו כי הוא רוצה את הכסף שלו..." (עמ' 53 לפרוט').

אותו יום עבר עליה בדירה של קובי בחוסר מעש, ולכן באחת הפעמים שיצא הנאשם ל"אתר" את "החייב", הצטרפה אליו.

בשל חשיבות הדברים, נביא את דבריה בהקשר זה, כלשונם:

"בשעות הערב, כבר התחיל להחשיך, **היה גשם מבול בחוץ**, לא התחיל להחשיך **כבר היה חשוך**. היה גשם זלעפות בחוץ. נסענו לכיוון הכרמל, באזור הפאבים, היתה איזו שהיא פנייה, ואז איציק הצביע לכיוון צד ימין ואמר לי "הבית שלו פה" וחיפש חניה. לא היתה חניה אז איציק המשיך קצת יותר למטה ונעצר ליד מקום שאני זוכרת, **זה היה חלונות אדומים, כמו מסעדה עם חלונות אדומים**. אם אני לא טועה הוא חנה בחניה כפולה. אני נשארתי באוטו, איציק עלה כלפי מעלה, רץ כלפי מעלה כי היה גשם, ביחס לרכב הוא רץ אחורה. **כאילו כשאתה יוצא מהצד של הנהג, רץ אחורנית כלפי מעלה**. אם הבית של הבן אדם נמצא בצד ימין כלפי מעלה, אז הוא רץ לכיוון הבית.

ש. מה הוא אמר כשהוא יצא מהאוטו, אם הוא אמר?

ת. **שהוא הולך לראות אם הבן אדם בבית.**

ש. כמה זמן חיכת לו באוטו?

ת. את האמת שלא בדקתי בזמן, אבל לקח לו זמן. אולי רבע שעה, משהו כזה, עשר דקות, רבע שעה.

ש. באיזה מצב איציק חזר לאוטו?

ת. הוא חזר רטוב כולו מהגשם כמובן, קצת סהרורי מבולבל ועצבני, בטענה שהוא לא מוצא את הבן אדם.

ש. לאן נסעתם משם?

ת. משם נסענו לכיוון הבית של קובי, איציק אמר לי "תעלי תתארגני, תכיני

את הדברים, נוסעים הביתה". אני ירדתי מהאוטו, הלכתי למכולת... איציק נסע, **בטענה שהוא הולך לחפש אותו עוד פעם.** הלכתי למכולת שנמצאת מתחת לבית של קובי, קניתי אקסלים או רדבולים, כי ידעתי שיש בבית וודקה, ושתיתי לי בכיף שלי, בזמן שלי, ארגנתי את הציוד, הכנתי את עצמי לנסיעה". (עמ' 53 לפרוט').

(מצפייה ב- ת/187, תקליטור הסיור של בית המשפט, ניתן להבחין כי למסעדת "מנדרין" יש אורות אדומים בחלונותיה ומי שחונה על שדרות מוריה, בצד של מסעדת מנדרין ורץ לאחור ולמעלה, בעצם רץ לכוון מדרגות "שביל דוסטרובסקי" המוביל, כאמור, לאחר כמה עשרות מטרים, לבית המנוח. בהמשך יסתבר כי הנאשם טען שחנה ממול למסעדת מנדרין, בצד השני של הרחוב, ליד סניף הדואר, ולא רץ לכיוון בית המנוח אלא עשה סתם "סיבוב" וחזר רטוב מגשם לרכב וטען שלא מצא את ה"חייב" - מ.ג).

קרן סיפרה, כי בשלב מסוים התקשר הנאשם לשאול אותה אם היא "מאורגנת" (בהמשך טענה כי אינה זוכרת אם הוא התקשר אליה או שהיא התקשרה אליו - עמ' 73 לפרוט'), וכשהשיבה בחיוב, הגיע הנאשם לדירה ועזר לה להוריד את התיקים. לפי תיאורה, **כשהנאשם עלה לדירה הוא היה במצב נפשי דומה לזה בו היה נתון כשעלה לרכב קודם, לאחר שחיכתה לו בכרמל: "[...] קצת יותר לא מפוקס, הוא היה נורא כועס ועצבני שלא הלך לו בכל סוף השבוע הזה למצוא את הבן אדם...."** (עמ' 53 לפרוט'). בהמשך, בחקירה נגדית, טענה כי אינה זוכרת כמה זמן עבר משיחת הטלפון שבה הודיעה לנאשם כי היא מאורגנת ועד שחזר הנאשם לדירה (עמ' 73 לפרוט'). כשנשאלה בחקירה נגדית כיצד מסרה בחקירתה כי הנאשם התנהג רגיל בזמן שהגיע לדירה, השיבה: "הוא גם ישב לאכול במסעדה. כן, בהתחלה הייתי בשוק, כך הוא התנהג רגיל כשהוא חזר הביתה (הכוונה לדירה של קובי - מ.ג.). הוא היה קצת נסער ועצבני כי לא מצא את הבן אדם, הוא אמר שהוא עצבני, אבל הוא התנהג רגיל לאדם שמאשימים אותו ברצח כאילו, זה נראה לי לא הגיוני" (עמ' 74 לפרוט'). (תיאור זה מקשה לטעון כי קרן ניסתה להעליל על הנאשם אלא סיפרה, לפי תומה, כיצד התרשמה מן הנאשם בהגיעו אליה - מ.ג).

לדבריה, מיד לאחר מכן הם עזבו את הדירה ונסעו לכיוון המסעדה של קובי. כשהגיעו למקום, קובי לא היה, והיא הלכה לנמנם ברכב. בהמשך, כשכבר חשבה כי הם נוסעים לכיוון בית שמש, הגיע קובי למסעדה ועמד לשוחח עם השותף שלו ועם הנאשם, מחוץ למסעדה. לאחר מכן, חזר הנאשם לרכב ואמר לה כי אין מה לדאוג לגבי ה"חייב" ויש מי שיסדר את העניין (עמ' 55 לפרוט'). הם יצאו לדרך והיא נרדמה ברכב. כשהתעוררה הם היו בלוד ומשם נסעו הביתה.

5.10.12 קרן תיארה, כי מספר ימים לאחר מכן, התקשר אליה הנאשם בשעות הערב והציע לה לנסוע עמו לפגוש את קובי בנתניה, לארוחת ערב. בדרך, כשכבר היו בנסיעה, שוחחו קובי והנאשם בטלפון והחליטו על מפגש בתחנת דלק. קרן ציינה, כי בשחזור עם החוקרים לקח לה זמן להיזכר בתחנת הדלק אך בסופו של דבר הצליחה לזהות את המקום (עמ' 55 לפרוט'); שחזור ת/124 - הובלה של קרן אל תחנת הדלק שב"חבצלת השרון").

כשהגיעו לתחנת הדלק החנה הנאשם את הרכב, וקובי, שהגיע לאחר מכן, החנה את רכבו מאחוריו. משהבחינו כי המסעדה אשר בתחנת הדלק סגורה, ירד הנאשם מן הרכב, התקדם לעבר מכוניתו של קובי והם החליטו לנסוע לתל-אביב. הם יצאו מתחנת הדלק בשני הרכבים, אך בסמוך לאחר יציאתם מתחנת הדלק לכיוון תל אביב עצרו את הרכבים פעם נוספת ב"מפוצץ" בצד ימין של הכביש, כשרכבו של קובי לפני רכבו של הנאשם. הנאשם יצא לכיוון רכבו של קובי וחזר לרכב כשבידו שקית שחורה. לפי תיאורה, הנאשם ניסה להסתיר ממנה את השקית ודחף אותה לאזור הדלת שבצד הנהג, וכשהתעניינה בשקית, השיב הנאשם: "זה כלום, שום דבר" (עמ' 56 לפרוט').

לאחר מכן המשיכו בנסיעה, תוך שקובי והנאשם שוחחו ביניהם בטלפון. בשיחה אמר קובי לנאשם שיש לו חבר שמתארח במלון "דן" בתל אביב ושיגיעו לשם. כשהגיעו למלון "דן" חנו את הרכב בחניה והנאשם העביר לה את השקית השחורה - זו שקובי העביר לו קודם - תוך שהורה לה להכניס את השקית לתוך התיק ולשמור עליו היטב. הנאשם אף שאל אותה אם אי פעם הרגישה כמות כזו של שטרות. כשהגיעו לדלפק הקבלה במלון התברר להם שמדובר במלון "דן" אחר, הנמצא בסמוך (לבסוף, קרן הצביעה על מלון "דן פנורמה" תל-אביב, אותו זכרה לפי צורתן המיוחדת של מרפסותיו - ת/124, עמ' 56 לפרוט').

לדבריה, במלון הם עישנו "קריסטל" ולאחר מכן נסעו, היא והנאשם, לכיוון בית שמש (עמ' 56 לפרוט'); קרן טענה, כי החבר במלון הזכיר לה את גלי קדוש שהיה אצל קובי בדירה, אך היא אינה משוכנעת אם זה הוא - ת/123, עמ' 58 לפרוט'; כפי שיתברר בהמשך, זה אכן היה גלי קדוש, והוכח כי אמנם התאכסן שם ביום 18.1.11 (ת/43, עמ' 193-194 לפרוט'). כשהגיעו לבית הנאשם, נכנסו לחדר השינה, הוציאו את השטרות מהשקית השחורה, חילקו את השטרות לשתי חבילות כדי לספור את הכסף, ופעמיים ספרו סכום של 40,000 ₪ (עמ' 56,58 לפרוט'). הנאשם סיפר לה כי מדובר בכסף שקיבל מאותו "חייב" וביקש ממנה לא לספר על כך לאיש (עמ' 57 לפרוט'). קרן הכחישה את טענת הסניגור כי השקית עם הכסף היתה ברכב כל הזמן, ללא קשר למפגש עם קובי (עמ' 58 לפרוט'); ואולם יצוין, כי ממילא טענה זו של הסניגור נסתרת בגרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט, אשר טען כי קיבל 8,000 ₪ מקובי במעטפה אותה הכניס לשקית ניילון ואת שתיהן הטמין בתא שבתוך דלת הנהג - עמ' 269 לפרוט'). עוד הכחישה קרן, כי בשקית היה סכום של 8,000 ₪ בלבד, כפי שטען הנאשם, באומרה: "זו השקית שהוא אכן הביא מקובי שהוא ניסה להסתיר ממני. אני לא עיוורת וזו השקית שהחזקתי בחניון של מלון דן. היא באמת הייתה כבדה עם שטרות, 8,000, לא מרגישים כך... ופעמיים ספרנו את הכסף בחדר של איציק כדי לוודא שזה 40 ולא פעם אחת. ואני לא אוהבת שמוציאים אותי שקרנית" (עמ' 58 לפרוט').

הואיל וגלי קדוש התאכסן במלון "דן פנורמה" בתל אביב ב- 18.1.11, עובדה שהוכחה במסמכים ולא היתה עליה מחלוקת, והואיל וגם קרן וגם הנאשם טענו כי נפגשו עם קובי בתחנת הדלק ב"חבצלת השרון" באותו יום, לפני שנפגשו עם אדם בן פנורמה בתל אביב, המסקנה היא שהנאשם קיבל כסף (לטענתו 8,000 ₪, לטענת קרן 40,000 ₪) מקובי, יומיים (!) לאחר הרצח, ביום 18.1.11 - מ.ג.).

בחקירה נגדית הסבירה קרן, כי תחילה לא מסרה גרסה שלמה באשר להעברת הכסף מקובי לנאשם בתחנת הדלק ב"חבצלת השרון" משום שחששה לסבך את קובי בענין (עמ' 60,61 לפרוט').

5.10.13 קרן הכחישה גם את טענת הסניגור כי היתה "להוטה" לנסוע עם הנאשם לחיפה רק משום שסיפר לה שהוא הולך לגבות כסף מחייב. לטענתה, רק לאחר שקיבל הנאשם את הכסף, ביקשה ממנו, כנראה, הלוואה בסכום של כ- 1,200 או 1,400 ₪, כדי לתת במקום שיקים ש"חזרו" לה (עמ' 57 לפרוט'). למחרת, אמנם נתן לה הנאשם 1,400 ₪ עבור השיקים שהייתה חייבת.

5.10.14 קרן טענה, כי סרבה לערוך עימותים עם קובי והנאשם, הן משום שהיא חוששת מהם והן משום שלא הרגישה צורך להתעמת עימם (עמ' 59 לפרוט'); מהמזכר בעניין זה עולה, כי קרן טענה שהיא "פוחדת" וזה מלחיץ אותה "ולא תעשה עימות בשום פנים" - (ת/90). כן טענה, כי היא מכבדת את קובי משום שכשאיירח אותה בביתו התייחס אליה בכבוד (עמ' 58 לפרוט').

5.10.15 לגבי השקית הלבנה איתה ירד הנאשם לרכב בזמן שהיו בדירה של קובי, טענה קרן: "אני אמרתי על השקית הלבנה הזאת אבל כמו שלא הייתי בטוחה לגבי העניין שחזרנו יום ראשון או מוצאי שבת כך לא הייתי בטוחה לגבי השקית הלבנה. יכול להיות שזה היה כלי עבודה מבחינתי וזה יכול להיות הבגדים של מבחינתי ויכול להיות משהו אחר, לא יודעת, לא הייתי בטוחה אם הוא ירד עם השקית הלבנה או לא ירד אבל כשעשיתי את השחזור לעצמי את הדברים ופתאום התחילו לצוץ לי כמו רחובות אזורים דברים שנאמרו בדירה ויכוחים דברים שנאמרו ביני לבינו ועוד הרבה כאלה, אז נזכרתי שהעניין של השקית הלבנה אכן קיים." (עמ' 61 לפרוט').

לדבריה, היא זכרה את עניין השקית הלבנה כבר בזמן החקירה: "כי דקה לפני כן הוא אמר שהוא הולך לחפש את הבחור הזה בכרמל, הוא יצא מהבית במטרה הזו ואז הוא יצא עם שקית לבנה" (עמ' 62 לפרוט').

קרן הסבירה, כי אמנם חזרה בה מדבריה בעניין השקית הלבנה בחקירה מאוחרת יותר, אך היה זה משום החשש שקינן בה כי אולי עניין השקית היה "תמים".

הסניגור הקדיש פרק נפרד בסיכומיו לעניין "השקית הלבנה" (עמ' 37-38 לסיכומים), אומר כבר עתה, כי לאור דברי קרן איני קובע כל ממצא לגבי שקית זו, לא לגבי עצם קיומה, ולא לגבי הורדתה לרכב ע"י הנאשם ובוודאי לא לגבי תוכנה, שכן גם לדברי קרן ניתן רק "לנחש" את תוכנה, קרן לא היתה בטוחה גם בחקירותיה בדבר קיומה ובית המשפט אינו עוסק ב"ניחושים".

ת. לא יודעת אם זה כדי להגן על איציק כמו שזה פחד. זה נראה לי כמו סרט, אני ראיתי את הדברים האלה בסרטים, ויש לי פחדים, ואני פסיכיאטרית מזמן והיו לי תקופות של נפילות ועוד פעם נפילות ופתאום נופלת עלי מכה כזאת של נאשמת ברצח. לא יודעת על מי אני צריכה להגן על מי אני צריכה לשמור, אני באה עם האמת שלי, מצד שני אני לא רוצה לפגוע בבן אדם כי אני לא יודעת אם זה נכון או לא נכון. אם היה רצח. אם הוא אשם. לי הוא בחיים לא היה נראה בן אדם שירצח ואני לא יכולה לשפוט אותו ולא יכולה לשפוט אף אחד אחר.

- ש. לא הבנתי. רצית להגן עליו או פחדת?
- ת. גם וגם.
- ש. והיום אין לך בעיה לא להגן עליו?
- ת. למה לא?
- ש. היום את לא משקרת לטובתו?
- ת. לא משקרת. היום באתי עם האמת שלי ורק האמת. אני באמתי להגיד את האמת
אני רוצה לגמור עם זה, אני רוצה חיים שקטים אני רוצה לחזור לחיים שלי. " (עמ' 63 לפרוט').

5.10.16 קרן אישרה, כי חשה שנאה כלפי הנאשם בשל "הפלה" שנאלצה לעבור בגללו, וכן משום שהשאיר אותה בעבר "זרוקה" לבד בדיסקוטק בתל אביב (עמ' 63-64 לפרוט'). גם בהמשך טענה: "...אני שונאת אותו ואני אומרת את זה פה מולו, אני שונאת אותו, כן. על זה אני שונאת אותו. אבל זה לא קשור לענין של התיק רצח הזה" (עמ' 64 לפרוט'). לדבריה, בזמן הנסיעה לחיפה לא ידעה כי היא בהריון ואת ההפלה עשתה ביום 5.4.11 (עמ' 77 לפרוט').

5.10.17 קרן טענה כי בשל התמכרותה לסמים ולאכזוהול היא מתקשה להעריך זמנים. לדבריה, גם בחקירות, חזרה ואמרה לחוקרים פעמים רבות כי הערכת הזמן שלה אינה מדויקת (עמ' 65 לפרוט').

בהמשך עדותה הבהירה, כי בתקופה בה היתה בזוגיות עם הנאשם לא נטלה כדורים פסיכיאטריים, אך חזרה לצרוך סמים ולאכזוהול (עמ' 64 לפרוט') לאחר אותו סוף-שבוע בחיפה, וגם בזמן החקירות כבר נטלה כדורים "פסיכיאטריים", בעיקר כדורי הרגעה וכדורים נגד כאבים (עמ' 66 לפרוט'). כן סיפרה, כי היתה באשפוז פסיכיאטרי בין התאריכים 15.1.12-4.3.12, ומאז היא "נקייה" מסמים (עמ' 77 לפרוט'). כיום היא נוטלת כדורים פסיכיאטריים ועל כן עדיין מתקשה בהערכת זמנים, ואולם מאחר והיום היא "נקייה" מסמים, אזי הזיכרון שלה חד יותר (עמ' 64,67 לפרוט').

קרן אישרה כי אלמלא היו מטיחים בה החוקרים שהמועדון בו בילו בשבת היה בקרית חיים (מועדון ה"אסקו-בר" - ת/42). עדיין היתה סבורה כי בילו באזור הכרמל, משום שחשבה שזה האזור היחיד שיש בו פאבים (עמ' 70 לפרוט'). כן הסבירה, כי חרף מגוריה בחיפה במשך 3 שנים (בזמן טיפול הגמילה הראשון שלה - עמ' 51 לפרוט') הכירה רק אזור מצומצם של חיפה ולא נהגה לבלות ולהסתובב, ומכאן שאינה מכירה את העיר היטב (עמ' 70 לפרוט').

כשהוטח בה כי בשל מצבה הכללי בזמן החקירות לא זכרה כלל מה היה באותו סוף שבוע בחיפה, הכחישה את הטענה ועמדה על כך שזכרה את הדברים (עמ' 68 לפרוט'); יצוין כבר עתה כי לטענה זו אין מקום שהרי בסופו של דבר יסתבר מעדות הנאשם כי גרסתה תואמת - כמעט במלואה - את גרסתו).

5.10.18 באשר להובלה של קרן אל תחנת הדלק ב"חבצלת השרון" בה פגשו את קובי טענה, כי אמנם לא זכרה את המיקום המדויק, אך זכרה כי מדובר במקום צדדי ולא מיושב, ליד פרדס וכן, כי התחנה

נמצאת מצד ימין של הדרך לכיוון תל אביב. לדבריה, כשחלפו ליד התחנה היא זיהתה בעצמה את המקום (עמ' 71-70 לפרוט'). גם בעניין זה לא היה מקום לטענות הסניגורים בחקירה הנגדית, כאילו השוטרים הובילו את קרן לתחנת הדלק ב"חבצלת השרון". ראשית, כזכור, החוקר בוריס לייבוב הזכיר תחנה זו בלחש לפקד גולדשטיין כדי שקרן לא תשמע. שנית, הנאשם בעדותו אישר מפגש זה.

גם כאשר לשחזור באזור הכרמל, במקום בו המתינה לנאשם בזמן שחיפש את "החייב" לכאורה, התעקשה קרן כי היא זו שהובילה את החוקרים. לדבריה, בתחילה לא זיהתה את המקום, אך ברגע שהבחינה ב"חלונות האדומים" (הכוונה למסעדת "מנדרין" המצויה על ציר מוריה, פינת מדרגות "שביל דוסטרובסקי", המובילות לבית הנאשם, כפי שניתן לראות בתקליטור ההובלה של קרן ובתקליטור הסיוור בשטח, ת/187), ביקשה מהחוקר לבצע "סיבוב פרסה" והובילה בעצמה אל המקום (עמ' 76 לפרוט'). יתירה מזאת, כפי שיבואר, גם בנקודה זו אין כמעט מחלוקת בינה לנאשם אשר טען שהחנה את רכבו ליד סניף הדואר המצוי ממול למסעדת מנדרין, בצד השני של הכביש.

5.10.19 קרן השיבה לשאלת הסניגור, כי בעת שהתארחו אצל קובי חפציהם היו בתוך תיקים וייתכן כי חלקם היו מפוזרים על הרצפה, ואולם איש לא נכנס לחדרם (עמ' 75-74 לפרוט'; יצוין, כי קו הגנה זה של הסניגורים שתכליתו היתה לעורר ספק, שמא גרבי הנאשם נלקחו ממנו ללא ידיעתו, בזנח מאוחר יותר, בשל גירסתו המאוחרת של הנאשם. אין תימה בכך שכן לדברי הנאשם בעדותו, עד שמסר גירסתו כאשר עלה על דוכן העדים, לא סיפר, לטענתו, גם לסניגוריו, כי אכן הסתיר את האקדח בגרביו והם שמעו גירסה זו לראשונה מפיו, על דוכן העדים, כפי ששמע זאת בית המשפט).

5.10.20 אמרותיה של קרן במשטרה

קרן מסרה את עיקרי גרסתה כבר בחקירותיה במשטרה, כפי שיתואר להלן:

ביום 17.4.12 בשעה 10.13 נעצרה קרן בבית שמש בחשד למעורבות ברצח המנוח ומשם נלקחה על-ידי חוקרי ימ"ר חוף, שי נמני ומוניק פלד, מתחנת בית שמש לכיוון חיפה. במהלך הנסיעה תושאלה קרן, תחת אזהרה, כחשודה ברצח המנוח (נ/4-7, מזכר - נ/22; יצוין, כי התקליטור נ/4 והתמליל נ/5 כוללים בתוכם את התקליטור נ/6 והתמליל נ/7, ומכאן שאתיחס לנ/4 ונ/5).

בגרסתה זו מסרה קרן תיאור דומה, ככלל, לתיאורה בבית המשפט, לרבות כי ביקרה בחיפה עם הנאשם פעם אחת בלבד (עמ' 9-10, נ/5), הם הגיעו לחיפה ברכב רנו לבן השייך לנאשם (עמ' 12, נ/5), ובמהלך אותו סוף שבוע הגיע לבקר את קובי חבר "שמנמן" (עמ' 25-26, נ/5). כן מסרה כי באותו סוף-שבוע בחיפה, יצא הנאשם מהדירה פעמים רבות כדי "לנסות לאתר" אדם מסוים (עמ' 13, נ/5), ובאחת הפעמים אף התלוותה אל הנאשם לאזור הכרמל, שם השאיר אותה ברכב וירד לחפש את אותו בחור, וכשחזר לרכב, טען כי לא מצא אותו (עמ' 43-46, נ/5). עוד תיארה קרן את המפגש עם קובי בתחנת הדלק באזור נתניה בו העביר קובי לנאשם שקית שחורה ובה שטרות, ולאחר מכן ביקש ממנה הנאשם לשמור היטב על התיק ובו הכסף. בהמשך, נסעו למלון "דן" בתל-אביב (עמ' 67,73, נ/5).

כבר בחקירה זו תיארה קרן, כי כשחזר הנאשם לרכב לאחר שעל-פי טענתו הוא חיפש את אותו "בחור": "[...] הוא חזר כולו רטוב מהגשם ו...לחוץ כזה" (עמ' 75, נ/5). לאחר מכן נסע פעם נוספת לבד ("לאיזה חצי שעה" - עמ' 46, נ/5), וכשחזר, בפעם השניה "[...]הוא...בא מבולבל כזה עם עצמו...הוא לא אותו איציק שאני מכירה כאילו...עצבני מדי...כאילו אין לו תחת לשבת" (עמ' 75, נ/5). (למעשה, בפעם זו, כשיצא לבד, טוענת ב"כ המאשימה כי ירה במנוח והמיתו).

במספר נקודות, שונה גרסתה זו מעדותה בבית המשפט: ראשית, קרן טענה כי באותו סוף שבוע בחיפה הם יצאו לפאב בכרמל, ביום שישי בערב (עמ' 11, 16, נ/5). בהמשך מסרה כי קודם הם נסעו למקום בילוי בקריות, אך זה לא הסתדר והם נסעו לפאב אחר (עמ' 50, נ/5). שנית, קרן טענה כי הנאשם והיא עזבו את חיפה במוצאי שבת (עמ' 14, 16, 51, 77, 79, 80, 81, 87, נ/5); כן טענה קרן, כי הם נסעו לבילוי ברכב אחד, הוא הרכב של קובי מבלי לספר שיצאו תחילה בשני רכבים (עמ' 17, נ/5); קרן לא סיפרה, כי האדם אותו ניסה הנאשם לאתר הוא אדם אשר חייב לו כסף בגין עסקת מכירת רכב וטענה כי אינה יודעת מיהו הבחור שאותו הלך הנאשם לחפש ומה הקשר ביניהם (עמ' 13, 24-23, 37, נ/5). רק בהמשך אותה חקירה, תיארה, כי הנאשם סיפר לה שמדובר באדם החייב לו כסף (עמ' 44, נ/5); עוד טענה כי היא אינה יודעת מה הסכום שהיה בשקית השחורה אותה העביר קובי לנאשם (עמ' 68, נ/5), ואולם היא משערת שבסביבות ה-30,000 ₪ (עמ' 75, נ/5). כאמור, בעדותה טענה קרן שלא מסרה מלכתחילה גרסה שלמה בהקשר זה (של ה-30,000 ₪) כיוון שחששה לסבך את קובי.

כפי שיתברר בהמשך, אין משמעות של ממש לשינויים אלו בין הגרסאות שמסרה קרן שכן, בסופו של דבר, קרן והנאשם מסרו גרסה זהה בכל הפרטים הנזכרים לעיל, למעט בעניין סכום הכסף אותו העביר קובי לנאשם, והמיקום המדוייק בו החנה הנאשם את רכבו כאשר נסע עם קרן לחפש את החייב; ליד מסעדת מנדרין כדברי קרן, או מעבר לכביש, מול מסעדת מנדרין, ליד סניף הדואר, כדברי הנאשם.

קרן מסרה כבר עם תחילת החקירה, ולאחר מכן מספר פעמים במהלך אותה חקירה, כי היא מתקשה לנקוב במועדים מדויקים, וככלל, הערכת הזמנים שלה פגומה (עמ' 9, 16, 17, 54, 74, נ/5). ואכן, ניתן היה להבחין כי אמרת קרן היתה מבולבלת באשר לתיאור הזמנים, כאשר תחילה טענה כי הפילה את העובר בעקבות התאונה (עמ' 30, נ/5), ואולם, בהמשך תיארה כי עברה את ההפלה לאחר שכבר נפרדה מהנאשם (עמ' 59-60, נ/5), תיאור המתיישב עם דבריה בעדותה בבית המשפט, כי הקשר הזוגי עם הנאשם נרקם לאחר התאונה.

קרן טענה כי היא "שונאת" את הנאשם, אך עם זאת עמדה על כך שאינה מאמינה כי הוא מסוגל לרצוח (עמ' 28, נ/5).

5.10.21 גם כאשר נגבתה ממנה ביום המעצר הודעה מפורטת יותר, עת הגיעה מבית שמש אל משרדי הצח"מ בחיפה (נ/8, נ/9, שעה 12.56), ובזמן שנחקרה עדיין כחשודה ברצח המנוח, חזרה, ככלל, על גרסתה.

יחד עם זאת, בחקירה זו כבר סיפרה, כי כשחזרו לבית הנאשם לאחר שביקרו את אותו חבר של קובי בבית המלון בתל אביב, ספר הנאשם את השטרות והיו שם 30,000 או 40,000 (עמ' 2, נ/8; עמ' 7 לנ/10 (חלק 1)); כן טענה קרן, כי במלון ראתה לראשונה את אותו בחור "שמן וקירח" (עמ' 2, נ/8). עם זאת, בהמשך החקירה כשהוצגה לה תמונה של אותו בחור, טענה כי ייתכן וראתה אותו פעם אחת בלבד, בבית המלון או בדירה של קובי, אך ייתכן שראתה אותו בשתי ההזדמנויות (עמ' 42 לתמליל נ/10; זיהויה את תמונתו של גלי קדוש - עמ' 41,42 לנ/10 (חלק 1)). על אף שזיהתה אותו, טענה כי מעולם לא שמעה את השם גלי קדוש (עמ' 42,43, נ/10 [חלק 1]).

באמרה זו סיפרה קרן לראשונה על "השקית הלבנה" שהוריד הנאשם לרכב ביום שישי, כאשר לדבריה, לא הבחינה מה היה בשקית, אך היא משערת שמדובר בכלי עבודה (עמ' 2, נ/8).

כשנשאלה האם הנאשם נקב בשמו של אותו אדם שחייב לו כסף עבור הרכב, השיבה קרן: "לא. אני לא מאמינה לְחֶרְטָה של האוטו, זה לא נראה לי אמין" (עמ' 7, נ/8). בהמשך, כשנשאלה אם הנאשם אמר לה שחיפש את אותו "חייב" עוד לפני אותו סוף שבוע בחיפה, השיבה: "הוא אמר שהוא חיפש אותו מאתיים פעם, אני יודעת מה... וכשניסיתי לשאול שאלות הוא לא כל כך ענה לי...מה, למה, איך כמה...הוא מסתורי, הכל אצלו מסתורי" (עמ' 46, נ/10 (חלק 1)).

קרן תיארה, כי בעת שחיכתה לנאשם ברכב, בזמן שירד בכרמל לחפש את אותו "חייב", הוא: "[...] חזר רטוב ומתנשף ואמר שלא מצא אותו...הוא אמר שהוא יודע איפה הוא גר, הוא אמר שהוא חיפש אותו כבר כמה פעמים באותה שבת" (עמ' 8, נ/8; עמ' 29,31 לנ/10 [חלק 1]). לדבריה, היה גשום מאוד והיא המתינה ברכב כרבע שעה או עשרים דקות (עמ' 8, נ/8).

כן טענה קרן, כי לאחר אותה פעם בה נסעה עם הנאשם לאתר את ה"חייב" והמתינה לו ברכב, נסע הנאשם פעם נוספת, לבד, לחפש אחר אותו "חייב" והיא המתינה בביתו של קובי (עמ' 30,33, נ/10 (חלק 2)). (כאמור, בזאת הפעם טוענת המאשימה כי הנאשם רצח את המנוח).

במהלך הזמן בו נעדר הנאשם והיא המתינה בביתו של קובי, הספיקה לקנות שתייה חריפה במכולת (שנמצאת מתחת לבנין של קובי), לשתות ולהשתכר (עמ' 35-36 לנ/10 (חלק 1); עמ' 18-20, נ/10 (חלק 2)).

באמרה זו קרן עדיין דבקה בגרסתה כי היא והנאשם עזבו את חיפה במוצאי שבת. רק לאחר שהוצג בפניה מחקר התקשורת, השיבה: "לא זכור לי, אין לי שמץ של מושג מאותו יום, אבל ההוכחות מראות הכל כאילו" (עמ' 13, נ/8).

5.10.22 בהמשך לחקירתה של קרן מיום מעצרה, 17.4.12, הסכימה לנסות ולהוביל את החוקרים לדירתו של קובי ולאותו מקום בכרמל אליו הגיעה יחד עם הנאשם וחיכתה לו ברכב בזמן שהלך לאתר את ה"חייב". כאמור, קרן זיהתה את הבנין בו מתגורר קובי כפי שהנאשם זיהתה את הבניין, בהובלה שנערכה עמו

ובסיוור שנערך עם השופטים ביום 13.6.13 (השחזור של קרן - החל מדקה 03:30 לסרטון m2u00006, ת/119; הסיור - עמ' 331 לפרוט' ו- ת/187). קרן הצביעה גם על המכולת המצויה מתחת לבנין בו מתגורר קובי, בה קנתה את השתייה החריפה, לפני שעזבו את חיפה לכיוון בית שמש (זו אף צולמה בסיוור שנערך עם בית המשפט, ת/187).

כמו כן, הובילה קרן לאותו מקום בכרמל בו עצר הנאשם את הרכב וירד כדי לאתר את "החייב" (בסמוך אחרי מסעדת מנדרין, לכיוון "כיכר ספר". למעשה, כפי שעולה מתקליטור הביקור בזירה שנערך עם השופטים (ת/187), שם הכיכר הוא כיכר "דוד הכהן").

לטענתה, היא זוכרת היטב את מסעדת "מנדרין" שנמצאת במקום (החל מדקה 21:00 בסרטון m2u00006, ת/119). כן סיפרה, כי הנאשם החנה את הרכב ב"חניה כפולה" ויצא מן הרכב לפרק זמן של כעשרים דקות. באותו זמן ירד "גשם זלעפות".

כשביקשה קרן לתאר את ניסיונות האיתור של הנאשם את "החייב", טענה כי הנאשם עשה לחייב "כיפה אדומה" כשארב לו פעמים כה רבות (דקה 06.30-06.45 לסרטון השחזור - ת/119).

לאחר הובלתה של קרן את החוקרים לאותו מקום בו חיכתה לנאשם בזמן ש"הלך לאתר את החייב", הובילה קרן אל המסעדה של קובי - "שיפודי השמן" - המצויה בעיר התחתית בחיפה (החל מדקה 17:14 בסרטון m2u00007, ת/119; יצוין, כי גם הנאשם הוביל אל אותו מקום בסיוור שנערך בנוכחות השופטים, אם כי בינתיים המסעדה נסגרה ובמקומה נפתחה חנות ירקות בשם "ארץ זבת חלב ודבש" - עמ' 333 לפרוט'; תקליטור הסיור - ת/187).

5.10.23 בשחזור שנערך עם קרן ביום 19.4.12, היא זיהתה את מלון "דן פנורמה" כמלון בו היתה עם הנאשם וקובי, אצל חבר של קובי (ת/124, דיסק 1, סרטון m2u00010 דקה 26:19; סרטון m2u00011 - דקה 14:10, 15:52 והחל מדקה 21:18).

באותו שחזור זיהתה גם את תחנת הדלק בה נפגשו עם קובי לפני נסיעתם למלון, כתחנת הדלק "סונול" ב"חבצלת השרון" - ת/124, דיסק 2, החל מדקה 26:00).

5.10.24 בחקירתה השלישית מיום 19.4.12 בשעה 16.42 (נ/11- נ/13), קרן כבר נחקרה כעדה ולא כחשודה. באמרה זו מסרה, כי דיברה עם אמה וזו הזכירה לה כי חזרה לבית שמש לאחר אותו סוף-שבוע בחיפה ביום ראשון, ולא במוצאי שבת כפי שחשבה תחילה, וכעת "מסתדר" לה שהבילוי במועדון היה במוצאי שבת, הוא הלילה בו נתגלע הריב בינה לבין הנאשם, ולאחר מכן הוא יצא מהדירה והם שוחחו בטלפון עד שבע לפנות בוקר. על פי תיאורה, הנאשם חזר בסביבות 08.00 בבוקר, לדירה. עם זאת ציינה: "זה היה לילה אחרי סטלה, אז...כל הסוף שבוע הזה היינו מסטולים, אני לא זוכרת מה היה" (עמ' 5, נ/13). לדבריה, ביום ראשון (ולא שבת כפי שסברה קודם), קובי וחברתו יצאו לעבודה והיא

השתעממה בבית רוב היום וכשהתלוננה בפני הנאשם על השעמום, הוא "לקח אותה לסיבוב" בו ניסה לאתר את "החייב", כאמור, והיא המתינה לו ברכב.

כן סיפרה על המפגש עם קובי בתחנת הדלק לכיוון תל אביב, השקית השחורה שהעביר קובי לנאשם לאחר שיצאו מתחנת הדלק, ובקשתו של הנאשם, בעודם בחניית המלון בתל-אביב, כי היא תשמור על השקית (לדבריה, הנאשם אמר לה: "שימי את זה בתיק, זה הרבה כסף" - עמ' 3, נ/11). לטענתה, הנאשם לא אמר כי הכסף הגיע מאותו "חייב" מחיפה ורק הזהיר אותה לא לספר לאיש על הכסף. כן סיפרה קרן, כי בעת שהגיעו לביתו של הנאשם היא עזרה לו לספור את הכסף.

כשנשאלה מדוע אמרה בחקירה קודמת כי לא האמינה לנאשם כאשר אמר לה כי הוא מחפש אדם ש"חייב" לו כסף, השיבה: "כאילו מי מוסר רכב בלי לקבל כסף...ככה זו דעתי" (עמ' 4, נ/11). כן ציינה: "הוא לא אמר חבר ... הוא אמר מישהו שמכרתי לו רכב... מישהו שחייב לי כסף, כבר הרבה זמן אני רודף אחריו... כבר הרבה זמן והוא נעלם לי ומצאתי אותו סוף סוף, ואני חייב לראות אותו. ואז הוא הלך ובדק כמה פעמים, אבל הוא היה להוט עליו, כאילו... וזה היה בולט". (עמ' 4, נ/11).

לדבריה, היא לא ביקשה מהנאשם הלוואה כלשהי על אף שהנאשם ידע על חובותיה אולם, לאחר שהנאשם קיבל את הכסף הוא הבטיח כי ישלם עבור צ'קים שלה שחזרו ללא כיסוי, סכום של כ- 1,500 ₪ (כך באמת עשה, כאמור).

5.10.25 באמרתה מיום 4.5.12, שעה 10.38 (נ/14-נ/16) חזרה קרן פעם נוספת על תיאורה כי בשבת בלילה, לאחר הביילוי במועדון, עזב הנאשם את הדירה ולא חזר עד לסביבות השעה 08.00 בבוקר. (מאיכוני הפלאפון של הנאשם מסתבר שעזב את דירת קובי בלילה שבין שישי לשבת ולא בלילה בין שבת לראשון, ולטענתו לראשונה בעדותו, הלך להביא "לחמניות").

כמו כן, לאחר עיון בפלט השיחות אמרה קרן כי בסביבות השעה 18.00 ביום שבת שוחחה עם הנאשם בטלפון לאחר שהנאשם יצא לחפש את אותו "חייב". כן טענה: "אני לא זוכרת מתי איציק חזר, הייתי די מסטולה, אבל אני יודעת שאיציק אמר לי שהוא הולך לחפש את החבר הזה שלו כמה פעמים מיום שישי ועד יום ראשון" (עמ' 2, נ/14).

לדבריה, האדם היחיד שידע על אותו "חייב" היה קובי, כי הוא שוחח על כך עם הנאשם. כן ציינה כי מספר פעמים התבודד הנאשם עם קובי ובאחת הפעמים הצטרף אליהם הבחור אותו זיהתה בתמונה בחקירה קודמת. (דהיינו גלי קדוש). יצוין, כי כשנשאלה אם מדובר באותו בחור מהמלון, השיבה: "לא. זה שהיה אצל קובי בדירה" - עמ' 15, נ/16, אך בהמשך טענה, כי "יכול להיות שזה אותו אחד שהיה במלון. זה מה שאמרת" - עמ' 16, נ/16). כן טענה, כי זכור לה שיותר מפעם אחת קובי הצטרף לנאשם ל"סיבוב" ברכב (עמ' 2,3, נ/14; עמ' 17, נ/16).

כשהוטח בה כי הנאשם טען שהחזיק ברכב סכום של כ 5,000-7,500 ₪ שקיבל תמורת עבודה שעשה, וסכום זה הוחבא בדלת הנהג, השיבה: "תגידי לו שיילך לישון... אני לא ראיתי שום כסף ושלא יבלבל לי את המוח... למה מי, מי שם כסף בדלת של מושב הנהג באוטו שאפשר לפרוץ בשניה? זה רק איציק, ישאיר כסף באוטו..." (עמ' 25, נ/16). וכשנאמר לה כי הנאשם טוען שאותו סכום של 5,000-7,500 ₪ הוא למעשה הכסף שנתן לה לשמור עליו, השיבה: "מה פתאום. שלא יעשה אותי מטומטמת...ואם הוא טען שהיה לו שבע אלף שקל, איך ספרנו בבית ארבעים?...פעמיים ספרנו כדי לא לטעות" (עמ' 3, נ/14).

קרן טענה באימרה זאת, כי לא אמרה דבר על שקית לבנה והיא כלל לא זוכרת שקית לבנה אלא שקית שחורה בלבד (עמ' 10, 11, נ/16); אולם בעדותה הסבירה כי בחקירה זו חששה שהשקית הלבנה שהוריד הנאשם לרכב אינה קשורה למעשה המיוחס לו - וכי מדובר בדבר "תמים" - ולא רצתה לסבך את הנאשם סתם. (כפי שכבר הבהרתי לא אייחס כל משקל או משמעות לדברי קרן בנושא "השקית הלבנה").

גם באמרה זו חזרה וטענה, כי הנאשם נתן לה סכום כסף מסוים ובו שילמה עבור חופשה באילת וייתכן גם ששילם עבור צ'קים שמסרה וחזרו ללא כיסוי, אך סך כל הסכום שקיבלה מהנאשם נע בין 1,200-1,500 ₪ (עמ' 23, נ/16).

5.10.26 בראיון שנערך אצל הפרקליטה ביום 25.10.12 (נ/17), מסרה קרן, כי מבירור עם אָמָה, עלה שהנאשם נתן לה סכום של 1,400 לצורך נסיעה לאילת בחודש יולי 2010.

קרן מסרה כי כשראתה את הכסף שקיבל הנאשם מקובי, שאלה אותו אם הכסף קשור לאותו "חייב" מחיפה, והנאשם השיב: "אמרתי לך שאני אסדר את העניין ואל תספרי על הכסף לאף אחד". לדבריה, חששה למסור זאת במהלך חקירותיה והוסיפה כי כשנסעה עם הנאשם לחפש את החייב, בטרם עצר את רכבו במקום עליו הצביעה בשחזור, הצביע הנאשם לעבר הבית בו מתגורר "החייב", אך לא מצא שם מקום חניה. (כאמור, בשחזור טענה קרן שהנאשם הצביע לאחור מהמקום שהחנה רכבו ליד מסעדת מנדרין וכלפי מעלה, שזהו כיוון כללי של בית המנוח).

5.11 הגב' גוטה מלכה (אמה של קרן מלכה)

מאמרתה (ת/184), אשר הוגשה בהסכמה, חלף חקירה ראשית, עולה כי קרן היתה בת זוגו של הנאשם במשך תקופה של כחודשיים. באותה תקופה היה ברשות הנאשם רכב מסוג רנו "קנגו".

הגב' מלכה טענה, כי בתה נסעה יחד עם הנאשם לסוף-שבוע בחיפה פעם אחת בלבד, כאשר באותו סוף שבוע הודיעה לה קרן ביום שבת, כי הם החליטו להישאר לילה נוסף והם חזרו רק ביום ראשון (עמ' 247 לפרוט'). לטענתה, קרן התקשרה להודיע כי היא נשארת בחיפה עד יום ראשון, משום שבאותה תקופה קרן התגוררה אצלה בבית, יחד עם בתה (עמ' 246 לפרוט').

כן תיארה הגב' מלכה, כי שמעה מקרן שבאותה תקופה, או בסמוך לאחר מכן, נתן לה הנאשם סכום של כ-1700 ₪ כדי לשלם צ'קים שחזרו לה, וכן נתן לה במזומן 1,200 ₪.

הגב' מלכה אישרה, כי יש בה כעס על הנאשם הן משום שבתקופה בה היתה קרן בקשר עמו מצבה לא היה טוב והיא חזרה להשתמש בסמים ובאלכוהול (עמ' 248 לפרוט'), והן בשל התנהגותו של הנאשם כאשר "זרק" את קרן בתל אביב ואף לקח מבעלה (של מלכה) עגלה נגררת ללא רשות, בתמורה לכסף שקרן היתה חייבת לו. אולם, לטענתה, אין כל קשר בין כעסה על הנאשם לבין הדברים שמסרה בעדותה (עמ' 247,248 לפרוט').

5.12 עדים המתגוררים בשכנות לבית המנוח

5.12.1 יעקב גלעד

העד מתגורר בהמשך השביל בו התגורר המנוח (אף כי ביתו משתייך לרחוב מוריה). מר גלעד טען, כי אם קיבל בעבר שיחת טלפון ממספר מנוי השייך לנאשם (כך על-פי דו"ח האיכונים, ת/107) הרי שכפי הנראה לא היתה זו שיחה יוצאת דופן משום שאינה זכורה לו (עמ' 126,128 לפרוט').

באשר ליום האירוע סיפר העד, כי בערב האירוע ישב עם בת זוגו לצפות בטלוויזיה כששמעו לפתע "3 דפיקות חזקות". בתחילה חשב כי מדובר בילדים שזרקו אבנים על דלת ברזל, אך היה זה רעש חד יותר ולכן החל לחשוך כי מדובר ביריות. בזמן שפתח את החלון הפונה מזרחה (היינו לכיוון בית המנוח) שמע צעקות של אישה: "הצילו, תזמינו אמבולנס, רצחו את בעלי". בשלב זה החל להתלבש וביחד עם בת זוגו התקשרו למד"א ולמשטרה. כחמש דקות לאחר ששמעו את היריות (עמ' 128 לפרוט'), רצו החוצה לכיוון הבניין בו התגורר המנוח, וכשהגיעו למקום הבחינו במנוח שכוב על הארץ כשאחד השכנים מבצע בו החייאה (עמ' 126 לפרוט').

לדבריו, במקום היו אשת המנוח, שכנה המתגוררת ב"פנטהאוז" שהיתה נסערת מאוד (עמ' 126 לפרוט') ו**שכנה נוספת אשר היא, או בעלה, אמרו כי ראו אדם רץ עם כובע גרב** (עמ' 127 לפרוט').

עוד סיפר גלעד, כי בצהרי יום האירוע הבחין באדם בעל משקפיים וחבוש כובע, בשביל בין שדרות סיני לשדרות מוריה, "כאילו מסתובב אחורה" (עמ' 127 לפרוט').

אמנם באותה תקופה הרכיב הנאשם משקפיים כיוון שהסירים לאחר ניתוח הלייזר שעשה לאחר הרצח אולם, זהו תיאור דל ולא ניתן להסיק ממנו דבר, אם כי בוודאי שאין בתיאור זה כדי לשלול אפשרות שהיה זה הנאשם.

5.12.2 מר ידידיה סגל

העד מתגורר בשד' סיני 18, מול בית המנוח. לדבריו, בליל האירוע, בסביבות השעה 20.10 לערך, בעת שצפה יחד עם אשתו במהדורת החדשות, שמע מעין "שלושה קפצונים. פלאק, פלאק, פלאק" (עמ' 128 לפרוט'), אך לא חשב כי מדובר ביריות. באותו זמן נשמע צלצול טלפון, הוא ניגש להרים את הטלפון בחדר השינה והעביר את

השיחה לאשתו. כשחזר לסלון שמע צעקות "הצילו", ניסה להביט דרך החלון, ועל אף שהיה חשוך בחוץ והוא התקשה לראות, הצליח להבחין באדם רץ לכיוון בית הספר "זכרון יוסף" שבשד' סיני 13, שמשמאל לביתו, כשהוא לבוש בגדים כהים ולראשו כובע גרב (היינו כובע העוטף את הראש משני צדדיו, לא על כל הפנים אלא על החלק העליון של הראש - עמ' 129 לפרוט'). (ודוק! העד ראה אדם אחד רץ - מ.ג.)

כשעומת עם העובדה שמסר לשוטרים שני תיאורים שונים באשר לאדם שנמלט (היינו, פעם כי מדובר באדם בעל מבנה גוף "רזה-נורמאלי", כפי שמסר לחוקר יחזקאל שמש, ופעם כי מדובר באדם בעל מבנה גוף "מלא ובריא", כפי שמסר לחוקר אלון בן עזרי), השיב תחילה, כי כנראה לאחר מספר ימים מסר תיאור מדויק יותר, כי "הפרספקטיבה היתה קצת שונה", אך לאחר מכן תיקן את תשובתו וטען כי תיאורו הראשוני היה מדויק יותר משום שהיה "אותנטי" (עמ' 129-130 לפרוט'). לדבריו, זכר כי מדובר באדם "רחב" ממנו (עמ' 130 לפרוט').

מכל מקום העד חזר וטען כי שררה חשיכה והוא התקשה לראות (עמ' 129 לפרוט').

5.13 קרובי המנוח

5.13.1 מר אבידן הסה

אבידן הסה הוא בנו של המנוח. מר הסה טען, כי אינו יודע מי יזם את הרעיון להזמין מיד לאחר הרצח את הטכנאי שהתקין את מערכת המחשב בבית הוריו, אך אותו טכנאי, בשם אבי, הוזמן לבדוק את המחשב והגיע למסקנה כי מערכת ההפעלה לא עבדה, כפי הנראה על רקע סופת ברקים שהיתה כשבועיים קודם וגרמה לקצר חשמלי (עמ' 224 לפרוט'). (ברור שזו עדות מפי השמועה - מ.ג.)

מר אבידן סיפר כי ידוע לו שאביו היה נתון לאיומים במשך שנים. בעבר, לאחר שהותקף באמצעות חומצה בפניו, נהג אביו במשך תקופה מסוימת להסתובב בלוויית שומר ראש (עמ' 225 לפרוט').

העד תיאר את סדר יומו של המנוח בימי חול ובשבתות, לרבות נוהגו ללכת לבית הכנסת בבוקר יום שבת, בסביבות השעה 08.00, באופן קבוע (עמ' 223,225 לפרוט').

5.13.2 הגב' חנה הסה

הגב' הסה היא אלמנתו של המנוח.

באמרותיה במשטרה (ת/178 - ת/178ה), אשר הוגשו בהסכמה חלף חקירה ראשית, נשאלה הגב' הסה על סכסוכים הקשורים למנוח, וטענה כי המנוח לא נהג לערב אותה בעניינים הקשורים לעבודתו וכל שידעה הוא על סכסוך עם החברה קדישא הכורדית, אשר הסתיים עם מתן פסק דין בבית המשפט (העדה הבהירה כי הדברים שנרשמו מפיה באמרתה ת/178א, ונוגעים לנתן ביטון, נאמרו על ידי גיסה אורן כץ ולא על ידה - עמ' 26 לפרוט').

בחקירה נגדית השיבה, כי שמעה בעבר את השם אבוחצירא, אך לא ידוע לה על סכסוך בינו לבין המנוח (עמ' 227,229 לפרוט'). כן טענה, כי שמעה על אדם בשם נתן ביטון, שמסר שיקים ללא כיסוי עבור חלקות קבורה, אך לא ידעה פרטים נוספים מעבר לכך (עמ' 227 לפרוט'). ככלל, חזרה וטענה, כי המנוח לא שיתף אותה בדבר סכסוכים או איומים כלפיו, ככל שהיו, וזאת כדי שלא לצער אותה (עמ' 228,229 לפרוט').

כשנשאלה מדוע לא העלתה את השם אבוחצירא או נתן ביטון בחקירה, השיבה כי אינה יודעת אם יש קשר בין שני אלה לבין רצח המנוח, "אולי זה קטליזטור, אולי זה זירז" (עמ' 231 לפרוט').

גב' הסה תיארה בעדותה, כי לאחר הצתת ביתם הקודם, ברח' הנטקה בחיפה, בשנת 2002, עברו להתגורר למשך כחצי שנה בדירה אחרת ובאותה תקופה הסתובב המנוח בלוויית שומר-ראש. כשכבר עברו להתגורר בשד' סיני, דאגו להתקין מצלמות מחוץ לדלת הכניסה שתפקידן היה לצלם את רחבת הכניסה (עמ' 226 לפרוט').

הגב' הסה תיארה, כי ביום שבת שקדם לירי במנוח הלכה יחד עם המנוח, כמידי שבת בבוקר, לבית הכנסת, ובמוצאי שבת נסעו לבקר את בתם, בזכרון יעקב.

לגבי ארוע הירי תיארה גב' הסה באימרתיה כי חזרה עם בעלה לביתם מביקור אצל רופא, החנו רכבם בחניה המצוייה מתחת לבית והתקדמו רגלית לכיוון דלת הכניסה לבית. שם התכופף המנוח כדי לפתוח את הדלת בעודה במרחק של כ- 2 מטרים ממנו ואז שמעה "שני בומים" ובעלה נפל מדמם. היא לא הבחינה באף אדם באזור.

5.13.3 מר יוסף שנק

העד משמש כחשב של החברה קדישא האשכנזית בחיפה (עמ' 249 לפרוט').

לדברי מר שנק, המנוח הוא שניהל בפועל את החברה קדישא האשכנזית בחיפה (עמ' 250 לפרוט') ומטבע הדברים עברו סכומי כסף גדולים תחת ידיו. יחד עם זאת הסביר, כי קביעת מחירי החלקות התבצעה על ידי **כלל ההנהלה**, ולא על-ידי המנוח לבדו.

באשר לעסקה שנעשתה עם נתן ביטון הסביר העד, כי ישראל אדלר (סגנו של המנוח) ביצע את העסקה ללא הסכמת ההנהלה (עמ' 250 לפרוט'), משום שהיה לו אמון מלא בנתן ביטון. לדבריו, היתה תקופה שהצ'קים של נתן ביטון כובדו, ואדלר המשיך לעשות עמו עסקאות. כן טען, כי על העסקה עם נתן ביטון נודע לו ולמנוח רק לאחר ש"התפוצצה" (עמ' 251 לפרוט').

שנק טען, כי ביום בו נורה המנוח, מוקדם יותר, אמר לו המנוח כי בכוונתו ללכת למחרת, יחד עמו, לפגוש את נתן ביטון כדי לדבר עמו על החוב. אולם, לטענתו, אותו נתן ביטון לא ידע על הפגישה המתוכננת ליום המחרת (עמ' 251 לפרוט') וכפי הנראה גם ישראל אדלר לא ידע על כך (עמ' 252 לפרוט').

באשר לשמואל אבוחצירא סיפר מר שנק, כי האחרון עבד בחברה קדישא הכורדית. כן תיאר, כי בנוסף לסכסוך "ההיסטורי-הכללי" עם החברה קדישא הכורדית, עלה עניין נוסף, כאשר שמואל אבוחצירא ביקש לעצמו חלקת קבר נוספת המצויה ליד קבר אביו ונתגלע סכסוך עם חברה קדישא האשכנזית בקשר לכך (עמ' 252 לפרוט').

כבר באמרתו הראשונה (ת/185א) סיפר שנק על סכסוך עם החברה קדישא הכורדית, אשר הסתיים בפסק דין ובו נקבע כי על החברה קדישא האשכנזית להפריש כ-80 חלקות לטובת החברה קדישא הכורדית, וכך אכן נעשה. כן טען, כי ביום חמישי שקדם לרצח, עלתה דרישה של החברה קדישא הכורדית לחלקת קבר שאינה מתאימה לקבורה, ישראל אדלר סירב, והוא אינו יודע כיצד הסתיים העניין. מלבד סכסוך זה לא היו למנוח סכסוכים נוספים.

באמרתו השניה מיום 25.1.11 (ת/185ב) סיפר שנק שוב על חובו של נתן ביטון ועל הפגישה שתוכננה להתקיים יום לאחר הירי במנוח, אך טען כי נתן ביטון לא ידע על הפגישה.

באמרתו השלישית מיום 6.5.12 (ת/185) הוסיף שנק, כי הוא סבור שרצח המנוח אירע על רקע של "פגיעה בכבוד", משום שהמנוח לא היה מוכן להיות בקשר כלשהו עם החברה קדישא הכורדית ומי שעמד בקשר עמם הם ישראל אדלר וירון מרגי. כן טען כי מי שעומד בראש חברה קדישא הכורדית הוא שאבי סלמן.

5.14 עדים נוספים מטעם התביעה

5.14.1 מר ערן קלימי

העד הוא נציג חברת "care". מעדותו עלה, כי הנאשם פנה אל חברת "care" כבר בשנת 2010 כדי לבדוק אפשרות לעבור ניתוח עיניים. בהמשך, נקבעו עמו מספר פגישות אך הוא לא הופיע. בסופו של דבר הגיע הנאשם לבדיקת התאמה ראשונה ב- 18.1.11 (יומיים לאחר יום הרצח - מ.ג.) ואת הניתוח עבר ביום 31.1.11 (עמ' 253-254 לפרוט'; **ת/44- אישור כי הנאשם שילם 5,550 ₪ במזומן**, למכון "care", ביום 23.1.11 (7 ימים לאחר הרצח - מ.ג.); ת/44 - תיעוד שיחות הטלפון של הנאשם עם המכון; ת/44 - מזכר שערך ערן קלימי על המפגשים אותם קבע הנאשם ולא הופיע; ת/46 - ההליכים השונים שעבר הנאשם במכון care, מהם עולה כי הניתוח בוצע ב- 31.1.11). (עמ' 253 לפרוט').

5.14.2 עוד העיד מטעם התביעה מר סלמה רפאל (בעל מזנון ה"דלי באגט" בצומת הרחובות מאפ"ו ושדרות מוריה).

מר סלמה העיד, כי ה"דלי באגט" נפתח כמעט כל יום בין השעות 11:00-12:00 ונשאר פתוח עד השעות 05.30-6.00 ביום למחרת, לרבות שבתות וחגים. לדבריו, הוא ואשתו, עובדים במקום, לסרוגין, מידי יום עד השעה 16.30-17.00, ומשעה זו ועד הבוקר עובד פועל שכיר (עמ' 118 לפרוט'). כן טען, כי קיימים מקרים

שמתקבלת סחורה, בסביבות השעה 9.00 בבוקר, אך זה עניין חריג (עמ' 121 לפרוט'). כן טען, כי הוא אינו מוכר במקום "סנדביץ' טוניסאי" (עמ' 119 לפרוט'); כזכור, בתחילה טען הנאשם כי הוא אכל במקום "סנדויץ' טוניסאי".

מר סלמה אישר, כי בחקירה הוצגה לו תמונת הנאשם, אך הוא לא זיהה אותו (עמ' 119 לפרוט'), עם זאת טען, כי מאחר וחלף זמן רב, ייתכן ולא יזכור את פרצופו של הנאשם אף אם היה לקוח. כן טען מר סלמה, כי אינו יודע אם יוכל, בחלוף זמן כה רב, לזכור מצב בו לקוח יבקש טלפון מלקוח אחר (עמ' 121 לפרוט'); אם כי, לו היה שומע לקוח מבקש שיחת טלפון מלקוח אחר, היה מציע כי ישתמש במכשיר שלו - עמ' 119-120 לפרוט'). ראוי לזכור כי בזמן בו העיד מר סלמה בבית המשפט, טרם נמסרה גירסתו המאוחרת של הנאשם בעדותו, והעד נחקר על פי גירסת הנאשם בחקירותיו דהיינו, שאכל "סנדויץ' טוניסאי" ומישהו ביקש ממנו לעשות שיחת טלפון במכשיר שלו. רק מאוחר יותר, שינה הנאשם גירסתו; עוד במהלך חקירתו במשטרה "הסנדויץ' התוניסאי" הפך ל"באגט שניצל" ובעדותו, האדם האחר ביקש ממנו את שיחת הטלפון מחוץ לקיוסק בעת שהותם בגן שליד הקיוסק (ראו ת/187).

5.14.3 מר גלי קדוש

העד הוא חבר קרוב של קובי חזן ולדבריו הכיר את קובי דרך סלמן (עמ' 192 לפרוט'). העד לא הבהיר למי מבני משפחת סלמן הוא מתכוון.

גלי קדוש טען, כי את הנאשם הכיר דרך קובי ופגש בו פעמיים, פעם אחת בדירה של קובי ופעם נוספת כאשר הגיע הנאשם יחד עם בחורה למלון "דן" בתל אביב, בו שהה בין התאריכים 18-19/01/11 (עמ' 193, 200-201 לפרוט'; ת/43 - אישור ממלון דן פנורמה על שהייתו של גלי קדוש בין התאריכים 18-19/1/11).

לדבריו, הוא ראה את קרן (אותה זיהה בתמונה ת/173; עמ' 193 לפרוט') יחד עם הנאשם, בהזדמנות אחת או שתיים, אך הוא אינו זוכר אם היה זה בדירת קובי או במלון (עמ' 192-193 לפרוט').

גלי קדוש טען בעדותו, כי שוחח עם חוקר בשם משה, עוד קודם לחקירתו על-ידי שי נמני וכבר אז אמר לו כי אדם ערבי המכונה "הזקן" הוא זה שעומד מאחורי הרצח וכי יהודי לא היה רוצח יהודי (עמ' 197, 199 לפרוט'). לדבריו, אותו אדם, המכונה "הזקן", משתייך לארגון פשיעה והוא לא רוצה למסור את שמו ו"לסבך" את עצמו או את החברים שלו (עמ' 198 לפרוט'). קדוש טען, כי חבריו לא היו עושים דבר כזה (עמ' 197-198 לפרוט').

בניגוד לדבריו בבית המשפט, לקראת סיום חקירתו מיום 22.4.12 (נ/24א) רמז קדוש לחוקר שי נמני כי לא אדם אחד עומד מאחורי המעשה, אלא מספר אנשים שחילקו ביניהם תפקידים וייתכן כי קובי חזן לקח חלק באחת החוליות, אך הוא לא היה "המוציא לפועל" (עמ' 12-13 לנ/24א).

מובן שלא אעשה כל שימוש בעדותו לגבי אותו "זקן" ולא לגבי חלקו של קובי חזן, כיוון שהעד לא פירוט מה המקור לידיעותיו ומכיוון שקיימת אפשרות כי מדובר בעדות מפי השמועה ובמיוחד, כשלגבי קובי העד משתמש

בביטוי "ייתכן".

5.14.4 הגב' רונית אבוטבול

העדה מתגוררת בבית שמש, היתה ידידתו של הנאשם מזה שנים רבות ובמשך תקופה מסוימת היה ביניהם קשר קרוב יותר.

העדה לא התייצבה למספר ישיבות אליהן זומנה. כשהתייצבה, לאחר שהוצא נגדה "צו הבאה", שינתה את גרסתה באופן מהותי והוכרזה "עדה עוינת".

באמרתה מיום 30.4.12 טענה גב' אבוטבול, כי עד לנסיעת הנאשם עם קרן לחיפה, כשנה וחצי קודם, היה מצבו הכלכלי בכי רע: "ידעתי שיש לו חובות והוא בקושי גמר חודש" (ת/174, עמ' 2). לדבריה, לאחר הנסיעה חזר הנאשם עם כסף, החליף את רכב הרנו "קנגו" במיצובישי "לנסר", ואף עבר ניתוח לייזר להסרת משקפיים. הנאשם סיפר לה כי שילם עבור הניתוח 8,000 ש"ח במזומן. לדבריה, שאלה את הנאשם איזו עבודה עשה בחיפה והוא סיפר שביצע עבודת שיפוץ במסעדה של בן-דודו. סמוך לניתוח העיניים (שהיה כאמור ביום 31.1.11, דהיינו שבועיים אחרי הנסיעה לחיפה - מ.ג), ביקשה מהנאשם הלוואה של כ- 2,000 ₪ והוא מסר לה סכום זה במזומן.

בניגוד לדבריה באמרתה הנ"ל, טענה בעדותה כי לא היה כל קשר בין הכסף שקיבל הנאשם, לבין עבודה שעשה בחיפה. נכון אמנם כי הנאשם סיפר לה שיש לו עבודה בחיפה ולכן שיערה שזו הסיבה שהוא יכול "להרשות לעצמו" לעבור ניתוח עיניים אבל, באופן כללי, **הנאשם תמיד נהג "להסתדר"** (עמ' 202 לפרוט'). על אף שינוי זה בגרסתה, בהמשך, אישרה גב' אבוטבול כי התרשמה כי המצב הכלכלי של הנאשם השתנה לאחר הנסיעה לחיפה, הן משום שעשה ניתוח עיניים והן משום שהחליף רכב (עמ' 204,207 לפרוט'). לטענתה, הנאשם סיפר לה כי קיבל כסף בתמורה לעבודה שעשה במסעדה של דוד שלו (עמ' 204 לפרוט').

בניגוד לדבריה באמרתה, טענה גב' אבוטבול בעדותה, כי את הסכום של 2,000 ₪ נתן לה הנאשם זמן רב לפני הנסיעה לחיפה ולאחר הנסיעה הלוואה לה סכום של 100 ₪ בלבד (עמ' 203-204 לפרוט').

אציין, כי בשל טענתה כי בחקירתה מסרה שההלוואה שנתן לה הנאשם על סך 2,000 ₪ ניתנה לפני נסיעתו לחיפה, זומן רס"מ בוריס ליבוב (אשר גבה את אמרתה) לעדות נוספת, והבהיר כי רשם את דברי העדה "מילה במילה". כן טען, כי בסוף החקירה גב' אבוטבול קראה את אמרתה וחתמה עליה (עמ' 255 לפרוט'); כפי שנראה בהמשך, גרסה זו של רונית אבוטבול נסתרת בדברי הנאשם עצמו).

גב' אבוטבול אישרה, כי עובר לנסיעה לחיפה התגלע ויכוח בינה לבין הנאשם שבעקבותיו הגישה תלונה נגדו למשטרה (עמ' 206 לפרוט').

כן אישרה, בחקירה נגדית, כי גם בעבר, עוד לפני הנסיעה לחיפה, נהג הנאשם להלוות לה כספים, ובין היתר שילם עבורה סכום של כ- 1,000 ₪, שהיתה חייבת ל"שוק האפור" וקנה לה רכב (עמ' 207 לפרוט').

5.14.5 המדובב

המדובב, המכונה "מקס", שהה עם הנאשם בתא המעצר חמישה ימים, מיום 17.4.12 ועד 22.4.12 (הסכם הפעלת מדובב - ת/164, תקליטורים - ת/162, תמלילים - ת/163).

לדבריו, בטרם החל את פעולת הדיבוב הודע לו על-ידי מפעיליו, באופן כללי, כי הנאשם הוא תושב בית-שמש החשוד ברצח שבוצע בחיפה לפני למעלה משנה (עמ' 171 לפרוט').

בעדותו סיפר המדובב, כי לאורך התקופה ששהה עם הנאשם בתא המעצר, חש כי הנאשם היה שקול ומדוד בדבריו ונזהר בניסוח תשובותיו (עמ' 168 לפרוט'). כן טען מקס, כי הנאשם שאל אותו אם ייתכן שגלאי כיבוי האש שהיו בתא המעצר ובשירותים הם מצלמות (עמ' 168 לפרוט'), ומספר פעמים סימן לו בראשו כלפי מעלה, היינו כי הוא חושד שהתא מוקלט (עמ' 169 לפרוט'). בהמשך הסביר המדובב כי הרגיש שהנאשם "[...] יותר מדי קצר, וזה נותן הרגשה של בן אדם, כביכול, לא בטוח" (עמ' 172 לפרוט').

כשנשאל אם הנאשם חשד בו כי הוא מדובב, השיב: "[...] הוא לא הביע שום סימן, שום רמז שהוא חושד בי...הרושם שלי שהוא תמיד היה חושד, השאלה אם זה בי ישירות או בתא המעצר ואת זה אני לא יודע". וכן: "[...] אמרתי לך, שבצורת דיבור שלו היה מורגש שהבן אדם חושש ממשו, השאלה אם זה בי או אם זה בתא המעצר, שהוא סובב את הראש כמה פעמים לסמן, את זה אני לא יכול לענות כי אני לא יודע. זה שכן אדם היה זהיר בדיבור, ולא זרם יותר מידי, זה היה מורגש, אפשר לשמוע את זה בתמלול" (עמ' 174 לפרוט').

לדבריו, הנאשם חזר ללא הרף על טענתו כי הוא אינו מכיר את המנוח ואין לו קשר אליו, וכשניסה להפוך בראשו ולמצוא "קצה חוט", טען כי ייתכן שבן דודו, קובי חזן, מכיר את המנוח משום שהיה צריך אישורי נְשׁוּרֹת למסעדת הבשר שלו (עמ' 168-169 לפרוט'). הנאשם חזר וטען כי הוא אינו יודע היכן ומתי אירע המקרה וכיצד אותו אדם נרצח, היינו אם בריות או בדקירות, או פרטים נוספים אודות המקרה.

לדברי מקס, הנאשם טען כי אינו מוכן "לשלם מחיר" ולשבת בכלא בגלל דבר שאינו קשור אליו (עמ' 169,171 לפרוט'), והוסיף כי היחידים שעלולים היו לשרבב את שמו לסיפור הזה הם קובי - אך הוא לא יעשה זאת כי הם כמו אחים - וקרן, שיש לה את כל הסיבות לנקום בו משום שהם נפרדו בצורה מכוערת (עמ' 171 לפרוט'). (בשיחה שהוקלטה בין קובי לנאשם יסתבר כי הנאשם חושש גם מקובי שלא "יפתיע" אותו (ת/99, חלק 2, עמ' 3, שורות 12-14). המעניין הוא שאם הנאשם לא עשה דבר כיצד ובמה יכול קובי "להפתיע" אותו...?)

באשר לשיחת הטלפון שבוצעה ממכשיר הטלפון שלו אל בית המנוח כשבועיים קודם לרצח, סיפר תחילה הנאשם כי המכשיר שלו אבד ובזמן האירוע כלל לא היה ברשותו, ורק כשלושה או ארבעה חודשים מאוחר יותר

פנה לחברה הסלולארית וביקש מהם להחזיר את המספר על שמו. אולם, לאחר מכן טען הנאשם "לא, זה לא יכול להיות בתור גרסה" (עמ' 169 לפרוט'). יצוין, כי המדובר בסביר שזה לא שבאותו רגע הפסיק הנאשם לחשוש שמא הוא מוקלט והחל לדבר חופשי, אלא ש"[...] הוא היה יותר שקוע בחיפוש גרסה" (עמ' 173 לפרוט').

(ניתן לראות מכאן כיצד הנאשם מנסה "לבנות" לעצמו גרסה לגבי שיחת הטלפון, שיצאה ממכשיר הטלפון שלו לבית המנוח כשבועיים לפני הרצח, וכשמעדותו אנו יודעים כי הוא בעצם מנסה לבנות גרסה שקרית, שכן ידע כי את השיחה עשה "הבחור השני" שבא לדבר איתו על העברת נשק).

בהמשך, הנאשם סיפר לו כי השיחה לבית המנוח היתה בשעה 08.00 בבוקר ולאחר כ-2 דקות קיימת שיחה יוצאת אל המנוי של קובי. הנאשם טען כי הוא בטוח לא התקשר אל קובי, אלא שישן בסלון דירתו של קובי, שם היו חברים נוספים, וייתכן שאחד מהם הוציא שיחה מהמכשיר שלו (עמ' 169 לפרוט'). כיומיים לאחר מכן מסר הנאשם גרסה שונה, לפיה נזכר כי הוא עצמו התקשר לקובי ב- 8.00 בבוקר, כדי שקובי ידריך אותו כיצד להגיע לחנות הבשר שבבעלותו (עמ' 169 לפרוט'). לפי גרסה זו, באותו בוקר, בזמן שאכל במסעדת 'בגט' בחיפה, ניגש אליו אדם זר שהוא אינו זוכר את תיאורו, וביקש ממנו להשתמש לרגע בטלפון שלו, והוא הסכים משום שרצה לעזור לו (עמ' 170 לפרוט'). בסופו של דבר מסר הנאשם למדובר לגבי שיחת הטלפון מן הטלפון שלו לבית המנוח, את אותה גרסה שמסר בחקירותיו, בדבר לקוח מזדמן בקיוסק שביקש לעשות שיחת טלפון בטלפון של הנאשם.

(מכאן עולה כי מדובר בנאשם מניפולטיבי אשר יש חשד שחברו לתא הוא מדובר או שחשד שהתא מוקלט, ומכל מקום ביקש הוא, במסירת גרסה זו "להשמיע" את החוקרים "ולהלעיטם" בגרסה לא נכונה אשר נמסרת "לפי תומו" לאדם בתא המעצר מתוך כוונה שאח"כ, כאשר ימסור גרסה זו בחקירה, היא תיראה אמינה יותר - מ.ג.).

לדברי מקס, הנאשם גם סיפר לו, כי לקחו אותו לשחזור באזור אותה מסעדת "בגט" והוא הבחין כי הרחוב כולו מלא במצלמות, כך שניתן יהיה לבדוק את המצלמות ולראות את המסעדה. כן טען הנאשם, כי נזכר שהבחור שביקש ממנו שיחה מהסלולארי הוא כבן 35-45, בגובה של כ- 1.80, בעל שיער כהה ולבוש "מעיל סטודנטים ארוך" (עמ' 170 לפרוט').

מקס טען, כי כששאל את הנאשם אם נראה לו הגיוני שמאז הרצח ועד היום היחידה החוקרת ישבה בחיבוק ידיים ולא בדקה וסרקה את האזור, השיב הנאשם: **"אבל רצח לא היה שם", ובה בעת שאמר הנאשם את הדברים הפנים שלו החלו להתכווץ, הוא נלחץ ואז חזר ותיקן את עצמו: "אני בעצם לא יודע איפה היה הרצח" (עמ' 170 לפרוט';** ראוי להעיר, כי מבדיקת ההקלטה והתמליל עולה כי הנאשם אכן אמר "אבל רצח לא היה שם", אך אין תיעוד לכך שהוסיף: **"אני בעצם לא יודע איפה היה הרצח" (ת/163, קובץ 87, עמ' 11).**

יצוין, כי עד לאותו שלב לא הודיעו החוקרים לנאשם או למדובר היכן מצויה זירת הרצח, ולטענתו, לראשונה הבין כי היא באזור שד' מוריה, רק ביום 30.4.12 - עמ' 33,35 לת/72).

לדברי המדובב, הוא שאל את הנאשם אם לקובי יש קשר כלשהו למנוח, אך הנאשם לא היה מוכן להרחיב בנושא זה, והוא לא רצה ללחוץ עליו (עמ' 175 לפרוט').

כללו של דבר טען המדובב, כי פעולת הדיבוב הופסקה בעקבות הוראה שקיבל, ואולם, גם בעצמו סבר כי אין טעם להמשיך אותה (עמ' 175 לפרוט'), וסופו של יום הוא יצא מהתא עם תחושה שהנאשם קשור לרצח אך הוא לא הצליח להוציא מהנאשם הוכחות כלשהן לכך (עמ' 175-176 לפרוט'), ובשום שלב הנאשם לא הודה כי רצח את המנוח (עמ' 172 לפרוט'). כן טען המדובב, כי הנאשם אף פעם לא שכח לחזור ולציין כי הוא חף מפשע, וכשהוא אמר את הדברים הוא דאג להגביר את קולו (עמ' 173 לפרוט'). (גם זו התנהגות מניפולטיבית שמיועדת "להשמיע" את החוקרים בדבר חפותו - מ.ג.).

5.14.6 מר אבי קמר - איכונים

אבי קמר ערך חוות דעת עבור חברות התקשורת "פרטנר" ו"פלאפון" (חוות הדעת -ת/106; הבהרה לגבי אתר הקרוי נווה שאנן - ת/106א; ת/109 -חוות דעת של חברת פלאפון; הבהרה לגבי אתר הקרוי נווה שאנן - ת/109א; תעודה בדבר רשומה מוסדית - ת/179; ת/180-ת/188ג - איכונים ופלטי שיחות של המנוי קובי חזן, בין התאריכים 11.1.11-19.1.11).

בעדותו הבהיר קמר, כי נפלה טעות בחוות הדעת באשר לסקטור הקרוי "נווה שאנן", ולמעשה הכיוון של סקטור 8 באתר זה הוא 320 מעלות ולא 240 מעלות (עמ' 239 לפרוט').

כן הבהיר, כי רח' לאון בלום בנווה שאנן (הוא הרחוב בו מתגורר קובי, כאמור) מכוסה גם על-ידי אותו אתר הקרוי "נווה שאנן" אשר חולש על כל האזור של רחוב חניתה בנווה שאנן עד למורדות הגבעה עליה מצוי רחוב לאון בלום, דהיינו מדובר באתר החולש על טווח של 2.1 ק"מ מרח' חניתה, ומכיוון שרחוב לאון בלום מצוי במרחק של 1.9 ק"מ מרח' חניתה הוא מצוי בתוך הטווח של האתר. לנוכח האמור, מנוי סלולארי ברח' לאון בלום יכול לקבל שרות גם מאתר נווה שאנן (עמ' 240-241 לפרוט') ועלול הוא להיות מאוכן באתר "נווה שאנן", אף שהוא מצוי ברח' לאון בלום. עם זאת הבהיר קמר, כי רחוב לאון בלום הוא רחוב שאין בו אתר אחד שליט ואף שהאתר של נווה שאנן נותן שירות לרחוב זה, הוא לא היחיד ולא הדומיננטי, וההסתברות לקבל ממנו שרות אינה גבוהה (עמ' 240-241 לפרוט').

מר קמר השיב כי אינו יכול לומר היכן נמצא מנוי המאוכן באתר נווה שאנן, דהיינו, אם בזמן השיחה הוא נמצא ברח' חניתה בנווה שאנן או ברחוב לאון בלום (עמ' 240-241 לפרוט').

בהמשך, יסתבר מדברי הנאשם עצמו, על-פי "מבחן התוצאה", כי מבית קובי ברח' לאון בלום 42 חיפה, הוציא הנאשם, שיחות וקיבל שיחות, כשהוא מאוכן באתר נווה שאנן, סקטור 8 והוא הדין לגבי קרן.

5.14.7 מטעם המאשימה הוגשו ראיות נוספות, דוגמת מחקרי תקשורת, אליהן אתייחס בהמשך.

.6 ראיות ההגנה

6.1 גרסת הנאשם

6.1 לנוכח גרסתו המתפתחת של הנאשם במהלך החקירות והמשפט, אסקור את גרסאותיו בסדר כרונולוגי, החל מאמרתו הראשונה ועד לגרסתו בבית המשפט;

6.2 באמרתו הראשונה, מיום 17.4.12, שעה 21.22 (ת/ת-33/36), הכחיש הנאשם את האישומים המיוחסים לו וטען כי אינו מכיר את המנוח.

הנאשם מסר כי שנה קודם, לקראת סוף החורף (עמ' 2, ת/ת-33/36; עמ' 8, 21, ת/ת-36), התארח בדירת בן-דודו קובי, בחיפה, **למשך 3 ימים**, יחד עם בחורה בשם קרן מלכה (עמ' 2, ת/ת-33/36; עמ' 21, ת/ת-36). לדבריו, היתה זו הפעם היחידה שהתארח עם קרן אצל קובי.

הנאשם סיפר, כי הגיע לחיפה עם קרן ביום חמישי, ברכב מסוג "רנו קנגו", ונשאר בחיפה **עד מוצאי שבת** (עמ' 27, ת/ת-36), ומלבד בילוי באחד הערבים במועדון בשם "ברברוסה" באזור הקריות ("עמק האלכוהול"), בו הופיעה הזמרת אתי ביטון, היו כל הזמן בדירתו של קובי (עמ' 2, ת/ת-33/36; עמ' 24-26, 8, ת/ת-36). כן סיפר, כי מאחר שהיה "שתוי" והדביק לזמרת שטרות על המצח, התפתח ריב בינו לבין המאבטחים במועדון (עמ' 41, ת/ת-36). (ודוק! הנאשם אמנם טען שהיה עם קרן אצל קובי 3 ימים, אך "הקדים" בואו ליום חמישי והקדים חזרתו למוצאי שבת).

הנאשם טען, כי מלכתחילה מטרת הנסיעה לחיפה היתה לצורך עבודת שיפוצים שהיה עליו לבצע במסעדה של קובי, "שיפודי השמן", בחיפה (עמ' 10, 18, 19, ת/ת-36).

כשנשאל אם בזמן שהיה עם קרן בחיפה ניסה לאתר אדם כלשהו, הכחיש תחילה זאת (עמ' 11, 35, ת/ת-36), אך לאחר מכן טען: "אתה צודק, אתה צודק, חיפשתי בן-אדם, חיפשתי בן אדם שרימה אותי לאיזה אוטו, אתה צודק, עכשיו נקשר לי הסיפור.... שאתה שואל אותי אם יש מישהו שחייב לך כסף על אוטו, אני שיקרתי על קרן... **אני אמרתי לקרן, קרן יש לי בן אדם שחייב לי שלושים אלף, ארבעים אלף שקל כסף על אוטו**, למה, כי אני הבטחתי לה כסף, סתם שיקרתי עליה... כי היא ביקשה ממני הלוואה של ארבע אלף שקל..."

ואמרתי לה שיש בן אדם בחיפה שחייב לי כסף על אוטו שמכרתי והוא לא שילם לי עליו" (עמ' 35, ת/36; עמ' 3, ת/33). לדבריו, לא היה מעולם "חייב" אמיתי והכל היה פרי המצאתו (עמ' 36, ת/36). כשנשאל בהמשך, אם במהלך אותו סוף שבוע היה מקרה שהשאיר את קרן ברכב והלך לחפש את אותו "חייב", השיב: "שיחקתי לה אותה ככה, אמרתי לה בואי שניה, אני עכשיו אראה איפה הבן אדם כי היא רצתה לבוא איתי, אז אני לא זוכר לאן נסעתי עם האוטו בחיפה, החנתי אותו בצד הכביש ואמרתי לה תחכי פה אני אלך לראות אם הוא בבית. סתם הלכתי, עשיתי סיבוב בחוץ, היא נשארה באוטו עשר דקות - רבע שעה, חזרתי ואמרתי לה שתפסתי את הבן אדם והוא אמר לי יענו שיביא לי את הכסף למחרת" (עמ' 36-37, ת/36; עמ' 3, ת/33). לדבריו, הוא עצר את הרכב במקום הנראה "[...] כמו מרכז העיר, יש הרבה מסעדות שם, רחוב ארוך" (עמ' 38-39, ת/36; עמ' 3, ת/33). (כפי שיתבאר בעדותו, כשהשאיר את קרן להמתין, חיפש הוא את "הבחור השני" בקשר להעברת הנשק, ולא סתם כך, עשה סיבוב בגשם - מ.ג).

(כפי שיבואר בהמשך הדברים, בשחזור מיום 19.4.12 (ת/62-ת/64) הוביל הנאשם את השוטרים לשדרות מוריה בחיפה, בקרבת מקום לנקודה עליה הצביעה קרן בשחזורה (ת/119)).

גם בהמשך טען: **"סיפורתי לה את החקטה הזאת רק בשביל כאילו שהיא תבוא איתי, יענו, אתה יודע מה, לא נוח לי להגיד את זה, אני לא יודע מה... בשביל לקבל את טובת ההנאה של מה שנקרא... בשביל לכבוש אותה ככה, שיקרתי עליה... כי היא רצתה כסף, היא רצתה כסף שאני אלווה לה"** (עמ' 47-48, ת/36).

הנאשם טען - טענה שתהא שזורה כחוט השני בגרסאותיו בהמשך - כי מאחר והוא אינו מכיר את העיר חיפה, נהג ל"התברבר" ברחובות העיר, ופעמים רבות כדי להגיע לחנות של קובי (שנמצאת בעיר התחתית בחיפה) הוא נהג לנסוע תחילה לאזור העליון של חיפה (היינו, אזור הכרמל) ומשם החל לרדת לכיוון העיר התחתית, רק משום שזו הדרך היחידה שהכיר - עמ' 32, ת/36).

כן טען, כי למיטב זכרונו, כאשר יצא עם קרן מחיפה נסעו ישירות לבית שמש, ללא עצירות בדרך (עמ' 39, ת/36; עמ' 3, ת/33). (כפי שיתבאר, בעדותו טען כי נסעו למסעדה של קובי ומשם לתחנת הדלק "סונול" בעלייה לשכונת נווה שאנן, בה קיבל את האקדח שנעטף בגרביו).

כשנשאל אם קובי העביר לו אי פעם סכום כסף גדול, השיב: "לא. לא שילם לי, הוא פעם שמר לי על כסף יענו כאילו וזה, אם אתה מתכוון לכסף פעם שהעביר לי ... כסף... זה רק שהוא שמר לי עליו" (עמ' 48, 50, ת/36). בהמשך טען, כי קובי לא העביר לו מעולם סכום כסף בנוכחות קרן (עמ' 49, ת/36).

הנאשם השיב, כי אינו מכיר אדם בשם אלי סלמן באופן אישי, אך הוא יודע כי לקובי יש שותפים עסקיים בשם סלמן (עמ' 3, ת/33), והוסיף כי השם גלי קדוש אינו מוכר לו (עמ' 67, ת/36).

הנאשם השיב כי בעבר הרכיב משקפיים, אך כ- 10 חודשים קודם למעצרו עבר ניתוח לייזר להסרת משקפיים (עמ' 46, ת/36; עמ' 4, ת/33). כן סיפר, כי כשבועיים לאחר חזרתם מחיפה הלווה לקרן סכום של כ- 1000-600 ₪, לצורך נסיעה לאילת, ומאחר ולא החזירה לו את ההלוואה, לקח מאביה עגלה נגררת (עמ' 41, ת/36).

6.3 באמרתו מיום 18.4.12, שעה 12.50 (ת/53-56) חזר וטען הנאשם כי הוא חף מפשע וסיפר כי שהה עם קרן בחיפה מיום חמישי ועד יום שבת, ובמהלך אותו סוף שבוע הם הלכו להופעה של הזמרת אתי ביטון. בהמשך, כשהוטח בו כי ההופעה של אתי ביטון היתה במוצאי שבת, השתכנע הנאשם כי חזרו לבית שמש ביום ראשון (עמ' 69-70, 81 ת/56).

הנאשם מסר, כי עוד קודם לנסיעה לחיפה התחייב לתת לקרן הלוואה, ועל כן המציא את הסיפור לפיו הוא צריך לגבות כסף מ"חייב" (עמ' 11,12,72,76 ת/56). לדבריו, הוא לא ידע איך "לצאת מהשקר" בו הסתבך, ולכן סיפר לקרן כי הוא הולך לחפש את אותו "חייב" ש"נעלם" לו, והשאיר אותה לרכב למשך כעשר דקות ברחוב ראשי בחיפה (בהמשך טען כי זה רחוב שבו יש מסעדות - עמ' 74 ת/56), ו"סתם הסתובב" כדי להעביר את הזמן. כשחזר לרכב אמר לקרן כי מצא את ה"חייב" וזה התחייב להביא לו את הכסף לבית שמש (עמ' 43,4,75 ת/56). לטענתו היה זה ביום בו חזרו מחיפה לבית שמש, היינו יום ראשון (עמ' 11,57,69-71 ת/56).

כשנשאל אם מסר לקרן אי פעם סכום כסף שתשמור עבורו, השיב בחיוב וטען שהיה זה משום שהחזיק כמות גדולה של "מזומנים" אותה קיבל מעבודות שיפוצים, והיה מסובך בעיקולים. בין יתר העבודות עליהן סיפר, טען כי כשנה או שנתיים קודם למעצרו עשה עבודת שיפוצים בירושלים וקיבל עבורה כ- 40,000 ₪ (עמ' 45,46 ת/56).

הנאשם סיפר, כי הגיע לחיפה ברכב רנו "קנגו" בצבע לבן (עמ' 51-50, 56 ת/56); רכב הרנו "קנגו" הרשום על שם בנו של הנאשם לא אותר. (ראו פרטי בעלות ת/120, ועמ' 24 לפרוט') אבל אין לכך משמעות, שכן שהנאשם אישר כי בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום היה ברשותו רכב רנו "קנגו" בצבע לבן שהיה רשום ע"ש בנו, מוטי חזן.

כן סיפר הנאשם, כי באחד הלילות באותו סוף-שבוע בו התארחו אצל קובי, בזמן שהפועלים של קובי ישבו בסלון, פרץ ריב בינו לבין קרן. לאחר מכן "יצא בעצבים" מהדירה והלך לעשות סיבוב ברגל באזור החניה של הבנין (עמ' 54, 55 ת/56). (בעדותו תשתנה גירסה זו ותהפוך לגירסת "הלכתי לקנות לחמניות").

בחקירה זו טען הנאשם כי **מעולם לא החזיק אקדח** (עמ' 84-85 ת/56).

משעומת הנאשם עם שיחת טלפון שיצאה ממכשיר הטלפון הסלולארי שלו לבית המנוח, ביום 2.1.11 בשעה 08.43, הכחיש כל קשר לשיחה זו. גם כשהוטח בו כי קודם לשיחה לבית המנוח קיימת שיחה למודיעין "בזק" (144) ו-2 דקות לאחר השיחה לבית המנוח התבצעה שיחה לקובי, הכחיש כי ביצע את השיחה וטען: "אני לא התקשרתי לא לבזק ולא לבני הסה.... אני, אין לי מושג, אולי מישהו השתמש בטלפון שלי" (עמ' 93 ת/56). בהמשך טען: "אני אין לי שום הסבר לשיחת הטלפון הזו" (עמ' 97 ת/56), וכן: "אני מתקשר הרבה ל-144 אבל לא התקשרתי... לא התקשרתי לבקש את המספר טלפון הזה" (עמ' 98 ת/56), "אני לא יודע מי עשה את זה, אני לא יכול להצביע על מישהו, אני לא יודע מי התקשר או שהתקשר" (עמ' 99 ת/56). (בעדותו, תשתנה

הגירסה והנאשם יטען, כאמור, כי היה זה "הבחור השני", שדיבר איתו על "העברת נשק", שביצע שיחה זו - (מ.ג.).

6.4 מדו"ח תשאול בעל-פה של הנאשם מיום 19.4.12 (ת/57) עולה, כי הנאשם ביקש לצאת ולהצביע על מספר מקומות ובין היתר על ביתו של קובי, על המקום בו המתינה קרן ברכב בזמן שהלך לחפש את ה"חייב" הדמיוני, וכן ביקש מהחוקרים שייקחו אותו ל"כוכר דוד הכהן" - המקום ממנו בוצעה השיחה אל בית המנוח - בטענה שכך אולי ייזכר בנסיבות אותה שיחה. (גם כשהגיע למקום, דהיינו ל"דלי בגט" ו"נזכר", סיפר לחוקרים דבר שקר, לפיו "אלמוני" ביקש ממנו "לעשות" שיחה כשהוא בא לאכול סנדוויץ' - מ.ג.).

6.5 באמרה מיום 19.4.12 (ת/58-60) אשר נסבה סביב שיחת הטלפון ממכשירו של הנאשם לבית המנוח, טען הנאשם תחילה, כי ייתכן והשאיר את הטלפון הסלולארי שלו בסלון, ואחד מחבריו של קובי - שהיו שם באותה עת - התקשר ממנו (עמ' 24, ת/60). אולם, כשהוטח בו כי הטלפון הסלולארי שלו מאוכן בזמן השיחה באזור בית המנוח, השיב: "ולא יכול להיות... בוא נצא, בוא נצא מהנחה. לא יכול להיות מצב כזה כזה שאולי בן אדם ביקש ממני שיחה?" (עמ' 24, ת/60). בהמשך ביקש הנאשם כי החוקרים יסיעו אותו למקום בו התבצעה אותה שיחה לבית המנוח, כדי שיוכל להיזכר בנסיבות (החל מעמ' 43, ת/60) ושוב טען: "[...] אם אני אגיע אולי למקום, אני אזכר. אולי באמת מישהו עשה שיחה ממני. אולי באמת מישהו היה איתי והוא התקשר". בהמשך לכך נשאל מי היה עמו, והשיב: "אני לא זוכר. אני, לפי מה שאני זוכר, אני הייתי לבד" (עמ' 67, ת/60).

הנאשם השיב, כי בתקופה בה קרן היתה בת זוגו, הרכיב משקפיים ואת ניתוח הלייזר עבר לאחר מכן (עמ' 81, ת/60). לדבריו, שילם עבור הניתוח סכום של 5,500 ₪ במזומן, מכסף שקיבל בתמורה לעבודת שיפוץ שעשה בבית בירושלים (עמ' 84, ת/60).

6.6 בסוף חקירה זו (שעה 15.26) יצא הנאשם אל פעולה ההובלה וההצבעה (ת/62-64), הוביל את החוקרים לביתו של קובי וזיהה את הבניין בו הוא מתגורר ואת "הסופר-מרקט" אשר מתחת לבנין (עמ' 13, ת/64; בשעה 14:46, ת/63. כאמור, הצבעתו תואמת את ההצבעה של קרן (ת/119). הנאשם טען, כי באותה תקופה נהג להגיע לחיפה דרך אזור הכרמל, ורק לאחר שהחל לצאת עם בחורות מאזור הקריות החל להכיר טוב יותר את חיפה (עמ' 15, ת/64).

בהמשך, הוביל הנאשם את החוקרים לסניף הדואר בשד' מוריה בטענה כי זה המקום בו עצר את רכבו (בצד הכביש בו נמצא הדואר - שד' מוריה 122). לדבריו, ביקש מקרן להמתין ברכב בזמן שהלך לחפש את ה"חייב" הדמיוני (עמ' 17-23, ת/64; בשעה 14.59 לת/63). הנאשם תיאר, כי התקדם לכיוון דוכן "מפעל הפיס", שם המתין כעשר דקות ולאחר מכן חצה את הכביש (הצביע על רכב "אודי" שחור בצד השני של הכביש, זהו הצד של מסעדת "מנדרין" שקרוב לשביל "מדרגות דוסטרובסקי", המוביל לבית הנאשם - מ.ג), וחזר חזרה לרכב (עמ' 22-24, ת/64).

דהיינו, בניגוד לקרן, טוען הנאשם כי חנה בצד השני של הכביש, בצד של הדואר, אך חצה ברגל והלך לצד שמאל, ליד מדרגות "שביל דוסטרובסקי" ומסעדת מנדרין, הקרובים לבית המנוח. מכאן שכל ההבדל בין קרן לנאשם הוא לגבי צד הכביש בו החנה הנאשם את רכבו(!).

הנאשם טען כי היה זה בסביבות השעה 21.00 וכבר היה חשוך (עמ' 23, ת/64) ורטוב, לכן חזר לרכב (עמ' 43-45, ת/64). כשנשאל מדוע בחר לעצור דווקא באותה נקודה ולא במקום אחר לאורך שד' מוריה, השיב תחילה כי שם מצא מקום חניה, ומיד לאחר מכן טען כי עצר שם באופן מקרי (עמ' 30, ת/64; בשעה 15.09 לת/63).

וידוק. לפי גירסה זו הנאשם חזר לאסוף את קרן מבית קובי, יותר משעה לאחר הרצח, שהיה סמוך ל- 20:15 ורק אז נסע איתה לקובי, ובדרך, בשעה 21:00 לערך עצר כדי לחפש את החייב הדמיוני והשאיר את קרן ברכב.

בשל טענתו כי מדובר ב"חייב" "דמיוני", נשאל הנאשם מדוע נסע דווקא לאזור הכרמל ולא עצר בקרבת מקום לביתו של קובי, או בכל מקום אחר והשיב תשובות מתחמקות ובהמשך, השיב תשובה תמוהה, לפיה חיפש "מקום הומה" (עמ' 41-42, ת/64). אולם, הנאשם התחמק מלהסביר מדוע היה זה צריך להיות מקום הומה (עמ' 42, ת/64).

במהלך ההובלה כשהגיעו למזנון ה"דלי בגט" "נזכר" הנאשם כי באחד הימים, כפי הנראה, היה זה היום בו נעשתה שיחת טלפון לביתו של המנוח, ישב לאכול בשעות הבוקר "סנדביץ' טוניסאי", ב"דלי בגט" (כזכור, מר רפי סלמה, בעל הקיוסק "דלי בגט" טען שהוא כלל לא מוכר במקום "סנדוויץ טוניסאי" - מ.ג), ובעודו אוכל, הגיע למקום אדם זר וביקש ממנו "לעשות" שיחת טלפון מהנייד שלו (עמ' 25-29, ת/64; בשעה 15.04, ת/63). לאחר מכן כשסיים את ענייניו שם, התקשר לקובי, וביקש ממנו הַכְּוֹנָה כיצד לצאת מחיפה (עמ' 29, ת/64); כאמור, גרסה זו באה לאחר שכבר הוצג בפניו פלט השיחות מהמכשיר שלו, ולכן ידע כי לאחר אותה שיחה לבית המנוח יצאה מהטלפון שלו שיחה לקובי).

6.7 באמרה מיום 19.4.12 שעה 17.01 (ת/85-88), מסר הנאשם כי נזכר שבאותו סוף-שבוע הוא וקרן עזבו את חיפה ביום ראשון בערב (עמ' 11, ת/88). כן טען כי בזמן שהוביל את החוקרים לכרמל נזכר כי בזמן שהיה ב"דלי בגט", בסביבות 08.30-9.00 בבוקר, פנה אליו אלמוני וביקש ממנו שיחת טלפון (עמ' 2, ת/85; עמ' 15-16, 20, ת/88). לפי תיאורו, הוא אכל ב"דלי בגט" פעם או פעמיים בסך הכל והוא זוכר כי בעל הבית שעובד במקום הוא אדם מבוגר וכי לעיתים אשתו היא זו שעובדת שם (עמ' 20, 22, ת/88).

הנאשם הוסיף, כי ייתכן והיה נמנע מלתת את הטלפון לאדם זר, ואולם הוא הבחין כי אותו בחור הכיר את בעל המקום והם שוחחו ביניהם: "[...] כאילו, מה העניינים, מה שלומך, זה זה, סימן שהם מכירים כבר לפני כן. יש היכרות מוקדמת ביניהם, ואני ראיתי את הבן אדם תופס את הטלפון והולך לצד לדבר" (עמ' 23, ת/88). אותו זר שוחח מהטלפון שלו כ-2 או 3 דקות (עמ' 26-27, ת/88).

באמרה זו שבאה לאחר "ההובלה", שינה גירסתו ומסר כי אכל ב"דלי בגט" **בגט עם שניצל** (עמ' 29, ת/88) ובהמשך טען: "מתי שאכלתי שמה, אמרתי לו מה יש לך לאכול, הוא אמר לי זה זה וזה, אמרתי לו אתה יודע מה תעשה לי שניצל על האש... הוא אמר לי אבל אתה יודע מה, **אם תאכל את הסנדביץ טוניסאי, שלי, הוא יותר טעים**" (עמ' 31, ת/88). כשהוטח בו, כי בשחזור טען שאכל "סדנביץ" טוניסאי ולא שניצל, השיב "לא זכרתי" (עמ' 31, ת/88). (מכיוון שבעל הקיוסק מר סלמה העיד כי הוא כלל לא מוכר במקום "סנדוויץ טוניסאי", ברי כי לא יכול היה להציע לו כזה... - מ.ג).

כן טען הנאשם, כי עצר דווקא בשד' מוריה, בזמן שלקח את קרן לאתר את "החייב", משום שכשנסעו מביתו של קובי לכיוון היציאה לבית שמש, החלה קרן "לנדנד" לו שייתן לה את הכסף שהבטיח לה, ולכן, שבע עד עשר דקות דקות "לערך", מרגע שיצאו עצר את הרכב (עמ' 2, שורה 1, ת/85; עמ' 17-18, ת/88). (וּדוּק! הַנָּאשֵׁם עֲצָמוּ מוֹדָה כִּי הַנְּסִיעָה מִבֵּית קוֹבִי וְעַד לַסְּנִיף הַדּוֹאֵר בִּשְׂד' מוֹרִיָּה, הַמְּצוּי בַּמְּרַחֵק שֶׁל כ־ 100 מ' מִבֵּית הַמְּנוּחַ, אֹרֶכֶת 7 עַד 10 דְּקוּת. לַנְּקוּדָה זֶה יֵשׁ חֲשִׁיבוֹת כִּיוּן שֶׁאִם הַרְצַח בּוֹצֵעַ סָמוּךְ לַפְּנֵי הַשָּׂעָה 20:15 לַעֲרָךְ, הָרִי תוֹךְ 7-10 דְּקוּת יִכּוֹל הַנָּאשֵׁם לַהֲגִיעַ בַּחֲזָרָה לְבֵית קוֹבִי עַל מִנְתַּל לַאֲסוֹף אֶת קֶרֶן. וְאִכֵּן, כְּפִי שִׁיתְבָּאֵר, הוּא כִּבֵּר הוֹצִיא שִׁיחָה מֵהַטְּלָפוֹן שֶׁלּוֹ שֶׁאִיכְנָה אוֹתוֹ בְּאֶתֶר נוֹוֶה שֶׁאֵנָן, הַחוּלֶשׁ גַּם עַל בֵּית קוֹבִי, בִּשְׂעָה 20:24!).

הנאשם חזר על טענתו, כי מסלול זה היה מסלול היציאה הקבוע שלו מחיפה, משום שבאותו זמן לא הכיר את חיפה היטב (עמ' 19, ת/88).

כשהוטח בו כי לאחר אותה שיחה לקובי נשאר עוד שעות רבות בחיפה (לפי איכוני הטלפון שלו), עובדה שאינה עולה בקנה אחד עם טענתו כי ביקש מקובי הסבר איך לצאת מחיפה, השיב כי ייתכן וביקש מקובי לכוון אותו לחנות שלו ונסע לשם (עמ' 3, ת/85; עמ' 25, ת/88).

6.8 באימרתו מיום 23.4.12, שעה 07.32 (ת/65-ת/68) טען הנאשם, כי באותו בוקר נזכר בשני פרטים נוספים; האחד, כי הבחור אשר ביקש ממנו שיחת טלפון ב"דלי בגט", היה מעט מזוקן, לבוש ב'מעיל סטודנט' מצמר, שחור, ארוך, גובהו כ- 1.70 או 1.80 מטר, ובעל פנים רזות. אותו בחור הכיר את בעל המקום (עמ' 1, ת/65; עמ' 5, ת/68 (חלק 1)). גם כשהוטח בו כי המזנון אינו נפתח לפני השעה 9.00 בבוקר, ושיחת הטלפון לבית המנוח בוצעה ב- 08:43, עמד על כך שאם האיכון של אותה שיחה לבית המנוח מצביע על היותו באזור ה"דלי בגט", אזי זו יכולה להיות רק אותה שיחה שהתקשר הבחור הזר מה"דלי בגט" (עמ' 42,44, ת/68 (חלק 1)). באמרה זו מסר גם, כי הוא נוהג לתת את הטלפון שלו פעמים רבות ו"באים אליי גם ילדים אפילו גם ברחוב ואומרים לי..." (עמ' 44, ת/68 (חלק 1)).

בהמשך טען הנאשם, כי קיימת אפשרות ש"זה טלפון טאצ', כמו שאומרים, יכול להיות שחייג לבד. הטלפון אז שאבד לי, יענו זה טלפון טאצ'" (עמ' 74, ת/68 (חלק 2)).

(על תשובה זו ניתן לתמוה: מה הסיכוי כי בשל יד המקרה, חייג הטלפון של הנאשם "מעצמו" לבית המנוח, שיתברר מאוחר יותר שהנאשם העביר לעיר מגוריו בית שמש - לפי דבריו - את האקדח ששימש לרצח)

המנוח...?! - מ.ג).

הפרט השני בו "נזכר" הוא, כי היה בעבר יחד עם קרן בבית מלון "דן" בתל אביב, כשבאו לבקר חבר של קובי בשם "קדוש", בעל קרחת (לאחר מכן נזכר כי שמו הפרטי הוא "גלי" והוא אף זיהה את תמונתו - עמ' 2, ת/65; עמ' 6-8, ת/68 (חלק 1)). לדבריו, במלון היה עם קרן וקובי.

באשר למפגש עם קובי בתחנת הדלק סיפר הנאשם, כי בזמן שהוא וקרן היו בדרכם לחיפה הודיע לו קובי שהוא נוסע לכיוון תל אביב, ולכן נפגשו בתחנת הדלק ב"חבצלת השרון". לדבריו, המסעדה שבתחנת הדלק היתה סגורה, ועל כן המשיכו בנסיעה לכיוון המלון בתל אביב (עמ' 70-73, 122, ת/68 (חלק 1)). הנאשם עמד על טענתו, כי קובי לא העביר לו דבר באותו מפגש (עמ' 83, 92, 122, ת/68 (חלק 1)). (כפי שיתבאר, בהמשך הודה הנאשם כי קובי העביר לו 8,000 ₪ (בשקית)).

הנאשם לא הצליח לספק תשובה לשאלה היכן היה ביום הרצח (16.1.11) החל מהשעה 19.16 ועד השעה 20.24, כאשר על פי דו"ח האיכונים בשעות אלה היה קרוב מאוד לזירת הרצח. תחילה טען שזה הזמן בו היה עם קרן בשד' מוריה, ואולם כשהוטח בו כי קרן התקשרה אליו באותו זמן ממקום אחר, השיב כי אינו זוכר (עמ' 3, ת/65).

כשנשאל אם חזר לאותו מקום בשד' מוריה פעם נוספת, לבד, השיב: "... לא, לא... אז הייתי איתה.... אני לא עזבתי אותה" (עמ' 16, ת/68 (חלק 1)). ו"לא נראה לי. כל הזמן הייתי איתה" (עמ' 17, ת/68 (חלק 1)). גם בהמשך חקירתו טען כי אינו זוכר שחזר לשם לבד (עמ' 86, ת/68 (חלק 1)).

הנאשם טען, כי ייתכן שנסע לחנות של קובי בשכונת שפרינצק, אך כיוון שלא הכיר היטב את הדרך עבר בשד' מוריה (עמ' 25, 39, 73-74, ת/68 (חלק 2)). כן טען, כי ייתכן שהוריד את קרן חזרה בדירה של קובי "ויצאתי משם ועזבתי אותה, כנראה אולי מעצבים, אולי, כי הייתי עצבני על הכל...אולי" (עמ' 38, ת/68 (חלק 2)). בהמשך טען, כי היה עצבני "על הקטע של השתייה שלה" (עמ' 38, ת/68 (חלק 2)).

לדבריו, קובי מעולם לא נתן לו סכום כסף גדול יותר מאשר 2,000-3,000 ₪ (עמ' 61, 63, ת/68 (חלק 1)) וגם מעולם לא העביר לו חבילה של מזומנים (עמ' 29, ת/68, חלק 3).

הנאשם תיאר גם, כי באחד הלילות בהם ישנו אצל קובי, הבחין כי קרן אינה במיטה וכשיצא מהמיטה מצא אותה בסלון עם הפועלים של קובי ועל רקע זה פרץ ביניהם ריב (עמ' 14, ת/68 (חלק 1)); עמ' 48, ת/68 (חלק 2)).

כן אישר, כי הלווה לקרן כסף כדי שתוכל לפרוע צ'קים שלה שחזרו ללא כיסוי ועבור נסיעה לאילת, אך הוא אינו זוכר את הסכומים המדויקים (עמ' 48, 124, ת/68 (חלק 1)). מאחר שקרן לא החזירה לו את סכום ההלוואה, הוא לקח מאביה עגלה נגררת (עמ' 48, ת/68 (חלק 1)).

לדברי הנאשם, בדיוק באותה תקופה בה הלווה לקרן כסף ועבר ניתוח לייזר בעיניים, סיים עבודת שיפוצים גדולה בירושלים ו"נשאר לו ביד", לאחר קיזוז ההוצאות, **סכום של 40,000 ₪ מזומן** (עמ' 127-131, ת/68 (חלק 1)). בהמשך, סייג את דבריו וטען כי לא קיבל את כל הסכום ב"מכה" אחת (עמ' 132, ת/68 (חלק 1)). (מעניין לציין כי הסכום שטענה קרן, כי היה בשקית השחורה ואותו קיבל מקובי לאחר היציאה לכיוון תל אביב מתחנת הדלק ב"חבצלת השרון", היה... 40,000 ₪! - מ.ג.).

בהמשך החקירה הוצג בפני הנאשם האקדח שנתפס במקווה בבית שמש (עמ' 2, ת/68, חלק 3). הנאשם טען, כי הוא אינו מכיר את האקדח, הוא לא החזיק בו מעולם, **לא הוביל או העביר אותו, אף אחד לא מסר לו אותו מעולם, הוא לא נגע בו ובטח לא ירה בו** (עמ' 3,5,6,9, ת/68, חלק 3). כשנאמר לו כי על האקדח נמצא דנ"א שלו, השיב: "לא יכול להיות בחיים", ובהמשך כשהוטח בו כי דנ"א שלו נמצא על הגרב שעטף את האקדח, השיב: "לא. זה סיכוי אחד, אחד למליון שלי אהיה דבר כזה" (עמ' 5, ת/68 חלק 3 - ת/68/3 א.).

גם לאחר שהוסבר לו כי נלקחה דגימת דנ"א מהגרב שעטף את האקדח והיא השוותה לדגימה שנלקחה ממנו עם מעצרו בתיק אחר, 5 שנים קודם, המשיך להכחיש כי החזיק באקדח וטען כי הוא אינו מבין מה הקשר בין הגרב לבין האקדח (עמ' 11-12,19, ת/68, חלק 3).

(נכון, בתחילה הוטח בנאשם כי נמצא DNA שלו על האקדח והסניגור התרעם על כך בסיכומיו (עמ' 13-14) וטען שהנאשם הוטעה ומסיבה זו לא סיפר את גירסתו האמיתית, כי ידע שלא נגע באקדח עצמו וסבר שהחוקרים טועים או שהם מטעים אותו וכלל לא נמצא D.N.A על הגרב. על כך אומר: ראשית, כעבור זמן קצר, שניות ממש, תיקנו החוקרים טענתם והסבירו לנאשם כי ה-DNA נמצא על הגרביים שעטפו את האקדח ולא על האקדח (ראו תמליל מתוקן ת/68, חלק 3"א", עמ' 5).

שנית, הנאשם יכול היה לספר גירסתו ה"אמיתית" שרק מסר גרביו לעטוף אקדח אך לא החזיק בו, בלי קשר לטענות השוטרים. חשוד צריך לספר את האמת בלי קשר לטענות השוטרים או טענות של אחרים, ואל לו לעשות מניפולציות ולהמשיך לשקר כשהוא מבין, כי אולי השוטרים טועים או אפילו מטעים. למעשה, הנאשם מבקש לקבל את הטענה, כי הואיל והאמין שהחוקרים מטעים אותו, כיוון שלא יכול להיות D.N.A שלו על האקדח, מותר לו להמשיך לשקר בחקירתו. זאת לא אוכל לעשות - מ.ג.).

הנאשם טען כי אם הוא יישב בכלא משום שמישהו "פתח עליו" והפליל אותו, הוא "יפתח עליו", חזרה, גם אם לצורך כך יוותר על "העקרונות" שלו: "אם אני ידע שאני יושב בגלל מישהו, בגלל מישהו אני יושב מאסר עולם...מאסר עולם, תאמין לי שאני יפתח עליו...אני לא אשים עקרונות..." (עמ' 25, ת/68, חלק 3). גם בהמשך חקירתו טען: "[...] אז אני אמרתי לך, אם אני הייתי יודע...אם הייתי יודע על פרט מסוים שמוביל אתכם לרוצח, אז נראה לי שהייתי נותן..." (עמ' 32, ת/68, חלק 3). לאחר מכן טען הנאשם בעדותו כי הוא יודע מיהו ה"אחר" שסיכם איתו את נושא העברת הנשק. **מכיוון שראה את רוכב הקטנוע** שמסר לו בפועל את הנשק בתחנת הדלק סביר שיכול לזהותו. אולם, עד הסוף סירב לגלות פרטיהם או את זהותם והמשיך לשקר לחוקריו בלי להניד עפעף.

לאור דבריו, כי אם היה יודע פרט מסוים שמוביל אל הרוצח הוא היה מוסר זאת למשטרה, כי הוא לא מוכן

"לשבת" במאסר עולם בגלל מישהו אחר, המסקנה היא, כפי הנראה, שאין יכול למסור פרטים של מי שמסר לו את האקדח, או של מי שדיבר איתו בנושא זה, כיוון שלא קיימים אנשים כאלה ועל כן לא היה לו מה למסור לחוקרים.

6.9 ביום 23.4.12 התקיימה שיחה בין הנאשם לבין עצור נוסף בשם עלי אבו-קרט, בתא המעצר (ת/91-93). במהלך השיחה, סיפר הנאשם לעלי, כי בזמן החקירה הציגו בפניו החוקרים את האקדח ששימש לרצח, אך לדבריו, הוא לא ראה מעולם את האקדח (עמ' 5, ת/93). כן סיפר הנאשם, כי בתחילה אמרו לו החוקרים שדנ"א שלו נמצא על האקדח, אך בהמשך התברר כי הדנ"א שלו נמצא על גרב (עמ' 7,12, ת/93). גם בשיחה זו טען הנאשם, כי הוא אינו מבין מה הקשר בין הגרב לאקדח (עמ' 12, ת/93). (כפי הנראה גם כאן ניסה הנאשם "להשמיע" את החוקרים, או "לדבר למיקרופון", שכן מעדותו יתבאר שהוא יודע היטב מה הקשר בין הגרביים לאקדח, כיוון שהודה שאלה גרביו, שהוא מסרם לצורך עטיפת האקדח בהם, לבקשת האדם שהביא לו את האקדח בתחנת הדלק - מ.ג).

כשאמר הנאשם לעלי, כי נמצאה שיחת טלפון ממכשיר הטלפון שלו לטלפון בבית המנוח, הציע לו עלי לספר לחוקרים כי הטלפון שלו נגנב, אך הנאשם השיב: "לא, לא יכול להגיד דבר כזה כי התקשרו מהטלפון שלי יום לפני וגם אחרי. שיחות שקשורות אלי" (עמ' 23, ת/93). בהמשך, הציע לו עלי לומר שמישהו ביקש ממנו שיחת טלפון מהסולולארי והנאשם השיב: "זה בדיוק מה שהיה. זה האמת. ולא ביום הרצח עשו את הטלפון. שבועיים לפני יום הרצח, עשו שיחת טלפון לבית של הבן אדם שנרצח" (עמ' 23, ת/93). (ונשאלת השאלה כיצד יודע הנאשם לומר ב- 23.4.12, 6 ימים לאחר מעצרו, כי השיחה שבוצעה על ידי מאן דהוא ממכשיר הטלפון שלו, שבועיים לפני הרצח, בוצעה אל בית המנוח? האם רק כיוון שלפתע האמין בשוטרים שאמרו לו שהשיחה כוונה אל בית המנוח...? הרי רק בחקירתו באותו יום לפני השיחה עם עלי אבוקרט, "קלט" שהחוקרים מטעים אותו בקשר ל-D.N.A על האקדח. או שמא היה זה הוא עצמו שצילצל לבית המנוח ומכאן ידע...?).

לדברי הנאשם, הוא מסר לחוקרים כי בעבר היה "מעביר" אקדחים, אך מזה יותר משנתיים, הוא לא מתעסק בזה (עמ' 23, ת/93). (איני יודע כמובן אם טענה זו נכונה, אך אני סבור כי הנאשם אדם זהיר ומחושב ביותר וכך התנהל בחקירתו, וגם אם בעבר "העביר אקדחים", הרי שבפני עלי אבוקרט מסר פרט זה כדי "להשמיע" את החוקרים או "לדבר למיקרופון", כדי להכין את גירסתו העתידית, במובן של "העברתי בעבר אקדחים", וגם הפעם - מ.ג).

הנאשם סיפר גם כי בשנת 2007 במסגרת חקירתו בתיק אחר נלקחו ממנו דגימות דנ"א (עמ' 30, ת/93). (למעשה "הגילוי" של D.N.A על הגרביים נבע מכך שהפרופיל הגנטי נשמר מאז במאגר המשטרתי).

6.10 ביום 24.4.12 בשעה 14.05, במסגרת תרגיל חקירה שתואם בין החוקר שי פלג לחוקר חזי שמש ותועד בהקלטה (ת/81-83), המשיך הנאשם לטעון כי הוא חף מפשע ואינו יודע דבר על הרצח (עמ' 7,15,16, ת/83). כן הכחיש, כי קיבל מקובי שקית עם כסף בתחנת הדלק בחבצלת השרון (עמ' 8-9,11, ת/83) או כי אי פעם ירה באקדח (עמ' 24, ת/83). כשהוטח בו, כי עד כה לא נתן כל הסבר

לראיות שקושרות אותו לרצח, טען כי נתן הסברים לכל דבר (עמ' 24, ת/83).

6.11 באמרה מיום 30.4.12 (ת/69-71), המשיך הנאשם להכחיש את המעשים המיוחסים לו ובשלב מסוים טען: "[...] שהבן אדם שעשה את זה מספיק שהוא לקח נפש של יהודי. זה לא משנה מי. גם אם הוא היה ערבי שרצח אותו שאינשאללה כל הנשמה שלו כל החיים תהיה בגיהנום. כל הנשמה. כל הזמן. לנצח נצחים. ככה אני (מילה לא ברורה). **והלואי והייתי יודע כיוון לתת לכם, כי אולי אני הייתי נותן לכם את הכיוון**" (עמ' 50, ת/72). עוד בהמשך טען: "[...] אם הייתי יודע משהו לגבי מישהו שמעורב בכל העניין הזה...תאמין לי שהייתי נותן לך אותו...על מגש ככה איך שהוא" (עמ' 76, ת/72). (והנה, בעדותו מסר הנאשם שיש לו "כיוון", הוא יודע מי דיבר איתו על העברת הנשק והוא יכול לזהות את מי שמסר לו את הנשק, אך סרב לנקוב בשמם וגם אם הם לא הרוצחים, הייתה חקירתם, אולי, מובילה לרוצח.

אני סבור כי אין אנשים כאלה ואין כיוון כזה). איחולי הנאשם ל"רוצח" שנשמתו תהיה בגיהנום, רק מראים עד כמה מניפולטיבי, מתוחכם ושקרן הוא שהרי, לדבריו הוא, "העברת" אקדח שאולי שימש ל"רצח יהודי", לא הפריעה לו!!)

בהמשך החקירה נשאל הנאשם על סכום כסף גדול שהועבר אליו מקובי והשיב כי הסכום הגבוה ביותר שאי פעם קיבל מקובי הוא סכום של 2,000 ₪ (עמ' 29, ת/72). כן טען, כי בעבר עשה עבודת גבס במסעדה של קובי ואף נתן הצעת מחיר לתיקון הביוב, אך ההצעה היתה יקרה מידי והוא לא קיבל את העבודה. לטענתו, מלבד שיפוצים אלה, קובי לא "סידר" לו עבודות נוספות באזור (עמ' 116, ת/72).

כשהוטח בו, כי למעשה בינו לבין קרן אין כל סכסוך ואין לה טעם להעליל עליו, השיב הנאשם כי הם מסוכסכים והיא אף שלחה אליו בעבר שני אנשים שידקרו אותו (עמ' 31-30, ת/72).

כשנאמר לנאשם, כי גרסתו תואמת את גרסת קרן, למעט טענתה שהוא חזר פעם נוספת לזירה (אחרי שהיה איתה באזור לצורך איתור "החייב"), **השיב כי הוא אינו יודע היכן זירת הרצח** (עמ' 33, ת/72). לאחר מכן, כשהבין, לכאורה, כי מדובר בשדרות מוריה, שאל הנאשם: "איפה הוא נרצח. ליד הדואר?" (עמ' 35, ת/72).

כשנשאל הנאשם פעם נוספת אם קובי העביר לו סכום של כסף בתחנת הדלק שבחבצלת השרון, טען כי נכון אמנם שהוא מסר לקרן סכום של 7,000-8,000 ₪ בחניה של המלון, משום שחשש להשאיר את הכסף ברכב למקרה שיפרצו אליו (עמ' 54-55,56, ת/72), אך היה זה כסף שצבר מעבודות שונות. גם בהמשך הכחיש כי קיבל את הכסף מקובי וטען כי מעולם לא קיבל ממנו סכום הגבוה מ-2,000 ₪ (עמ' 71,72, ת/72). באשר לאותו סכום של 7,000-8,000 ₪ טען, כי אינו זוכר אם הכסף היה ארוז בשקית או במעטפה, אך זכור לו שקרן הכניסה את הכסף לתוך התיק שלה (עמ' 55, ת/72). כשנשאל אם ביקש מקרן שלא תדבר על הכסף, השיב: "יכול להיות שאולי אמרתי לה אל...אל תגידי לאף אחד שיש לנו פה כסף...כי היינו בבית מלון. אני יודע מי, מי

שמה, מי לא שמה" (עמ' 55, ת/72). בהמשך אישר כי אמר לקרן לא לדבר על הכסף: "[...] כי אולי הם ירצו שאני אזמין אותם לאיזה מועדון" כשנשאל: "מי?", השיב: "כל המלון" (עמ' 69, ת/72), ולאחר מכן: "שלא ידעו שיש לי כסף שמה... ואולי מישהו יעבור ויראה אותנו פתאום... היא רגילה לשתות. אז אמרתי אם היא תשתכר שם. אם היא אה... אנחנו נעשה סמים והיא... אנחנו נהיה מסוממים וייקחו לה את הכסף מהתיק" (עמ' 69, ת/72).

לדבריו, לפני שמסר לקרן את הכסף, היה הכסף "זרוק" בתא שבדלת הרכב, כנראה בצד הנהג (עמ' 56,72, ת/72).

הנאשם השיב, כי ייתכן שלאחר שחזרו מהמלון לביתו, ספר יחד עם קרן את הכסף (עמ' 57-58, ת/72). עוד טען, כי פעמים רבות הוא מחזיק ברכבו כסף אותו הוא מקבל מעבודות שונות, והיו מקרים בעבר שהשאיר את הכסף ברכב. כשנשאל מה השתנה הפעם שהחליט להוציא את הכסף מהרכב ולמוסרו לקרן, השיב כי היה זה משום שהוא לא מכיר את המקום (עמ' 62, ת/72). בהמשך טען, כי נתן דווקא לקרן לשמור על הכסף ולא שמר אותו בעצמו, משום שחשש איך זה ייראה שאדם בעל עבר פלילי יסתובב עם סכום כסף גדול במזומן (עמ' 70-71, ת/72). בהמשך, נשאל אם לדעתו זה ייראה טוב אם יתפס סכום כזה על קרן, שהיא בעצמה שתיינית ומסוממת, השיב: "[...] באותו רגע אני חושב שהיא לא היתה שיכורה ולא מסוממת" (עמ' 71, ת/72).

הנאשם טען, כי גם בחקירות קודמות סיפר, כי כשהיו בבית המלון בתל אביב נתן לקרן לשמור לו על כסף (עמ' 64, ת/72; עמ' 1, ת/69). בשלב זה שינה הנאשם את גרסתו וטען שלא ספר את הכסף יחד עם קרן "[...] מה אני צריך עזרה בלספור את הכסף?" (עמ' 66, ת/72). כן טען הנאשם, כי אין קשר בין סכום הכסף עליו שמרה קרן לבין הכסף שהלווה לה (עמ' 1, ת/69).

על אף שלפי דבריו, בחניית בית המלון נתן לקרן לשמור על סכום של כ-8,000 ₪ בלבד, הרי שבשגרה, היו עוברים תחת ידיו "מזומנים" בסכומים גדולים והיו מקרים שהצטבר לו גם סכום של 40,000-50,000 ₪ (עמ' 73, ת/72).

בחקירה זו הטיח הנאשם בחוקרים כי הם שיקרו לו בעת שהטיחו בו כי דנ"א שלו נמצא על האקדח (עמ' 143, ת/72). בהמשך לכך חזר וטען **כי לפחות עשר שנים לא נגע באקדח** (עמ' 143,146, ת/72). כן טען, כי בעבר כ"שהיה עדיין עבריין" נהג להעביר נשק תמורת כסף. בהקשר זה טען: "אני לא יודע אם הוא (הנשק שהיה מעביר) נקי או מלוכלך. זה אני לא יודע" (עמ' 146, ת/72). הנאשם חזר וטען כי פעם הוא היה "בעולם הזה", אבל מזה עשר שנים הוא ב"עולם אחר". כן טען, כי גם אם היו אליו פניות בשנים האחרונות, להעברת נשק "אין שום סיכוי גם שאני אסכים... גם אם תציע לי גם לא, לא יודע מה" (עמ' 151, ת/72). (כמובן שגם בנקודה זו שיקר, שכן בעדותו טען כי העביר את אקדח הרצח דהיינו, יש ויש "סיכוי" שיסכים לדבר כזה - מ.ג.).

6.12 גם בחקירה מיום 7.5.12, בשעה 10.14 (ת/73-75א; בהקלטת החקירה נפלה תקלה - ראו מזכר

של שי פלג, ת/76) חזר הנאשם על הכחשתו כי עשה את המעשה המיוחס לו וטען, כי למעלה מעשר שנים לא החזיק אקדח ומעולם לא ירה באקדח (עמ' 1, ת/73). כן חזר על טענתו, כי מעולם לא היה "חייב" אמיתי, והכל היה פרי המצאתו.

לדבריו, קובי נתן לו לפני כשנתיים סכום של כ-2,000 ₪ וזאת כיוון ש"עמידר" רצו לפנותו מהדירה והוא היה צריך כסף לשלם לעורך דין (עמ' 6, ת/75א).

כאשר הוטח בו, כי רונית אבוטבול טענה, שעם חזרתו מהנסיעה לחיפה היו ברשותו לפתע סכומי כסף גדולים, צחק הנאשם ואמר: "מה היא עוקבת אחרי החשבון שלי?" (עמ' 2, ת/73; עמ' 8, ת/75א). כן חזר על טענתו כי לאחר חזרתו מהמלון עם קרן הוא ספר את הכסף לבד, והיה שם סכום של כ-7,000-8,000 ₪ (עמ' 2, ת/73; עמ' 11, ת/75א).

כשהוצגה לו תמונת בנין המקווה בבית שמש טען כי אינו מזהה את המקום (עמ' 3, ת/73; עמ' 13-14, ת/75א), כן מסר, כי אינו מזהה את הגרביים שהוצגו לו וטען: "עד היום היו לי עשרת אלפים זוגות גרביים" (עמ' 3, ת/73; עמ' 18, ת/75א 73).

לדבריו, לא יצא עם קרן מהדירה במהלך כל אותו סוף השבוע, משום שהיו "בִּכְאֶסְח", ואם יצא מהבית של קובי זה היה לבד או עם קובי. כן טען כי החוקר הזכיר לו שהמועדון אליו יצאו נקרא "אסקו-בר" ולא "ברברוסה", כפי שמסר בחקירותיו הקודמות (עמ' 3, ת/73).

6.13 בשיחה בין הנאשם לקובי ברכב, ביום 7.5.12, שעה 06.59 (ת/97-99) שהוקלטה בסתר, חזר הנאשם על היותו חף מפשע, ובתגובה אמר לו קובי, כי מדובר ב"בלון נפוח שיתפוצץ להם בפרצוף" (עמ' 2, ת/99), וכן טען: "בעזרת השם גם אתה חף מפשע אני בטוח, שקרנים מסריחים כל השקרים שלהם יתפוצצו. נגמר השקרים איציק, זהו" (עמ' 11, ת/99). הנאשם ביקש מקובי כי ימשיך לתמוך בו אם לא ישתחרר מהמעצר, וקובי השיב כי היחסים ביניהם הדדיים והם תמיד יהיו שם האחד בשביל השני (עמ' 3, ת/99).

חילופי הדברים הבאים בין השניים תמוהים:

"איציק חזן: אני אני יודע שאתה לא תפתיע אותי. קובי חזן: על מה, מה זה חס וחלילה, דודים מה זה... איציק חזן: לא קשור בכל צרה שלא יהיה" (ת/99, חלק שני, עמ' 3, שורות 12-14).

מעניין במה יכל קובי "להפתיע" את הנאשם ומדוע היה על הנאשם - שלא עשה כלום - לומר זאת לקובי... שגם הוא לא עשה כלום...?

6.14 יצוין, כי על פי מזכר שערך אסף אזולאי ביום 8.5.12, בשעה 11.00, בדרך חזרה לבית המעצר קישון, טען הנאשם כי אם היה סבור שמישהו "מסר אותו" למשטרה, היה מדבר עליו (ת/77).

6.15.1 בחקירה מיום 8.5.12 (ת/77-80) שנערכה ברכב בזמן נסיעה לא הוסיף הנאשם דבר על אמרותיו הקודמות, וכך גם בשיחה בתא המעצר באותו יום, עם קובי ועצור נוסף בשם ניסים (ת/94-96). יצוין, כי לפני כניסתו לתא עם קובי הפעיל הקצין שי פלג מכשיר הקלטה ועשה מעין תרגיל חקירה לנאשם, אולם הוא לא הוסיף דבר (ת/49-52). למעשה, ניסה ראש צוות החקירה שי פלג לעורר את מצפונו של הנאשם להודות במעשיו או "לגרות" אותו "לדָבֵר" בתא המעצר אליו הוחזר לאחר תרגיל החקירה ובו שהה באותה עת גם קובי חזן.

שי פלג הזכיר לנאשם כי הבטיח לו בתחילת החקירה כתב אישום אולם, כרגע הוא נותן לו "רק" "הצהרת תובע" וכן, תמונה של המנוח ותמונה של אלי סלמאן, שצריך "לדאוג לנאשם לקנטינות" בזמן מאסרו כיוון שבשבילו הוא יושב בכלא.

הנאשם לא התפתה ולא הוסיף דבר למרות תרגיל חקירה זה, לא בפני שי פלג, ולא בשיחתו המאוחרת יותר בתאו עם בן דודו קובי חזן.

6.15.2 בחקירתו מיום 10.5.12, שעה 08.42 (ת/47-48א; פלט האיכונים שהוצג בפני הנאשם - ת/47) לאחר שהתייעץ עם בא-כוחו דאז, עו"ד רועי קרן, נשאל הנאשם על שיחת טלפון מיום 30.12.10 בשעה 15:31 (17 ימים לפני הרצח), למנוי טלפון של יעקב גלעד, שכנו של המנוח. הנאשם השיב, כי אינו מכיר את אותו יעקב גלעד והוא לא התקשר אליו. לדבריו, ייתכן כי היתה זו קרן שהתקשרה מהטלפון שלו (עמ' 9-10, ת/48א; עמ' 2, ת/47), הנאשם הכחיש כי גם ביום 29.12.10 (19 ימים לפני הרצח), התקשר לסניף הדואר בשדרות מוריה, ושוב טען כי ייתכן והיתה זו קרן שהתקשרה מהטלפון שלו (עמ' 11-12, ת/48א). טענה זו לא הוטחה בקרן בחקירתה הנגדית.

גרסתו של הנאשם בבית המשפט

6.16 בבית המשפט מסר הנאשם, כאמור, גרסה חדשה, שונה באופן מהותי מזו שמסר באמרותיו, והודה כי בחקירותיו במשטרה מסר לחוקרים שקרים!

לפי גרסתו בבית המשפט, שבועיים לפני סוף השבוע בו התארח עם קרן בבית בן דודו קובי חזן, התארח הנאשם אצל קובי בחיפה לסוף שבוע, ובמהלך סוף שבוע זה פגש בחור כלשהו, תושב חיפה (להלן: "הבחור הראשון"), שהציע לו להרוויח "כמה שקלים" (עמ' 259,270 לפרוט'). כשהתעניין במה מדובר, השיב האחרון כי יש לו "משהו" להעביר לו כדי שישמור עליו (עמ' 259 לפרוט'). אותו בחור ביקש ממנו לפוגשו יום למחרת במקום הקרוי "דלי בגט", הסביר לו היכן נמצא המקום ואמר לו, כי הוא יזהה את המקום ללא קושי משום שמאחוריו יש גינה ציבורית.

הנאשם הוסיף כי ביום למחרת, דהיינו יום ראשון, הלך ל"דלי בגט" ופגש בגינה הציבורית המצוייה שם בחור אחר (להלן: "הבחור השני"), אותו הוא מכיר בפנים, וזה הציע לו להעביר ולשמור נשק ובתמורה יקבל "סכום טוב"

(עמ' 260 לפרוט'). כששאל אותו מתי יעביר לו את הנשק, השיב הבחור השני, כי ייתכן שזה יהיה עוד באותו יום. באותו שלב ביקש ממנו "הבחור השני" את המכשיר הסלולארי שלו, כדי לעשות שיחת טלפון. הבחור השני התקשר מהטלפון הסלולארי של הנאשם, וכיוון שהנאשם לא הרגיש בנוח להתערב, לא הקשיב לתוכן השיחה (עמ' 259 לפרוט'). לאחר אותה שיחת טלפון אמר לו "הבחור השני" כי כנראה העניין לא יסתדר באותו יום, אבל הוא יהיה עמו בקשר מאוחר יותר באותו יום. לדברי הנאשם, בסופו של דבר אותו בחור לא חזר אליו, חלף זמן, והוא שכח מכל העניין (עמ' 260 לפרוט').

בחקירה נגדית סיפר הנאשם, כי משהגיע ל"דלי בגט" באותו יום ראשון (כשבועיים לפני הרצח - מ.ג.), בסביבות 08.00-08.30, כדי לפגוש את הבחור הראשון אך פגש את הבחור השני, בדיוק נפתח המזנון והוא הזמין שניצל.

הנאשם חזר והכחיש, מספר פעמים, כי סיפר בחקירות שבאותו בוקר אכל 'סנדביץ' טוניסאי ועמד על כך שמסר לחוקרים כי שאל את בעל ה"דלי בגט" למה הוא לא מוכר "סנדביץ' טוניסאי" (עמ' 282 לפרוט'). רק לאחר שהושמע לו הקטע מתוך תקליטור ההובלה (ת/63, מונה 1:15:07) בו הוא אומר שאכל "סנדביץ' טוניסאי", השיב: "נכון, אבל אולי התבלבלתי, אני אכלתי באגט שניצל" (עמ' 282 לפרוט').

לפי תיאורו של הנאשם, בזמן שאכל ב"דלי בגט" הגיע "הבחור השני" "המוכר לו בפנים" מחנות הבשר של קובי (עמ' 271 לפרוט'). כשנשאל אם הוא יכול לתאר את אותו בחור, השיב: "אולי אני גם אגיד לך איך קוראים לו וזה? אולי תתני לי תוכנית להגנת עדים?" (עמ' 271 לפרוט'). לטענתו, הבחור הוביל אותו לכיוון הגן הציבורי (עמ' 272 לפרוט').

כשהוטח בו כי הוא מאוכן ביום 2.1.11 (הוא אותו יום א') במשך כשעה וחצי (!) (בין השעות 08.24-09.52), באזור מרכז הכרמל-שד' מוריה, השיב כי הוא לא זוכר (עמ' 271 לפרוט').

הנאשם המשיך ותיאר, כי כשבועיים לאחר אותו ביקור אצל קובי (בו פגש את הבחור השני ב"דלי בגט"), הגיע להתארח פעם נוספת אצל קובי והפעם, יחד עם קרן. במהלך אותו סוף שבוע, בשבת בצהריים, פגש שוב את "הבחור הראשון", וזה בדק עמו מה התפתח באותו עניין. הנאשם ענה לבחור הראשון כי "הבחור השני" כלל לא חזר אליו לאחר המפגש ב"דלי בגט". בתגובה אמר לו הבחור הראשון כי אותו "בחור שני" דווקא שאל אותו (את "הבחור הראשון") אם הוא "חותם עליו", והתעניין אם הנאשם עדיין ב"עניין". הנאשם השיב בחיוב ואמר ל"בחור הראשון" כי הוא צריך מזומנים וזה דווקא יכול "לבוא לו טוב". הנאשם עמד על כך שהוא לא יודע על כמה כסף דובר עבור "העבודה" ולמעשה "עד היום אני לא יודע כי לא קיבלתי כסף משום מקום" (עמ' 260 לפרוט').

ה"בחור הראשון" אמר לו שיהיה איתו בקשר במוצאי שבת, אך מאחר ו"הבחור הראשון" לא התקשר, הציע לקרן להישאר לילה נוסף בחיפה, וזאת על אף שהם היו ב"כאסח" ביניהם אותה שבת (עמ' 305,306 לפרוט'). במוצאי שבת יצאו לבלווי, כאשר בתחילה הגיעו למועדון באזור הקריות, אך משהבחינו כי יש שם "סלקציה" בכניסה, החליטו לעבור למועדון אחר. לדבריו, למועדון הראשון נסעו בשתי מכוניות - כאשר קובי וחברתו ברכב אחד וקרן והוא ברכב אחר - אך כשהחליטו לעבור למועדון אחר, השאירו את הרנו "קנגו" הלבן שלו, במקום, ונסעו ברכב של קובי למועדון ה"אסקו בר" - גם הוא באזור הקריות - שם הופיעה הזמרת אתי ביטון (עמ' 260

לפרוט') לדבריו, טעה כאשר טען בחקירות הראשונות כי המקום קרוי "ברברוסה".

הנאשם תיאר, כי במועדון ה"אסקו-בר" "נתקל" ב"בחור השני" שפגש בגן הציבורי ליד ה"דלי בגט" והם יצאו לשוחח מחוץ למועדון. הבחור השני שאל אותו אם הוא עדיין "בעניין" והוא השיב בחיוב (עמ' 261 לפרוט'). הנאשם טען, כי הם הגיעו ל"אסקו-בר" באופן ספונטאני, ואותו בחור לא יכול היה לדעת מראש כי הוא יהיה במקום כך שכפי הנראה, קיבל מידע ממישהו וכך נפגשו (עמ' 305 לפרוט').

באותו מפגש במועדון ה"אסקו-בר" מסר לו הבחור השני מכשיר סלולארי, וביקש ממנו להדליק אותו למחרת בשעות הצהריים (להלן: "הטלפון המבצע"), כדי שהוא יוכל להיות עמו בקשר. לאחר אותה שיחה נכנס הנאשם חזרה למועדון, והבחור השני עזב את המקום.

למחרת, יום ראשון, התעורר בסביבות השעה 11:00-12:00 והפעיל את "הטלפון המבצע". רק בסביבות השעה 16:00-17:00 קיבל שיחת טלפון מ"הבחור השני", אשר ביקש ממנו להיות בסביבות השעה 18:00 בגינה הציבורית ליד ה"דלי בגט".

לפי תיאורו: "רציתי ללכת, קרן אמרה לי "מה כל פעם אתה משאיר אותי לבד, אני באה איתך" (עמ' 261 לפרוט'). הוא הסכים שתצטרף, ובסביבות השעה 17.00-17.30 יצא עם קרן מהבית של קובי לכיוון ה"דלי בגט". (חשיבות הודאת הנאשם כי שהה בבית קובי, ביום ראשון, עד שעה 17:00, תתברר מאוחר יותר בבואי לדון באיכוננו סמוך לאחר שעת הרצח). הנאשם תיאר, כי מאחר וידע שאין חניה במקום וגם רצה להסתיר מקרן את הסיבה האמיתית להגעתו לשם, עצר את הרכב ליד סניף הדואר בשד' מוריה - כפי שהדגים בשחזור - ואמר לקרן שהוא הולך לגבות כסף מאדם אשר חייב לו כסף "לא אמרתי לה על מה הוא חייב לי כסף והיא גם לא שאלה" (עמ' 261 לפרוט'). בהמשך טען כי אינו זוכר אם כשחזר לרכב אמר לה שפגש את "החייב" או לא (עמ' 307 לפרוט'); לדבריו, קרן לא הצביעה בשחזור על המיקום המדויק בו עצרו את הרכב, משום שהיא טענה כי הוא החנה את הרכב בצד הכביש בו נמצאת מסעדת "מנדרין" מול סניף הדואר אולם, בפועל, החנה את הרכב בצידו השני של הכביש, ליד סניף הדואר, מול מסעדת "מנדרין" (עמ' 286 לפרוט'). הנאשם תיאר, כי לאחר שעצר את הרכב הלך רגלית לכיוון ה"דלי בגט", מרחק של כ- 30 עד 40 מטר בלבד (בהמשך, בחקירה נגדית טען כי לאחר שהחנה את הרכב התקדם לכיוון מפעל הפיס, ולא הלך אחורנית, כפי שטענה קרן, כשעומת עם דבריו מאמרתו, ת/56, לפיהם מסר שהלך לאחור, השיב כי אולי התבטא כך בחקירה, אך בזמן ההובלה נזכר בפרטים המדויקים, ובין היתר בעובדה כי הלך קדימה ולא לאחור - עמ' 283 לפרוט'). לנושא זה יש חשיבות כיוון שאם היה בצד הכביש בו מצוייה מסעדת "מנדרין", כדי להגיע ל"דלי בגט" (וגם לבית המנוח) עליו ללכת אחורנית, כנגד כיוון התנועה. ואילו אם חנה בצד הדואר, הרי כדי להגיע לכיוון ה"דלי בגט", עליו ללכת קדימה, עם כיוון התנועה).

עצם העובדה כי באימרתו ת/56 "נפלט" לנאשם כי הלך "אחורנית", מחזק את טענת קרן כי חנו בצד בו מצויים מסעדת מנדרין ו"שביל דוסטרובסקי", המוביל לבית המנוח.

לדבריו, הלך לכיוון הגינה הציבורית המצוייה מאחורי ה"דלי בגט", אך לא מצא שם את "הבחור השני". מאחר וירד גשם והוא נרטב, הסתתר מאחורי ביתן "מפעל הפיס" ומידי פעם, במשך כ- 10 דקות, הציץ לראות אם אותו בחור מגיע למקום. משהתגבר הגשם ו"הבחור השני" לא הגיע, נכנס חזרה לרכב ונסע עם קרן לכיוון הבית של קובי (עמ' 261 לפרוט'). כשהגיעו לדירה של קובי, החליף לבגדים יבשים וביקש מקרן "להתארגן" לקראת הנסיעה חזרה לבית שמש. **בזמן שקרן נשארה לארוז החליט לנסוע שוב לאותו מקום לבדוק אם אותו בחור הגיע בינתיים. כשהגיע לשם, נסע עם הרכב סביב הגינה הציבורית והשקיף לכל הכיוונים, אך מכיוון ש"הבחור השני" לא היה שם, נסע חזרה לבית של קובי (עמ' 261, 262, 307 לפרוט').**

(זאת הנסיעה בה גם לפי תיאורה של קרן הנאשם נסע לבד ועל פי טענת המאשימה זאת הנסיעה במהלכה ירה הנאשם במנוח). לפי תיאורו, בדיוק באותו זמן החלה קרן להתקשר אליו ולהתעניין איפה הוא, בטענה שהיא כבר "מאורגנת". לשמע קולה הבין כי היא שתויה וחשש שהיא תתחיל לשבור דברים ולכן חזר לדירה, אסף את החפצים שלהם והם יצאו לכיוון המסעדה של קובי.

כשהוטח בו כי גרסה זו אינה מסתדרת עם האיכונים, מכיוון שעל-פי האיכונים הוא שוחח עם קרן בשעה 19.16 ואם לפי דבריו לאחר 25-30 דקות כבר יצאו מהדירה של קובי לכיוון המסעדה, הוא היה צריך להיות במסעדה של קובי בסביבות 20:00, ואילו על פי האיכונים, בין השעות 20.24-21.15, **למשך כ-45 דקות הוא מאוכן באתר נווה שאנן, סקטור 8, ובשעה 21.44 הוא מאוכן בככר ורדיה (המצוי בין ביתו של קובי לבין זירת הרצח), השיב:**

"אינני יודע כיצד עשית את הזמנים, אני יודע מאיפה הלכתי ולאן נסעתי... אינני יודע איפה זה ככר ורדיה ואיני יכול להסביר... אני נתתי את הגרסה שלי, אני זוכר איפה נסעתי. אני לא יודע איפה זה ככר ורדיה...אני נסעתי מתחנת דלק פז ישירות למסעדה ולפי מה שאני זוכר מהמסעדה ישירות גם לבית שמש"
(עמ' 299 לפרוט').

יתירה מזאת, בין השעות 19:16-20:02 מאוכן הנאשם באזורים סמוכים לזירת הרצח, באתרים "כרמל מרכזי וודג'ווד" ו"מרכז הכרמל" (ת/109 עמ' 28-30) וזאת כשיודעים אנו כי הרצח בוצע סמוך לפני השעה 20:15.

לדברי הנאשם, כשהגיעו למסעדה של קובי, הודיע לו קובי כי הוא נמצא בדרך מת"א לחיפה וביקש ממנו להמתין במסעדה.

הנאשם טען כי שוחח עם קובי פעם או פעמיים לאחר שיצא עם קרן מהדירה של קובי, וכשהוטח בו כי התקיימו 5 שיחות בינו לבין קובי בין השעות 20.02-21.44, השיב כי ייתכן שבזמן שהיה במסעדה התקשר אל קובי לשאול היכן הוא נמצא (עמ' 300 לפרוט'). כן תיאר הנאשם, כי בזמן שהגיע עם קרן למסעדה של קובי, צלצל "הבחור השני" ל"טלפון המבצעי" וביקש ממנו: "תבוא דחוף, אני מחכה לך בתחנת דלק של חברת "פז", בנוה שאנן מעל הגרנד קניון". כן טען הנאשם: **"אני זוכר את זה כי בחיפה יש גשר פז וזאת תחנת "פז"** (עמ' 262 לפרוט'), לעובדה זו יש משמעות שכן בסיוור שנערך בנוכחות השופטים (תקליטור ת/187), הוביל הנאשם - לאחר "סיבובים" רבים בעיר התחתית בחיפה, ועצירות בשתי תחנות דלק שונות - לתחנת הדלק "סונול" על

כביש דורי המוביל לנווה שאנן, ובה מצויה מסעדת "חאלד עדוואי". הנאשם טען כי נסע (כשקרן ישנה ברכבו) לאותה תחנה בה קבע עם "הבחור השני". לפי דבריו: "[...] זה עושים סיבוב כזה בשביל להיכנס לתחנה..." (עמ' 262 לפרוט'; בהמשך תיאר כי אחרי "בנין הטיל" בחיפה, פונים ימינה והתחנה נמצאת באמצע העליה למעלה לכיוון נווה שאנן, מצד שמאל, ויש צורך לבצע סיבוב "פרסה" כדי להגיע אליה - עמ' 298-299 לפרוט').

כשהגיע לתחנה, ניגש אליו רוכב קטנוע בו נתקל לראשונה! (עמ' 304 לפרוט'), בנסיעה איטית, נעמד במרחק של כ- 4 או 5 צעדים ממנו, שאל אם זה הרכב שלו ומשהשיב בחיוב, ביקש ממנו "משהו לעטוף...איזה סמרטוט, גרב, משהו" (עמ' 262 לפרוט'). הנאשם פתח את הדלתות האחוריות של הרכב והוציא מתוך התיק שלו זוג גרביים. הנאשם טען, כי אינו זוכר את צבע הגרביים, אך בחקירה הציגו בפניו החוקרים גרביים בצבע אפור. אותו רוכב קטנוע שלף נשק מהחלק הקדמי של מכנסיו, היינו מהאזור שבין הבטן לבין המכנסים, **הוריד את הכפפות שלו ותפס את האקדח בידינו:** "הוא היה לבוש כפפות והוא הוריד את הכפפות בשביל להוציא אותו, את הנשק. הוא הוציא אקדח. הוא הוריד את הכפפות ותפס את האקדח בלי הכפפות, והתחיל להכניס אותו בתוך הגרביים, לאחר שהוא פתח את הגרביים" (עמ' 262 לפרוט'; יצוין כי כשנשאל על ידי, האם יש לו הסבר מדוע הרוכב **הוריד** את הכפפות שהיו על ידיו כדי להחזיק באקדח בידיים חשופות, השיב: "[...] זה עניין של נוחות, אני אומר שזה לא נוח להוציא את האקדח עם כפפות" - עמ' 295 לפרוט'). לאחר מכן, רוכב הקטנוע ביקש ממנו להחזיר את "הטלפון המבצעי", הודיע לו כי ייצרו עמו קשר, ועזב את המקום. הנאשם תיאר כי הכניס את הגרביים בהם היה מוסתר האקדח - מבלי לגעת באקדח - לתוך התיק שלו, סגר את התיק ואת דלתות הרכב, וחזר שוב למסעדה של קובי (עמ' 263 לפרוט').

לדברי הנאשם, קרן היתה "שפוכה" לגמרי וישנה במהלך הנסיעה כולה, גם בדרך מביתו של קובי למסעדה, גם כשנסע לתחנת הדלק מעל הגרנד קניון וגם כשהועבר אליו האקדח. רק בדרך חזרה מתחנת הדלק למסעדה של קובי התעוררה קרן, התעניינה היכן הם נמצאים וכשאמר לה שהתבלבל בדרך, כיוונה אותו לאזור המסעדה, היינו לכיוון העיר, למטה.

לפי תיאורו, כל הסיבוב מרגע שיצא מהמסעדה ועד שחזר למסעדה ערך כ- 20 עד 25 דקות (עמ' 298 לפרוט').

כשהגיעו חזרה למסעדה, קובי עדיין לא היה שם, ולכן הנאשם אכל באגט ליד "המנגל", בחוץ. מספר דקות לאחר מכן כשקובי הגיע, הוא מסר לו את מפתחות הדירה, הם נפרדו, והוא יצא לכיוון בית שמש.

הנאשם טען, כי כיוון שבאותה תקופה היה גם הוא מכור לסמים, החליטו לעצור בלוד לקנות סם מסוג "קריסטל", אך מאחר שכבר היה מאוחר וידע שיש לו נשק ברכב, התקשר לסוחר הסמים וביקש ממנו לפגוש אותו בצומת גינתון. לאחר מכן המשיכו לכיוון בית שמש וכשהגיעו, עלו אליו הביתה, ואת התיקים השאירו ברכב. (דהיינו, הנאשם "שכח" (!) את האקדח ברכב למשך כל הלילה (!) - מ.ג.)

לדברי הנאשם, בבוקר למחרת, בשעה מוקדמת, הוציא את הנשק מן הרכב והחביא אותו - כשהוא עטוף עדיין בגרביים - במחסן של הבניין בו הוא מתגורר, מאחורי "פלטות" גבס אותן הוא מאחסן שם (עמ' 263 לפרוט').

הוא חיכה שמישהו ייצור עמו קשר בטלפון, אך איש לא התקשר. לאחר כשבועיים נכנס למחסן וגילה כי הגרביים עם האקדח נעלמו. הנאשם טען כי לא ידע עם מי ליצור קשר ולא רצה לערב את קובי בעניין, משום שקובי לא ידע דבר ולמעשה עד היום הוא אינו יודע דבר (עמ' 264 לפרוט').

כשנשאל מה בדבר הכסף שהיה צריך לקבל בתמורה להעברת הנשק, השיב: "ראיתי שהם לא מתקשרים, ומצד שני הנשק שלהם נעלם, אז אמרתי שזה עוד יותר טוב, יצא לטובה" (עמ' 264 לפרוט').

בהמשך חקירתו הנגדית סיפר הנאשם כי באותו סוף שבוע אצל קובי, בלילה שבין שישי לשבת (14.1.11-15.1.11), נתגלע ריב בינו לבין קרן, משום שקרן נשארה לשבת עם הפועלים של קובי ועל כן, ירד לישון ברכב. בשבת בבוקר, נסע לקנות לחמניות במכולת הנמצאת באזור שכונת "בת גלים" (לדבריו, מול המכולת מוצב פסל של מטוס, וכפי הנראה מדובר בבית ספר לטיסה - עמ' 283 לפרוט'). בהמשך טען כי ליד המכולת יש סניף של "ביטוח לאומי" או "לשכת העבודה" - עמ' 284 לפרוט'). כשהוצג בפניו פלט שיחות הטלפון (ת/108) אשר לפיו בין השעות 3.56 לפנות בוקר ועד 7.30 בבוקר שוחח עם קרן, לסרוגין, טען כי בין השיחות היתה הפסקה של כ-3-4 שעות לפחות (עמ' 284 לפרוט'); יצוין כי במקור נרשם בפרוט' כי הנאשם נשאל על ידי הפרקליטה האם בזמן שהיה ברכב שוחח עם קובי. בהמשך, לפי בקשת הפרקליטה, תוקן הפרוט', נמחקה המילה "קובי" והוספה המילה "קרן" במקומה. ואולם בהמשך, ביום 19.5.13 חלק ב"כ הנאשם על התיקון וקבענו כי נתייחס לנקודה זו בהכרעת הדין. כללו של דבר, לאחר שעיינתי בפרוט' ובפלט השיחות, ברור כי הנאשם נשאל על שיחות שנעשו בינו לבין קרן ולא על שיחות בינו לבין קובי ועל כך גם השיב. גם מפלט השיחות ברור כי בשעות האלה שוחח עם קרן ולא עם קובי). כשהוטח בו כי באותו בוקר, בין השעות 7:28-7:39, בזמן ששוחח עם קרן, הוא מאוכן בכיכר דוד הכהן (היינו, באתר המצוי כ-100 מטרים מקיוסק "הדלי בגט" וביתו של המנוח - מ.ג.), טען כי נסע לקנות את הלחמניות דרך אותו מסלול בו הוא נהג לנסוע לחנות של קובי, היינו לעלות לאזור הכרמל ומשם לרדת לעיר התחתית.

הנאשם טען כי לא סיפר על "קניית הלחמניות" בחקירתו הראשונה כי כלל לא זכר זאת באותו זמן, אך סיפר על כך מאוחר יותר בחקירותיו (עמ' 298 לפרוט'); יצוין כבר עתה, כי לא מצאתי באמרותיו כל אזכור לנושא זה ואף בסיכומי ההגנה, ציין הסניגור בהגינותו, כי לא מצא מקום בו סיפר הנאשם על "עניין הלחמניות", ואולם לדבריו, על אף שאין לכך אזכור באמרותיו של הנאשם: "[...] אין בכך ללמדנו כי לא סיפר על כך לחוקריו". בהמשך הפנה הסניגור לכך שקרן טענה בחקירתה מיום 17.4.12 (נ/8) שייטכן כי עם חזרתו של הנאשם, לאחר שבילה את הלילה מחוץ לדירה, הם ישבו לאכול, ומכאן שלדברי הסניגור: "[...] זה הדבר הכי קרוב לעניין הלחמניות בחומר הראיות ובדרך המסקנה יש ללמדנו כי יש בדבריו מן האמת" - עמ' 16-17 לסיכומים).

באשר למפגש בתחנת הדלק ב'חבצלת השרון' טען הנאשם בעדותו, כי כיומיים לאחר אותו סוף שבוע עם קרן אצל קובי, היה זקוק לכסף, והואיל וכבר ידע כי הוא אמור לקבל כסף עבור העברת הנשק, פנה לקובי בבקשת הלוואה. כדי לקבל מקובי את הכסף נסע עם קרן לכיוון חיפה (עמ' 268-269 לפרוט'). לדבריו, לא סיפר לחוקרים על הלוואה משום שהם הציגו את קובי כמתווך ברצח וחשש שהם יפרשו כי אותה הלוואה קשורה לרצח, וכך הוא יסבך את קובי או את עצמו. לדבריו, עוד לפני שהחוקרים הציגו לו את קובי כ"מתווך", חשד כי הם קושרים את קובי לרצח. (עמ' 301-302 לפרוט'). כשהיה באזור נתניה התקשר קובי ואמר כי הוא בדרכו

לתל אביב ועל כן קבעו להיפגש בדרך, בתחנת הדלק שב"חבצלת השרון". כשנפגשו, אמר לו קובי שיש לו חבר בתל אביב והציע שייסעו אליו. באותו רגע קובי לא דיבר איתו על הכסף והוא "התבייש" להעלות את הנושא פעם נוספת. לאחר שיצאו מתחנת הדלק הבחין כי קובי עומד בצד עם רכבו. קובי קרא לו, נתן לו ביד 8,000 ₪ בתוך מעטפה מנייר ואמר לו כי לא העביר לו את הכסף קודם לכן כשהיו בתחנה כיוון שלא רצה להתעסק בזה ליד קרן (עמ' 269 לפרוט'). הנאשם טען, כי הכניס את המעטפה לתוך הכיס וכשנכנס לרכב, הוציא מדלת הנהג שקית ניילון, הכניס את המעטפה לתוכה ודחף את השקית לתוך תא דלת הנהג (עמ' 269 לפרוט'). הנאשם לא תיאר את צבע שקית הניילון וקרן, כזכור, טענה שצבעה היה שחור).

לאחר מכן המשיכו לכיוון ת"א, קובי נסע ברכבו ראשון והוא אחריו. כשנפער ביניהם פער התקשר קובי והדריך אותו כיצד להגיע למלון "דן" בתל אביב. קובי אמר לו למסור "בקבלה" של המלון כי הגיע לבקר אורח בשם גלי קדוש. כשהגיע למלון "דן" נאמר לו שאין אורח בשם כזה ולכן התקשר לקובי והתברר לו כי יש מלון "דן" אחר המצוי ליד הדולפינריום והוא המשיך לשם. כשהגיעו לחניית המלון, חשש להשאיר את הכסף ברכב וגם לא רצה לסחוב את המזומנים עליו - למקרה שייערך עליו "חיפוש" - ולכן נתן לקרן לשמור על הכסף בתיק שלה (עמ' 269 לפרוט').

הנאשם עמד על כך שהוא וקובי מעולם לא שמרו כסף האחד עבור השני וטען כי אם סיפר בחקירה על מקרה בו קובי שמר עבורו על כסף, זה רק משום שבימים הראשונים לחקירה היה "בהלם" ומבולבל (עמ' 302 לפרוט').

לטענתו, באותו זמן הוא היה זקוק להלוואה מקובי כדי לשלם לפועלים שעבדו אצלו ולרכוש חומרי בניה (עמ' 302 לפרוט'). כשהוטח בו כי באותו זמן שהוא טוען כי היה זקוק להלוואה, נתן כספים לקרן ולרונית אבוטבול ואף עבר ניתוח לייזר בעיניים, השיב, כי במקביל לכך קיבל כסף מעבודות שיפוצים שעשה (עמ' 304 לפרוט').

(אף שדבר זה לא הוטח בו בחקירה הנגדית, ראוי לזכור כי באימרתה ש"הועדפה" על עדותה, טענה גב' רונית אבוטבול כי לאחר שחזר מהנסיעה לחיפה, מכר הנאשם את הרכב קנגו והחל לנסוע ב"מיצובישי לנסר" חדשה (ת/174 - מ.ג.).

הנאשם טען כי הבין "מהבחור הראשון" שפגש בדירה של קובי, כי הוא אמור לקבל סכום של כ- 1000\$ עבור העברת האקדח ותיכנן להשתמש בכסף שיקבל כדי להחזיר לקובי את ההלוואה (עמ' 269-270, 302-303 לפרוט'). כשנשאל אם בשביל סכום כזה היה "שווה" לו להחביא אקדח, השיב כי **באותו זמן 1,000\$ היו משמעותיים עבורו** (עמ' 270 לפרוט').

הנאשם טען כי עם הזמן שכח מעניין העברת האקדח, כאשר **בתחילה טען כי שכח מכל העניין עד היום בו נעצר** (עמ' 264 לפרוט'). בהמשך טען, כי גם כששוחח בתא המעצר עם המדובר (לטענתו לא ידע כי מדובר במדובר), **ולאחר שנודע לו כי הוא עצור בגין "רצח" המנוח, לא קשר בין החשדות המיוחסים לו לבין אותו אקדח** (עמ' 266 לפרוט'), ובכלל, סבר כי הרצח בוצע באמצעות סכין. רק לאחר שהונח בפניו האקדח

ע"י החוקרים, החל להבין כי אולי יש קשר בין הדברים: "יכול להיות אפילו, היום בדיעבד, אם החוקרים היו אומרים לי שנתפס נשק והוא קשור לרצח, אז ייתכן והייתי מספר את הגרסה הזאת מלכתחילה...לא הבנתי בכלל שהאקדח קשור לרצח, עד לאותו רגע שהם שמו לי את האקדח על השולחן, ואמרו לי "מה זה האקדח הזה?" מוכר לך, לא מוכר לך, אז התחיל ליפול לי קצת האסימון, זה היה אפילו אחרי השחזור שעשיתי איתם והובלתי אותם..אזור זירת הרצח, האזור של הדלי בגט, לקחתי אותם לשם בתום לב, כדי להראות איפה הייתי עם קרן, איפה הייתי עם קרן, איפה נסעתי עם קרן, בכלל לא קישרתי את זה לא לרצח ולא לנשק באותו זמן" (עמ' 266 לפרוט').

כן טען: "אחרי תקופה שאמרו לי גרביים וזה וראיתי שאני מסובך עם עצמי עם הכל, אז כאילו הבנתי שהסתבכתי באמת קשה ולא רציתי לפתוח את כל הסיפור הזה, ידעתי שלא יאמינו לי, כי זרקתי להם (בשלב זה הצביע הנאשם לכיוון החוקרים שי נמני ואסף אזולאי, שהיו באולם), זרקתי להם משפט 'אני יודע שזה יפיל אותי או לא יפיל אותי אצלכם, אבל אני העברתי נשק'" (עמ' 266 לפרוט'). לדבריו, כשאמר דברים אלה החוקרים החלו "להתגלגל" מצחוק. ככלל, לטענתו, ניסה במהלך החקירות לתקן את המצב ולספר את הגרסה האמיתית, אך החוקרים לא נתנו לו את ההזדמנות ו"ננעלו" על כך שהוא הרוצח (עמ' 267 לפרוט').

גם כשנשאל על ידי בית המשפט, מדוע לא סיפר את גרסתו כבר בשלבים מוקדמים של החקירה, השיב: "לא נתנו לי את ההזדמנות לזה", וכן: "כאשר הבנתי שהם נעולים עלי שאני הרוצח, ראיתי שאני נופל על אוזניים ערלות. המשמעות שאפילו שזרקתי שאני הובלתי נשק, הם לא התייחסו לזה, לא שאלו למי ומתי העברת...". (עמ' 267 לפרוט'). כשהוטח בו, כי אם היה מספר מלכתחילה על אותו בחור שהעביר לו את הנשק אולי היה משתחרר הביתה, השיב כי אינו מוכן לסכן את המשפחה שלו או את עצמו, וממילא "הכתובת היתה על הקיר" ושמות כמו שלומי אלבז ואחרים נאמרו בבית המשפט, והוא למעשה רק "השעיר לעזאזל" (עמ' 267 לפרוט').

בהמשך שוב טען הנאשם, כי החוקרים בכלל לא נתנו לו הזדמנות לספר מה חלקו ו"ננעלו" על היותו הרוצח.: "גם אסף וגם נמני רצו שאני אגיד להם שמות של האנשים שכביכול איתי ואמרו לי אתה בעצם אוכל אותה בשביל כולם... האמת היא שהם (החוקרים) באו בגישה הזאת - תגיד לנו מי עשה. אמרו לי סתם זורקים אותך לכלבים, האנשים שאני כביכול מגן עליהם זורקים אותי לכלבים, ונראה אותם עוד חצי שנה-שנה כאשר תהיה בבית סוהר וישכחו ממך כאשר תהיה במאסר עולם" (עמ' 268 לפרוט').

כאשר נשאל מדוע לא שיתף את עורכי דינו בגירסתו "האמיתית", השיב תשובה תמוהה, לפיה: "[...]החלטתי לשמור את הסיפור הזה לבית המשפט. אני מאמין בבית משפט. תסלח לי, עם כל הכבוד לעורכי הדין שלי - גם לא לעורכי הדין שלי" (עמ' 268 לפרוט').

כשהוטח בנאשם בחקירה נגדית כי כבר בחקירה מיום 19.4.12 (יומיים!) לאחר מעצרו - מ.ג), עוד בטרם הוצג לו האקדח, ידע כי מדובר בירי באמצעות נשק ולא בדקירת סכין, השיב כי כנראה ידע אך עדיין לא קישר זאת לאקדח שהוביל והסתיר: "יכול להיות שבאותו זמן, ב- 19.4, כבר הבנתי שזה היה בירי כי אני שאלתי אם הם

חושבים שאני היורה... לא, לא קישרתי, אמרתי אולי הם מגששים כדי לבדוק את תגובתי" (עמ' 273 לפרוט').

ואולם, ניתן להבין מדבריו בהמשך, **כי כבר בזמן ההובלה עם החוקרים למקום בו עצר עם קרן את הרכב, אזור "הדלי בגט", הבין את הקשר בין האקדח שהעביר והסתיר לבין הרצח**, שכן לפי דבריו "[...] והאמת היא שכבר באותו זמן רציתי להוביל אותם לכיוון מסוים שהם יוליכו את עצמם לכיוון מסוים של חקירה. לא רציתי שזה יבוא מהכיוון שלי, שאני מסגיר מישהו, אבל כשראיתי את תגובתם שהם אינם רואים כלום בעיניים אלא מלבד הרצון להגיד שאני אשם, אז הבנתי שאני נופל על אוזניים ערלות ולכן לא פתחתי אז את הסיפור האמיתי שהיום פתחתי אותו" (עמ' 277, 288 לפרוט'). בישיבה השנייה של עדותו, טען הנאשם כי נוכח תגובתם הלועגת של החוקרים במהלך השחזור כאשר סיפר להם כי בעת שהיה ב"דלי בגט" פגש אלמוני אשר ביקש ממנו שיחת טלפון, הבין כי הם ממילא לא יאמינו לדבריו (עמ' 292 לפרוט'). (הנאשם צודק בנקודה זו, שכאשר סיפר על אלמוני שביקש ממנו שיחת טלפון, אכן נשמעים החוקרים צוחקים ואין זה ראוי). כאשר נשאל למה סיפר את אותו שקר למדובב על אף שלא ידע באותו זמן כי הוא מדובב, השיב כי מנסיונו למד שצריך להיזהר ולא לתת פרטים לאיש (עמ' 292 לפרוט'). עם זאת, כשהוטח בו כי למעשה "בנה" את אותה גרסה תוך כדי שיחה עם המדובב, השיב: "כן, נכון, רציתי כאילו, לקחתי אותו בתור מישהו שהוא נחשב נגיד ככה בצד שלי, שהוא עבריין, ורציתי לראות אם זה באמת "אוכל" או לא "אוכל" הסיפור הזה" (עמ' 292 לפרוט'). לדבריו, הוא מסר למדובב תיאור של אדם שונה מזה שפגש באמת, וזאת שוב מן הטעם ש: "[...] רציתי לבדוק את הסיפור הזה אם זה יכול להיות. יכול להיות שהוא יגיד לי שאני לא יכול להגיד דבר כזה כי זה יכול להפיל אותי" (עמ' 293 לפרוט').

כן טען: "אותו רגע שעברתי והבחנתי בדלי בגט, אמרתי לעצמי איציק, אולי זה ההזדמנות שלך לבוא ולספר את הסיפור. כשראיתי את הדלי בגט צף לי הכל..." (עמ' 278 לפרוט'). לדבריו, באותו שלב כלל לא ידע שזה אזור זירת הרצח והוביל את החוקרים לשם משום שזה המקום בו השאיר את קרן ברכב בטענה שהוא הולך לחפש את "החייב" ובעצם הלך לפגוש את "הבחור השני" (עמ' 278 לפרוט'). כן טען, כי מטרת ההובלה למקום מבחינתו, היתה לתת "רמז" לשוטרים כדי ש"הם ילכו הלאה יותר ואז ייצא שהם יגלו, שזה לא בא מהכיוון שלי" (עמ' 279 לפרוט').

הנאשם אישר כי שיקר לחוקרים לאורך כל החקירות (עמ' 279 לפרוט'). כשהוטח בו כי גם בעדותו הוא מממשיך בשקריו, שכן בתחילה טען כי קישר בין הרצח לאקדח רק לאחר שהוצג בפניו האקדח, ובהמשך טען כי כבר בהובלה שערך ביום 19.4.12 קישר בין הדברים - השיב: "אותו זמן הייתי נתון בסערת מחשבות אם לספר את הסיפור או לא לספר את הסיפור. הייתי מתחבט בדעה הזאת. אם לספר את הסיפור האמיתי או להמשיך באותו קו בו נקטתי עד לאותו הרגע" (עמ' 279 לפרוט').

בהמשך חקירתו הנגדית, בישיבה השנייה לעדותו, כשהוטח בו כי בכל פעם שהחוקרים הציגו בפניו ראיה מפלילה "בנה" סביבה סיפור שקרי, השיב:

"אני אענה בצורה מסכמת אולי לכל השאלות. באותו זמן, שיקרתי על המשטרה, אני לא

אומר שלא, הייתי משקר פה ושם, את האמת שמרתי את כל הגירסה האמיתית, אמרתי שאני אביא אותה לבית המשפט כשאני עולה על דוכן העדים. אפילו הסניגורים לא יודעים גם קובי שהיה עצור איתי ביחד לא יודע את הסיפור. כמו שבית המשפט שמע את זה לראשונה גם הם שומעים את זה לראשונה".
(עמ' 293 לפרוט').

הנאשם חזר פעם אחר פעם, על טענתו כי החוקרים לעגו לו במהלך החקירות ולא איפשרו לו למסור את הגרסה האמיתית לאירועים. כשהוטח בו כי למעשה החוקרים עצמם הציגו לו לספר את האמת, אם רק העביר את האקדח, והוא אף שיתף את החוקרים בכך שעשר שנים קודם נהג להעביר אקדחים, והוא עמד על טענתו כי בזמן הרלבנטי לרצח לא העביר שום אקדח, טען כי: "[...] אמרתי שבאותו שלב, כנראה לא רציתי לספר את כל העניין ורציתי לשמור את זה לבית המשפט" (עמ' 294 לפרוט'), כיוון שלא האמין במטרה כגוף שעושה צדק (עמ' 294 לפרוט'). כשהציגה בפניו הפרקליטה את החקירה מיום 30.4.12 (ת/72), בה החוקר עצמו העלה את האפשרות כי הוא כלל לא ירה במנוח וכל חלקו התמצה בהעברת האקדח ששימש לירי, והוא עדיין הכחיש את הדברים, השיב הנאשם כי לא האמין בחוקרים משום שהם הטיחו בו כל הזמן כי הוא הרוצח (עמ' 297 לפרוט'). כן טען כי היה בסערת רגשות ולא ידע "איפה הצפון ואיפה הדרום" (עמ' 297 לפרוט'). (אם לזה לא ייקרא הזדמנות לספר את "האמת" כי סך הכל העביר אקדח אך לא ירה בו - איני יודע הזדמנות מהי-מ.ג.).

גם בחקירתו מיום 23.4.12, לאחר שהוצג לנאשם האקדח, ביקשו החוקרים מן הנאשם שיספר את האמת תוך שהם מציינים בפניו כי הם נותנים לו "הזדמנות" לעשות כן. על כך השיב הנאשם:

"נאשם: אל תיתן לי.

חוקר: ... איך אה מוותר על הזדמנות?

נאשם: הזדמנות נותנים בבית הספר, בכיתה"

(ת/68, חלק שלישי, עמ' 21, שורות 8-11)

בהמשך לשאלת בית המשפט מדוע לא סיפר זאת גם כשהוצג בפניו האקדח, שהרי ידע כי העביר את האקדח, השיב הנאשם: "לא אני לא יודע שזה האקדח שהעברתי, כי לא הראו לי גרביים. מתי שהראו לי את הגרביים 'נפל לי האסימון'" (עמ' 294 לפרוט'); יצוין, כי הנאשם טען כי לא נגע באקדח עצמו משום שלא היתה לו ההזדמנות לעשות זאת, ולא משום שחשש להשאיר טביעות אצבעות - עמ' 295 לפרוט').

בהמשך העמידה אותו ב"כ המאשימה על הסתירות בגרסתו, שכן פעם טען "שנפל לו האסימון" בדבר הקשר בין האקדח שהעביר לבין הירי במנוח בזמן שהוצג לו האקדח, פעם טען כי כבר בזמן השחזור "נפל לו האסימון", ופעם טען כי "האסימון נפל" רק כשהוצגו לו הגרביים, והנאשם השיב: "קודם כל את האקדח הם לא אמרו לי שיש אקדח או משהו כזה בהתחלה, אמרו "יש לנו מה להראות לך" הביאו אותו על מגש. פה עדיין לא ירד לי האסימון. עלתה מחשבה, ראיתי אקדח, שזה עלול להיות האקדח שאני העברתי, אבל עוד לא ירד לי האסימון

בוודאות. חישבתי את זה שאני הייתי באותה שבת, והם הראו לי את האקדח, אז אמרתי שיש אולי קשר. כאשר הציגו את הגרביים, יום יומיים אחרי זה, אז כבר הבנתי בוודאות. הרגשתי שאני מסובך כבר ביותר מדי שקרים, שגם אם אספר את האמת לא יאמינו לי" (עמ' 295 לפרוט').

(דהיינו, הנאשם שקל והחליט כי כיוון ששיקר כל כך הרבה שקרים, לא יאמינו לו גם אם יספר את האמת ולכן בחר... להמשיך ולשקר (!) - מ.ג.).

ואולם בהמשך טען: "מתי שהוא אמר לי את זה שיש די.אן.אי שלי על האקדח, אמרתי לעצמי באותו רגע, שלא יכול להיות די.אן.אי שלי על האקדח הזה, כי אני פיזית לא נגעתי באקדח עצמו. תמיד הוא היה עטוף, אף פעם לא נגעתי בו כשהוא היה גלוי. אמרו שיש על גרב, חשבתי שאולי הוא סתם מבלף. אבל כשהוא בילף שמצאו די.אן.אי על האקדח עצמו, חשבתי שהוא מבלף גם בקשר לגרב" (עמ' 295 לפרוט').

כשהוטח בנאשם כי גם בעת שהוצג בפניו מסמך של המטה הארצי ממנו עולה כי דנ"א שלו נמצא על גרב, עשה עצמו כמי שלא מבין את הקשר בין הגרב לאקדח, החל "לזרוק" אופציות שונות באשר לקשר אפשרי בין השניים ונמנע מלמסור את גרסתו האמיתית, השיב: "אותו רגע גם לא הייתי בטוח שזה באמת הגרביים והאקדח, חשבתי שעובדים עליי" (עמ' 296 לפרוט').

כשנשאל על ידי בית המשפט: "איזה צירוף מקרים זה שעטפו את הגרביים בסיפור שלך ובדיוק החוקרים המציאו במפתיע גם גרביים, זה נראה לך סביר?", טען הנאשם כי כבר בשלב הזה "החל ליפול לו האסימון". והוסיף: "באותו רגע שראיתי את האקדח, זו פעם ראשונה שהם מראים שזה לא בדקירות אלא בנשק, מראים דבר מוחשי. התחיל ליפול האסימון. ברגע שהראו את הדו"ח על הגרב, עוד יותר התקדמתי. את האמת הרגשתי את עצמי מסובך בשקרים, שכבר לא ידעתי אם יאמינו לי או לא יאמינו לי. המצב שלי היום שאני בא לספר את האמת בבית המשפט, יתכן בדיעבד וזה היה טעות מצדי." (עמ' 296 לפרוט').

באשר לעורכי דינו, טען: "גם בימים הראשונים שני עורכי הדין האלה לא ייצגו אותי, היו לי עורכי דין אחרים. כשהתחלנו, גם עורכי דין אלה, ליטן ונצר, לחצו עלי שאתן גירסה לגבי האקדח, צריך לתת תשובה לכתב האישום. אני דחיתי את זה, קיוויתי, היתה לי את ההרגשה הזאת שאולי פתאום ישתנה משהו, יהיה חידוש או משהו שישנה. בסוף הגעתי לרגע האמת, עורכי הדין היו אצלי ואמרו שהגיע זמן האמת, שאני עולה לדוכן העדים, וצריך לענות על שאלות. אמרתי להם שאני הולך לספר את האמת וזהו. הם לחצו וביקשו לדעת מה האמת, ואמרתי להם שהם יראו בבית המשפט.

היו חילוקי דעות ביני לבין עו"ד ליטן על קטע של כסף, וראיתי עליו שהוא חשב כנראה לצאת מהתיק,

ראיתי את זה, אז אולי לא רציתי לספר לו את זה באותו זמן.

הם ידעו אולי בקוים כללים, אולי, אני מתאר לעצמי. לא סיפרתי להם" (עמ' 296 לפרוט').

הנאשם חזר וטען בעקביות כי מלכתחילה תיכנן לספר את כל האמת בבית המשפט (עמ' 288 לפרוט'). כשנשאל על ידי בית המשפט מדוע אפוא לא מסר את גרסתו כבר בתשובתו לכתב האישום, השיב: "אולי באיזשהו שלב עוד היה קיים בי התקווה הזאת שכל האמת תתגלה. אבל אני רואה שזה מתמשך ומתמשך" (עמ' 288 לפרוט'). (הנאשם לא הסביר מדוע סבר כי "האמת" שהוא רק העביר את האקדח תתגלה מעצמה ומדוע לא גילה אותה מלכתחילה). בהמשך לשאלת בית המשפט כיצד ייתכן כי גם בזמן שכבר עמדו לנגד עיניו כל הראיות בתיק המשיך להכחיש כל קשר לאירוע ונתן לסנגוריו לחקור את העדים ארוכות ולחלוק על ממצאי הדנ"א שעל הגרביים, השיב: "כי באותו זמן אולי חשבתי, פחדתי מאנשים. מבית משפט. עובדה שגם היום אני מפחד שזה יתפרסם בבית משפט. עכשיו אני חשבתי על זה טוב ואני מוצא לעצמי את האיזון הזה שאני לא אומר את השמות. אולי אפילו זה יבוא בעוכרי שאני לא מוסר את השמות..." (עמ' 289 לפרוט'). כן טען: "אולי עשיתי טעות. כל מהלך המשפט, כל מהלך החקירה שלי, תמיד היה בי הרצון הזה לבוא ולהגיד את הסיפור האמיתי, מה באמת הקשר שלי לאקדח. יכולתי להמשיך בקו הזה ולהגיד שאני לא יודע כלום, לא רואה כלום וללכת רק ישר קדימה, אבל החלטתי אפילו שזה בא בהפתעה גם לאנשים שיושבים פה באולם, המשפחה שלי, גם לעו"ד שלי, החלטתי לפתוח את זה ולהגיד בפני כולם את האמת. אני מסכים שזו אמת חלקית כי אני מפחד עלי ועל המשפחה שלי..." (עמ' 283 לפרוט').

הנאשם טען כי גם כיום הוא "מפחד" למסור את שמותיהם של המעורבים האחרים (עמ' 297 לפרוט').

דהיינו, הנאשם יודע את שמותיהם של "הבחור הראשון", "הבחור השני" ראה גם את פניהם ויכול לזהותם, ראה את פניו של רוכב הקטנוע שמסר לו את האקדח ועטף אותו בגרביו אולם, עד היום, גם כשהוא עומד בסכנה כי יורשע בעבירת רצח וייגזר דינו למאסר עולם, הוא אינו מוכן לחשוף אותם למרות האפשרות כי אם יעשה זאת יציל את עצמו!

אומר כבר עתה כי איני מאמין לנאשם. אם היו אנשים כאלה, היה חושף את זהותם ולא מסתכן במאסר עולם - (מ.ג.).

כשנשאל על שיחת טלפון ממנוי הטלפון שלו למר יעקב גלעד, ביום 30.12.10, כ- 18 ימים לפני הרצח, טען כי הוא כלל אינו מכיר את יעקב גלעד והוסיף כי לאחר שמר גלעד העיד בבית המשפט חשב על כך, ואף אמר לסנגוריו כי ייתכן שיעקב גלעד פירסם מודעה בקשר לאימוץ חתול או כלב ולכן התקשר אליו (עמ' 275 לפרוט'). לדבריו, הוא לא נחקר במשטרה על השיחות למר יעקב גלעד, אלא על שיחות הטלפון לסניף הדואר בשד' מוריה (עמ' 276 לפרוט'). כשהוטח בו כי אותו יעקב גלעד נחקר על האפשרות שפרסם מודעה מעין זו והכחיש זאת, טען הנאשם כי ייתכן שיעקב גלעד פרסם מודעה למכירת רכב או דירה להשכרה (עמ' 276 לפרוט').

כשהוטח בנאשם כי בזמן השיחה למר יעקב גלעד הוא מאוכן באזור ה"דלי בגט", השיב כי זה היה הנתיב בו נסע כדי להגיע לחנות של קובי בשכונת "שפרינצק": "תמיד עשיתי את המסלול הזה כדי לא להתבלבל. אפילו שזה עיקוף והיום בדיעבד אני יודע שזה עיקוף גדול מידי" (עמ' 277 לפרוט').

ושבו נשאלת השאלה; עד כמה "מקריות" יש בסיפור של הנאשם? במקרה העביר הנאשם את האקדח ששימש לרצח המנוח, "במקרה", צילצל לשכנו של המנוח יעקב גלעד, מאזור ה"דלי בגט", שם היה אמור לפגוש את "הבחור השני" בקשר לאותו נשק, וזאת כי יעקב גלעד פרסם מודעה על אימוץ חתול או כלב, או השכרת דירה, או מכירת רכב... וכשיעקב גלעד טען שכלל לא פרסם מודעה כזאת...???

כשנשאל מדוע "המציא" את סיפור "החייב" לקרן, השיב כי קרן ביקשה ממנו הלוואה והוא רצה "למשוך זמן", וכשנשאל מדוע יצא מהדירה מספר פעמים במשך אותו סוף-שבוע כדי לאתר את אותו "חייב" לכאורה, השיב תחילה כי בנקודה הזו קרן לא מסרה את כל האמת, אך לאחר מכן טען כי יכול להיות שהיו מקרים שיצא להתאוורר בחוץ משום "שנמאס לו" מהוויכוחים עם קרן **וכתירוץ הוא סיפר לה כי הוא הולך לחפש את ה"חייב"** (עמ' 281 לפרוט'). (ואל נשכח: את "ההצגה" לקרן המשיך גם כאשר חזר "עצבני", כטענתה, הואיל ולא מצא את החייב - מ.ג.).

6.2 האפשרות כי גורמים אחרים מעורבים בירי במנוח - "רוצחים אלטרנטיביים" - ראיות הגנה נוספות.

6.2.1 ההגנה העידה מטעמה את שלומי אלבז אשר אישר בעדותו כי נחקר במשטרה כחשוד במעורבות בירי במנוח. לדבריו, בחקירה בחר למלא פיו מים - כפי שהוא נוהג לעשות בכל חקירותיו - ולאחר מכן שוחרר לביתו. העד הכחיש מעורבות בירי במנוח וטען כי משטרת ישראל "האדירה" את שמו, בכך שבכל אירוע פשע באזור חיפה עולה שמו כחשוד (עמ' 314-311 לפרוט'; נ/26-נ/27).

6.2.2 כן העידה ההגנה מטעמה את דודי חיים שאישר אף הוא, כי עוכב ונחקר בגין מעורבות ברצח המנוח והכחיש את הדברים (עמ' 315 לפרוט', נ/28).

6.2.3 בנוסף העידה ההגנה את מר ישראל אדלר, אשר שימש כסגנו של המנוח בתפקידו כיו"ר החברה קדישא האשכנזית. ישראל אדלר סיפר על העסקה שנערכה בין נתן ביטון לבין החברה קדישא האשכנזית לקניית חלקות קבורה, בגינה נותר חוב של נתן ביטון על סך 400,000 ₪. לטענתו, המנוח הוא שהגיע להסדר עם נתן ביטון על החזר החוב ושיתף את רואה החשבון של החברה בעניין זה ואילו ישראל "יצא מן התמונה", לא היה מעורב (עמ' 318-317 לפרוט'), ואף לא ידע על פגישה מתוכננת בין המנוח לבין נתן ביטון יום למחרת הרצח (עמ' 317 לפרוט'). את המנוח ראה ביום הרצח, בשעה 13.30, במשרד, והוא נראה "רגיל" לחלוטין, ללא סימני דאגה או פחד (עמ' 318 לפרוט').

אדלר טען, כי היתה פניה של שמואל אבוחצירא אליו ואל המנוח באשר לקרקע שהיתה ברשותו בתל רגב, אך הם הפנו אותו למנהלת תל רגב ולא נכנסו עמו למו"מ בענין זה (עמ' 319 לפרוט').

כן העיד אדלר באשר לסכסוך בין החברה קדישא האשכנזית לבין החברה קדישא הכורדית, אך לדבריו, הסכסוך הסתיים בשנת 2004 משניתן פסק דין בהסכמת הצדדים, ופסק הדין בוצע.

לדבריו, כיומיים לפני הרצח ביקשה החברה קדישא הכורדית לחפור קבר לא שלה, אך הוא פתר את העניין מול החברה קדישא הכורדית (עמ' 320-321 לפרוט').

6.2.4 עוד העיד מטעם ההגנה העד שמואל אבוחצירא. מכיוון שאבוחצירא טען כי אינו זוכר שבחקירתו אמר "אני מת לראות את שני האחים סלמן יושבים מאסר עולם... זה בידיים רק של שלומי אלבז" הוכרז "עד עוין".

בעדותו טען אבוחצירא כי תושאל על ידי החוקרים ומסר להם כי שמע מעצור שהיה עמו בתא המעצר, כי מי שאחראי לירי במנוח הוא שלומי אלבז (עמ' 328 לפרוט'). לדברי אבוחצירא, אותו עצור שמע על כך "משמועות" (עמ' 328 לפרוט'). כן טען, כי הוא עצמו היה במרוקו בזמן הרצח (עמ' 328 לפרוט'); ברור כי מדובר בעדות שמועה ואין לקבלה.

דין

7. ממצאי מהימנות

7.1.1 אציין כבר בפתח הדברים כי עדי התביעה הותירו עלי, ככלל, רושם מהימן.

7.1.2 התרשמתי כי השוטרים ובהם חוקרי הצח"מ, העידו בצורה אובייקטיבית וסדורה ומצאתי את עדויותיהם מהימנות. לעדויות רס"מ בוריס ליבוב ופקד דורית גולדשטיין אשר ערכו את פעולות השחזור עם קרן, עוד אתיחס בהרחבה בהמשך הדברים, בחלק שעניינו מהימנותה של קרן.

7.1.3 גם עדויות אלמנת המנוח, בנו ועמיתו לעבודה מר שנק, היו סדורות, מהימנות וענייניות. עדויותיהם התמקדו בעיקרן בסכסוכים בהם היה מעורב המנוח לנוכח תפקידו בחברה קדישא האשכנזית, והתרשמתי לטובה מהזהירות שבדבריהם ומרצונם להיצמד אך ורק לעובדות שבידיעתם, ללא כל הפרזה או העצמה.

7.1.4 גם שכניו של המנוח, יעקב גלעד וידידה סגל, הותירו עלי רושם מהימן וסברתי כי עדויות אלה לא היו מגמתיות או "מנופחות". עם זאת, מאחר שידידה סגל מסר באימרותיו שני תיאורים שונים של האדם אותו ראה נמלט מהזירה, ואף בבית המשפט התקשה להצביע על התיאור המדויק מבין השניים, הגעתי לכלל מסקנה כי בנקודה זו לא ניתן לקבוע ממצאים על סמך עדותו. כפי הנראה בשל החשיכה ששררה במקום וסערת הרגשות בעקבות האירוע הטראומטי, לא קלט את תיאור מבנה גופו של הנמלט באופן

מושלם ובנקודה זו עדותו היתה מבולבלת. פרט לכך, העד הותיר רושם מהימן וניתן ללמוד מדבריו, כי היה רק אדם אחד אשר נמלט מהזירה. גם העובדה שבזירה ובגופת המנוח נמצאו תרמילים וקליעים אשר נורו רק מכלי נשק אחד, מחזקת קביעה זו.

סיכומו של דבר אני קובע כי רק יורה אחד ירה במנוח.

7.1.5 גם העד, סלמה רפאל, בעל מזנון ה"דלי בגט", מסר עדות עניינית זהירה ומהימנה, וכך גם ערן קלימי, נציג מכון "care", בו ביצע הנאשם את ניתוח הלייזר בעיניים. עדויות אלה היו קצרות וממוקדות והתרשמתי כי נמסרו באופן מדויק ואותנטי. מעדות מר סלמה רפאל אני קובע כי בניגוד לטענת הנאשם, בשעה 08:43, היא השעה בה יצאה שיחה מן הטלפון הסלולארי של הנאשם לטלפון שבבית המנוח, הקיוסק לא היה פתוח.

7.1.6 באשר למדובב המכונה "מקס", התרשמתי כי היה זהיר מאוד בדבריו, עדותו היתה מהימנה והיא נתמכת בתיעוד הקולי. המדובב מסר, באופן כן, כי הנאשם היה חשדן ולא התוודה על מעורבותו בירי במנוח, ולמעשה מלבד פליטת הפה בדבר מיקום זירת הרצח, לא קשר עצמו כלל לאירוע.

בדיקה מדוקדקת של דברי הנאשם בחקירתו לרבות צפייה בתקליטורי חקירותיו, וצפייה והאזנה לגיבוי שקריו בעדותו, "ציירה" אותו בעיני כאדם חכם, זהיר ומניפולטיבי, ובכך מתחזקים דברי המדובב בנושא זה. ראוי לזכור כי גם הנאשם הודה שהיה זהיר בשוחחו עם האדם שבתאו, אף כי לטענתו לא ידע שהוא מדובב. אולם, אני סבור כי הנאשם חשד שמדובר במדובב, ולחילופין חשד כי הוא מוקלט ועל כן היה זהיר מאוד בדבריו בתוך תא המעצר.

7.1.7 מהימנותה של קרן מלכה

לטענת ההגנה, אין ליתן משקל של ממש לעדות קרן וזאת משום שמדובר ב"נרקומנית" ו"שתיינית" לשעבר, הסובלת מבעיות פסיכיאטריות שונות, ונוטלת כדורים "פסיכיאטריים".

אין חולק, כי תקופות ארוכות בחייה היתה קרן מכורה לסמים ולאכזוהול, היא סבלה מבעיות נפשיות ונטלה כדורים שונים לצורך כך. ניכר היה לעיתים כי עדותה, בעיקר בכל הקשור להתמצאותה בזמנים ובמקומות, היתה מבולבלת (ר' למשל עדות החוקר ש. נמני בדבר הצורך לעמת את קרן עם נתונים שלא תאמו את גרסתה, ולכן הוצגו בפניה, בין היתר, פלטי איכוני הטלפון שלה מהם עלה כי שהתה בחיפה עד יום ראשון ולא עד מוצאי שבת כפי שסברה תחילה. כן עומתה עם העובדה שהמועדון בו בילו היה בקרית חיים ולא באזור הכרמל כפי שסברה (עמ' 39 לפרוט').

ואכן, כבר מחקירתה הראשונה גילתה קרן זהירות רבה בדבריה וחזרה וטענה כי היא מתקשה בהערכת זמנים.

יחד עם זאת, פרט לתיאור הזמנים ומיקום המועדון בו בילו, מסרה קרן, ככלל, עדות קוהרנטית ודבקה בעיקרי גרסתה בכל חקירותיה ובעדותה, וזאת על אף שידוע כי באותו סוף שבוע צרכה סמים ואלכוהול.

הפרטים שמסרה קרן, אף שנמסרו לאחר יותר משנה מקרות האירועים, נמסרו באופן אותנטי ואמין, **כשלמעשה לא ידעה כל פרטים על הרצח, בעת שנחקרה ומכאן, שבזמן שמסרה את גרסתה כלל לא ידעה** כי הדברים שהיא מוסרת עלולים להפיל את הנאשם.

בסופו של דבר, לא היתה גם כל מחלוקת באשר לתאריכים בהם שהו הנאשם וקרן בחיפה, או באשר למועדון בו בילו. (נמצאה חשבונית של הזמרת אתי ביטון (ת/42) ששרה במועדון במוצאי שבת ולא ביום שישי, והיא גם הסבירה באימרתה (ת/42א) כי אינה עובדת ביום שישי כיוון שהיא שומרת שבת. איכוני הטלפון של קרן והנאשם, מצביעים כי שהו בחיפה עד יום ראשון בערב, ולא רק עד מוצאי שבת).

יצוין, כי כאשר קרן לא היתה בטוחה באשר לפרט מסוים, היא חזרה וציינה זאת. כך למשל, באמרתה מיום 4.5.12 (נ/14-נ/16), כשנשאלה על אותה שקית לבנה עמה יצא - כביכול - הנאשם ביום שישי מהדירה, טענה כי אינה זוכרת: "אני לא זוכרת, זה הצרה. אני לא זוכרת. להגיד לך סתם? לא זוכרת שהוא יצא עם שקית" (עמ' 3, נ/16). גם בבית המשפט טענה כי היא אינה זוכרת בוודאות שהנאשם יצא עם שקית לבנה.

התרשמתי, כי חרף ה"מניע" שעלול היה להיות לקרן לפגוע בנאשם - שכן לדבריה, הנאשם פגע בה והשפיל אותה בעבר, בדרך שבה נפרד ממנה כשהייתה בהריון ולדבריה נאלצה "לרצוח" ילד - לא רק שלא גילתה להיטות להפיל, אלא ניכר היה כי היתה מעדיפה שלא להיות מעורבת כלל בעניין. מלכתחילה הביעה קרן את חששותיה בשל מעורבותה - בעל כורחה - בתיק זה. קרן חזרה וטענה במספר הזדמנויות, כי למשפחתו של קובי חזן קשרים עם גורמים עבריינים ומכאן שהיא חוששת כי יאונה לה רע וכי מעתה, תחיה "בבית סוהר" כל חייה (ר' עמ' 11 (חלק 1) לנ/10; ת/124א (חלק 1) עמ' 17,18). באחת החקירות אף טענה כי בא לה להתאבד (עמ' 27, נ/16). כמו כן, קרן סירבה לבצע עימות עם הנאשם ועם קובי בטענה כי היא מפחדת והדבר מלחיץ אותה (ת/90).

ברי אפוא, כי חרף כעסה על הנאשם ושנאתה כלפיו, היתה קרן מוכנה לעשות הכל כדי שלא להיות מעורבת בעניין.

אני סבור כי קרן אף ניסתה לסייע לנאשם כאשר טענה, די בהתלהבות, על פי התרשמתי, כי הציוד של הנאשם היה "זרוק על הריצפה" בחדרם אצל קובי וכל אחד יכול היה לקחת "באופן חופשי" מה שהיה על הריצפה. דהיינו, רמז לכך שכל אחד יכל לקחת את גרבי הנאשם. כזכור, באותו שלב ידעה קרן כי דנ"א של הנאשם נמצא על גרביים שעטפו את אקדח הרצח, והסיניגורים - שלא ידעו בשלב זה כי הנאשם יודה בעדותו בשלב מאוחר יותר כי אלה גרביו, שעטפו את האקדח - ניסו בחקירתם הנגדית את קרן לבסס את האפשרות שמישהו לקח את גרביו של הנאשם שהיו "מפוזרות" על הריצפה בחדר, והטמין בהן את האקדח. הרושם שקיבלתי הוא כי קרן הבינה קו הגנה זה ו"שמחה" לסייע בביסוסו.

זאת ועוד. אכן קרן טענה יותר מפעם אחת כי היא שונאת את הנאשם בשל התייחסותו אליה, העובדה ש"זרק" אותה, וגם שנאלצה לעשות "הפלה". סביר כי קרן לא "אהבה" את הנאשם אולם, הרושם שקיבלתי היה כי באותו שלב הקצינה והגזימה בתיאור שנאתה אליו, מתוך מחשבה, שמא, בשל אמירתה זו, תוחלש עדותה, שהיא הבינה היטב, כי היא מפלילה את הנאשם.

יתירה מכך, מהתבטאויות ספונטאניות של קרן, התקבל הרושם כי היא עצמה היתה מופתעת מכל העניין והתקשתה להאמין שהנאשם מסוגל להיות מעורב ברצח. כך למשל טענה: "לא מאמינה שאיזיק יכול לרצוח מישהו" (עמ' 28, נ/5) וכן: "משגע אותי הסיפור הזה, באלוהים. הוא גם התנהג רגיל כאילו בחזור הביתה, לכי תאמיני...". (עמ' 38-39, נ/10 (חלק 2)). גם בבית המשפט טענה כי מצד אחד היא באה "עם האמת שלה", ומצד שני היא לא רוצה לפגוע בנאשם משום שאינה יודעת אם בכלל היה רצח כפי שנטען ואם מה שמיוחס לנאשם הוא נכון, והנאשם לא נראה לה כמו אדם שירצח (עמ' 63 לפרוט').

יש משמעות רבה לכך שמצד אחד קרן הביעה פליאה, חוסר אמון והשתאות בקשר לאפשרות כי הנאשם מעורב ברצח ומצד שני טענה כי הנאשם היה **לחוץ ועצבני** כאשר חזר לרכב (לאחר שהלך לאתר את "החייב" והשאירה ברכב), וגם כאשר חזר מאוחר יותר לדירה של קובי לאסוף אותה. לטעמי, יש בכך כדי לחזק את המהימנות שבדבריה.

בזכרנו שלא היה "חייב" אמיתי (ואיני סבור כי היה לנאשם "טעם" להמשיך "בהצגה" הזו כלפי קרן), ניתן לראות בהתנהגות זו של הנאשם התנהגות מפלילה.

באשר לשחזורים שערכה קרן עם החוקרים, הרי שמתיעוד הדברים ניתן להתרשם כי פעולות אלו נעשו בצורה זהירה ואותנטית. מצפייה בתקליטורים התרשמתי, כי במהלך ההובלות התלבטה קרן באמת ובתמים באשר לזיהוי המקומות ולא אחת לקח לה זמן לאתר את המקומות אליהם רצתה להוביל ולכן חיפשה מעין "ציוני דרך". באשר להובלתה אל תחנת הדלק ב"חבצלת השרון", הרי שבניגוד לטענת הסניגורים כי החוקרים הם שהובילו את קרן אל התחנה, מצפייה בתקליטור (ת/124 דיסק 2) ניתן להתרשם כי קרן היא זו שכיוונה את החוקרים לאזור בו מצויה תחנת הדלק, ותוך כדי ההובלה תיארה קרן כי מדובר בתחנת דלק במקום "נידח", וכי מדובר בתחנת דלק בה "מסעדה סגורה". כן תיארה קרן כי התחנה מצויה על: "כביש מוקף עשביה" ו"מצד שמאל של הכביש אין בניינים" (דקה 08.00 לת/124 דיסק 2).

עוד ניתן היה להתרשם, כי בתחילת ההובלה לא היה לחוקר בוריס ליבוב, כל מושג לאיזו תחנה מתכוונת קרן, ועל כן הוא ופקד דורית גולדשטיין, נסעו יחד עימה לבדוק מספר תחנות דלק עד שלבסוף הם הגיעו אל תחנת הדלק עליה הצביעה קרן. ניתן היה גם להתרשם, כי במהלך החיפוש אחר אותה תחנה, אשר ארך זמן לא מועט, עשו החוקרים כל מאמץ לדלות מקרן עוד ועוד מידע כדי להבין באיזו תחנה מדובר. גם כאשר לאחר זמן סבר בוריס כי קרן מתכוונת לתחנת הדלק ב"חבצלת השרון", הקפיד **ללחוש** זאת לחוקרת, דורית, מבלי שקרן תשמע, וטוב שכך עשה.

ואולם, הדבר החשוב ביותר הוא כי על אף טענות הסניגורים באשר לאופן בו נערכו השחזורים ובאשר למידת

"צלילותה" של קרן, בסופו של דבר העדות הטובה ביותר לכך שדבריה בחקירותיה, בהובלות שערכה ובעדותה הינם נכונים, מצוייה בכך שקרן העידה על אותם דברים והובילה בדיוק אל אותם מקומות אותם תיאר הנאשם (כמו למשל תחנת הדלק ב"חבצלת השרון" ומלון "דן פנורמה" בת"א), והובילה לאותם מקומות אליהם הוביל הנאשם במסגרת פעולת "ההובלה וההצבעה" שנערכה עמו, שהם קרובים מאוד לזירת הרצח, מסעדת מנדרין ו"דלי בגט".

למעשה ההבדל היחיד בין גירסת קרן לגירסת הנאשם בהקשר זה, הוא המיקום המדויק בו החנה הנאשם את רכבו על ציר מוריה כאשר הלך לחפש את "החייב", כאשר לפי גרסת קרן, הנאשם עצר את הרכב בצד הכביש הסמוך למסעדת "מנדרין", ואילו לפי גרסת הנאשם הוא עצר את הרכב בצד השני של הכביש - מול מסעדת "מנדרין" - ליד סניף הדואר. יצוין, כי מהסיוור בשטח התרשמנו כי מדובר במרחק זעום (ת/187), ובין כך ובין כך, הנאשם החנה את רכבו והסתובב רגלית במקום קרוב מאוד אל זירת האירוע. אציין, כי בחקירתו של הנאשם מיום 18.4.12 (תמליל החקירה - ת/56), כשתיאר את מקום עצירתו על ציר מוריה טען כי כשיצא מהרכב עלה למעלה ו"אחורנית" (עמ' 74, ת/56), באופן זהה לתיאורה של קרן (!) ובניגוד לדבריו בהובלה שם טען כי החנה בצד סניף הדואר והלך "קדימה".

זאת ועוד. בשחזור עם החוקרים, טען הנאשם כי התקדם מסניף הדואר לכיוון דוכן מפעל הפיס, שם המתין כעשר דקות, לאחר מכן חצה את הכביש (בשלב זה הצביע על רכב אאוטי בצד השני של הכביש, קרוב מאוד למסעדת מנדרין!) וחזר חזרה לרכב בו חיכתה קרן (עמ' 24-22, ת/64; החל מהשעה 14.59, ת/63) כזכור, מסעדת מנדרין סמוכה ל"שביל דוסטרובסקי" והמרחק בינה לבית המנוח קטן, עשרות מטרים.

יתירה מכך, בעדותו בבית המשפט טען הנאשם, כי בזמן השחזור נזכר בפרטים, ולכן השחזור שערך על ציר מוריה הוא מדויק ונכון (עמ' 283 לפרוט'). יוצא אפוא, כי גם לפי תיאור הנאשם, הוא עבר - רגלית - לצד הכביש בו מצויה מסעדת "מנדרין", קרוב מאוד לביתו של המנוח.

בעמ' 19-20 לסיכומיהם מתרעמים ב"כ הנאשם על כך שמייד עם מעצרה ועד לאחר שסיימה את "ההובלה" עם החוקרים, ביום 17.4.12, נמנע, על פי החלטת סנ"צ ניר עקרון, מפגש שלה עם עורך דין.

אף שבנקודה זו נתגלעו סתירות מסוימות בין דברי סנ"צ ניר עקרון לחוקרים, וייתכן ולא היה צורך במניעת המפגש, בסופו של דבר לא היתה לכך כל השפעה על עדותה של קרן שכן, כאמור, למעט פרטים בודדים תאמה גירסתה את גירסת הנאשם.

אף על פי כן, לא אוכל לקבל טענת הסניגורים; ראשית, קרן עצמה לא טענה דבר בנושא זה, שמצוי בליבת הזכויות שלה ולא של הנאשם. שנית, אני מניח שאין כוונת הסניגורים לומר שאילו פגשה סניגור היה זה מייעץ לה לשקר. לכל היותר, היה מייעץ לה לשמור על "זכות השתיקה". דא-עקא קרן חזרה בעדותה על גירסתה בחקירה ומכאן שמניעת המפגש עם עו"ד לא שינתה דבר. שלישית, מניעת מפגש עם עו"ד, אינה מבטלת או מוחקת, מניה וביה, דבריו של חשוד. רביעית, קרן שוחררה באותו היום אך המשיכה בגירסתה גם בשאר חקירותיה ואף פירטה אותה יותר, על אף שיכלה להיפגש באין מפריע עם עו"ד.

עדותה של קרן נתמכת גם בראיות אובייקטיביות חיצוניות, דוגמת מחקרי התקשורת:

קרן טענה כי באחד הלילות התעוררה וגילתה שהנאשם אינו שוכב לצידה (יצוין, כי גם בעניין זה, אין בסופו של דבר פערים בין גרסתה של קרן לגרסת הנאשם, משום שבעדותו אישר הנאשם את הדברים). אכן, מפלטי שיחות הטלפון של קרן ושל הנאשם עולה, כי ביום שבת, ה- 15.1.11, התקיימו שיחות רבות בין השניים, החל מהשעה 03.50 ועד לשעה 07.39 (ת/108, ת/102, ת/103).

כאמור, ביום ראשון, הוא יום הרצח, בשעה 18:15 בערב, אוכנה קרן בשד' הנשיא בחיפה, ובשעה 18:31 אוכנה ברח' אידר (ת/104; עמ' 337), באופן התואם את תיאורה באשר לנסיעתה עם הנאשם לציר מוריה, לחפש את "החייב".

גם למפגש עם קובי בתחנת הדלק "חבצלת השרון" והנסיעה למלון "דן פנורמה" בתל אביב לאחר מכן, ניתן למצוא תימוכין בראיות; ראשית, מבדיקה במלון "דן פנורמה" בת"א, עולה כי גלי קדוש התארח שם בתאריך 18.1.11 (ת/43).

שנית, באותו יום קרן **מאוכנת** באזור נתניה (ביתן אהרון) סמוך לחבצלת השרון, בסמוך לשעה 22.45 (ת/105; ת/106 נספח לחוו"ד 1 - כביש 2) ואף הנאשם מאוכן בין השעות 22.20-22.45 סמוך ל"חבצלת השרון" באתר "ביתן אהרון תחליפי 2" (ת/108; ת/106 נספח לחוו"ד 1 - כביש 2). קובי מאוכן, בשעה 23:00, באזור נתניה (ת/181א; ת/106 נספח לחוו"ד 1 - כביש 2).

עוד עולה ממחקרי התקשורת, כי בסמוך לחצות ובשעות הלילה של יום זה, קרן, הנאשם וקובי מאוכנים באזור תל אביב (ת/181 בשעה 23:19, ת/105 בשעה 01:27, ת/108 בשעה 23:38). עדות זו של קרן נתמכת בעדותו של גלי קדוש וכאמור, בעדות הנאשם עצמו.

קרן מסרה, כי במוצאי שבת יצאו לבילוי במועדון שבו הופיעה הזמרת אתי ביטון וכי הנאשם החל להתנהג בצורה משפילה והדביק שטרות לחזה של הזמרת. באמרתה, מיום 23.4.12 - ב"כ הנאשם ויתר על חקירתה - סיפרה אתי ביטון, כי זכור לה שבאותו ערב "**היה בחור עם כסף שעשה שמח ולא שום דבר חריג, יכול להיות שהמאבטח לקח ממנו את השטר...**" (ת/42א; וראו גם ת/42, קבלה על הופעת הזמרת ביום 15.1.11 במועדון ה"אסקובר") זאת למרות שגב' ביטון לא זיהתה את הנאשם בתמונה שהוצגה לה. גם בעניין זה, אישר הנאשם את גרסתה של קרן.

קרן מסרה בחקירותיה, כי בעת שהלכו לחפש את "החייב", ירד "גשם זלעפות". אכן, כפי שעולה מחוות הדעת של המכון המטאורולוגי (ד"ר עמוס פורת - ת/110) ביום 16.1.11 ירד גשם לפרקים בכמות של כ-5 מ"מ עד השעה 20.00, ולאחר מכן ירד גשם בכמות קטנה יותר (כ-1 מ"מ) בין השעות 23.00-24.00. זו היתה גם גרסת הנאשם.

יצוין גם, כי מאמרתה של אולגה אשורוב בעלת המכולת מתחת לבניין בו מתגורר קובי שהוגשה בהסכמה ללא חקירה, עולה, כי המכולת נסגרת בימי שבת בשעה 16:00 ונפתחת שוב רק ביום ראשון בבוקר (ת/157). בכך

יש לחזק את גרסתה של קרן, לפיה היום בו הלכו "לסיבוב" כדי לאתר את "החייב" ולאחר מכן הוריד אותה הנאשם בביתו של קובי והיא קנתה שתייה חריפה במכולת, היה יום ראשון ולא שבת, כפי שטענה תחילה, שכן לו היה זה בשבת לא יכלה לקנות דבר באותה מכולת לאחר השעה 16:00.

אולם, כאמור, בסופו של יום, גרסתה של קרן זהה לזו של הנאשם כמעט בכל פרטיה, למעט בשתי נקודות;

הנקודה הראשונה שנותרה במחלוקת בין הנאשם לקרן, לגביה הרחבתי לעיל, היא, מקום עצירתם על ציר מוריה, כאשר המחלוקת סובבת, לכאורה, סביב השאלה באיזה צד של הכביש עצר הנאשם כשבסך הכל מדובר בפער של מטרים ספורים בלבד. ואולם, כאמור, בהסתמך על השחזור של הנאשם בו תיאר כי עבר לצידו השני של הכביש, הרי שאין עוד מדובר בפער של ממש.

הנקודה השנייה שנותרה במחלוקת מצוייה בכך שקרן טענה כי סמוך לאחר היציאה מתחנת הדלק ב"חבצלת השרון" קיבל הנאשם מקובי סכום של 40,000 ₪, **טען הנאשם כי קובי העביר לו סכום של כ- 8,000 ₪ בלבד**. ודוק. קרן מסרה כי הועבר לנאשם כסף מקובי במקום הנ"ל, הרבה לפני שהנאשם הודה בכך, בשלב בו הוא טען כי כלל לא קיבל כסף מקובי.

ואולם, ראוי כבר עתה להפנות לכך שהסכום בו נקבה קרן (דהיינו 40,000 ₪) מופיע פעם אחר פעם בגרסאותיו של הנאשם, בהקשרים שונים. כך למשל, באמרתו ביום מעצרו, 17.4.12 טען הנאשם: "[...] אני שיקרתי על קרן...אני אמרתי לקרן, קרן יש לי בן אדם שחייב לי שלושים אלף, ארבעים אלף שקל כסף על אוטו, למה, כי אני הבטחתי לה כסף, סתם שיקרתי עליה...כי היא ביקשה ממני הלוואה של ארבע אלף שקל... ואמרתי לה שיש בן אדם בחיפה שחייב לי כסף על אוטו שמכרתי והוא לא שילם לי עליו" (עמ' 35, ת/36; עמ' 3, ת/33).

יום למחרת, באמרתו מיום 18.4.12, שעה 12:50, טען הנאשם כי בערך שנה או שנתיים קודם למעצרו עשה עבודת שיפוצים בירושלים וקיבל עבורה כ- 40,000 ₪ (עמ' 45,46, ת/56).

בחקירה מיום 23.4.12, שעה 07:32 (ת/65-ת/68) תיאר הנאשם, כי באותה תקופה בה הלווה לקרן כסף ועבר את ניתוח הלייזר בעיניים (היינו, התקופה שלאחר הירי במנוח), סיים בדיוק עבודת שיפוצים גדולה בירושלים ו"נשאר לו ביד", לאחר ששילם את כל ההוצאות, **סכום של 40,000 ₪ מזומן** (עמ' 127-131, ת/68 (חלק 1)),

באמרה מיום 30.4.12 טען הנאשם, כי על אף שבמקרה שבפנינו נתן לקרן לשמור על סכום של כ- 8,000 ₪, הרי שכל הזמן היה "עוברים מזומנים" תחת ידיו והיו מקרים שהצטבר לו גם סכום של 40,000-50,000 ₪ (עמ' 73, ת/72).

אני סבור כי הנאשם "זרק" את הסכום של 40,000 ₪ למקרה בו יוכח, למשל אם קובי יאמר שנתן לו 40,000 ₪, וכך יוכל להתמודד עם טענה זו. מנגד, כל עוד הנאשם סבר שאין הוכחה כי קיבל מקובי 40,000 ₪, למעט דברי קרן, העדיף למסור שקיבל סכום קטן יותר של כ- 8,000 ₪, אשר בעיניו לא סביר שייחשב כתמורה עבור רצח, כמו סכום גדול יותר של 40,000 ₪.

עוד יצוין, כי על אף המחלוקת בין גירסת הנאשם לזו של קרן בדבר הסכום שהועבר אליו מקובי, והעובדה כי מדובר היה בהלוואה בלבד, לא זימן הנאשם את קובי, בן-דודו, לעדות. במקרה כזה " ... יש ליחס משקל משמעותי לאי זימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית, כך שבית המשפט יוכל לצאת מתוך הנחה כי אילו העיד אותו עד, היתה עדותו תומכת בגירסת המאשימה..." (ע"פ 3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.13); ע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2), 85; ע"פ 5390/96 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4), 29).

נכון אמנם, כי קובי נכח בדיוני ההוכחות בתיק זה, ואולם נוכחותו באולם בית המשפט התאפשרה רק בעקבות הצהרות הסנגורים כי אין בכוונתם לזמנו לעדות. אבהיר, כי אין בידי לקבל את טענת הסניגורים (בעמ' 40 לסיכומיהם) לפיה "גרסת הנאשם נמסרה בשלב בו כבר לא ניתן היה להעיד את קובי, מאחר שליווה את ההליך המשפטי".

ראשית, המחלוקת בין גרסאות הנאשם וקרן בעניין זה עלתה כבר במהלך החקירה - שהרי בניגוד לקרן שטענה כי הנאשם קיבל מקובי בתחנת הדלק סכום של 40,000 ₪, מסר הנאשם בחקירותיו כי מעולם לא קיבל מקובי סכום כסף כלשהו ואם קיבל, היו אלו הלוואות קטנות שהסתכמו בסכום של 2,000 ₪, לכל היותר. חרף הפער האמור בין הגרסאות בנקודה זו, הצהירה ההגנה כי לא תזמן את קובי כעד מטעמה, עוד בשלב מוקדם של המשפט, ומכאן שההנחה כי אילו העיד קובי, היתה עדותו תומכת בגירסת המאשימה, עומדת בעינה.

הואיל והסניגורים ידעו מעיון בחומר החקירה, עוד בטרם החל המשפט, כי קיימת מחלוקת בין הנאשם לקרן בדבר סכום הכסף שהועבר לו ב"חבצלת השרון", אם בכלל, מחלוקת שקובי יכול היה לתרום לפתרונה, הרי שאף אחד לא "הכריח" אותם להסכים לנוכחות קובי באולם המשפט, והם יכלו לבקש להוציאו. מכיוון שכך, אין להם להלין אלא על עצמם, ואי העדתו פוגמת בגירסת הנאשם.

שנית, סעיף 172 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), מורה כי: "עד שטרם העיד - פרט לנאשם - לא יהא נוכח בגביית עדותו של עד אחר, אולם עד ששמע עדותו של עד אחר אינו נפסל בשל כך בלבד". יוצא אפוא, כי עדותו של קובי לא נפסלת באופן אוטומטי ומוחלט, רק כיוון שנכח בעת הדיונים באולם המשפט, וההגנה היתה יכולה לזמנו לעדות. במקרה כזה היה על בית המשפט להכריע, בהתאם לנסיבות וטענות הצדדים, מה משקלה של אותה עדות, אולם הם לא עשו זאת. מכאן קמה שוב ההנחה שלו העיד היתה עדותו פוגמת בגירסת הנאשם.

שלישית, חרף טענת הנאשם כי קרן לא ספרה איתו את הכסף כשחזרו מבית המלון בתל-אביב לביתו בבית

שמש, הרי שבאמרתו מיום 30.4.12 (ת/69-71/ת) הוא לא שלל אפשרות זו וטען כי ייתכן שהוא וקרן ספרו את הכסף יחד. ומכאן, שגם על פי עדות הנאשם יכלה קרן לדעת מהו הסכום המדוייק שמסר לו קובי בשקית השחורה.

כללו של דבר, התרשמתי כי עדותה של קרן בחקירותיה ובבית המשפט היתה עקבית ומהימנה, ומכאן שגם באותן שתי נקודות שבמחלוקת בינה לבין הנאשם, יש לאמץ את גרסתה, ואין לאמץ את גרסת הנאשם - למעשה גירסאות - בהן לא נתתי כל אמון כפי שיבואר בהמשך.

7.1.8 גם עדות אמה של קרן, הגב' גוטה מלכה, הותירה עלי רושם מהימן ואולם, בסופו של דבר עדותה לא סייעה לשפוך אור על הפרשה, ויש בה רק לחזק את עדויותיהם של קרן ושל הנאשם באשר לשהותם בחיפה עד יום ראשון, היום בו נורה המנוח, גירסה שלא נותרה לגביה מחלוקת בין הצדדים.

7.1.9 מהימנות הגב' רונית אבוטבול

גב' אבוטבול ניסתה לחמוק ממתן עדות בבית המשפט עד שהוצא נגדה "צו הבאה" ולא נותרה בידה ברירה אלא להתייצב למתן עדות. גם כשכבר העידה בבית המשפט, ניכר היה כי מסרה עדות מסויגת וזהירה, בשל חששה לסבך את הנאשם. לנוכח סתירות מהותיות בגרסתה, ובעיקר שינוי גרסתה בחקירה כי בסמוך לאחר חזרתו של הנאשם מסוף השבוע בחיפה הוא נתן לה הלוואה, הוכרזה כ"עדה עוינת".

התרשמתי כי עדותה היתה מגמתית ובלתי מהימנה, ומכאן שבכל מקום בו קיימת סתירה בין דבריה באמרתה לבין הדברים שמסרה בעדותה יש להעדיף את הדברים שבאמרתה, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"). (כזכור, החוקר בוריס ליבוב העיד כי רשם דבריה במדוייק).

יצוין, כי גם הנאשם לא הכחיש מתן הלוואה לרונית אבוטבול לאחר סוף השבוע בחיפה, ובכך מתקיימת דרישת החיזוק לדברים שמסרה באימרתה.

גרסת גב' אבוטבול במשטרה מחזקת בסופו של דבר את המסקנה כי בסמוך לאחר אותו סוף שבוע בחיפה, השתפר מצבו הכלכלי של הנאשם באופן משמעותי, בגין קבלת ₪ 40,000 מקובי, ביום 18/1/11, יומיים לאחר הרצח.

7.1.10 מהימנות גלי קדוש

עדותו של קדוש בלתי מהימנה עלי, בעיקר לנוכח הפערים בין הדברים שמסר בעדותו לבין הדברים שמסר באימרתו. מהדברים שמסר באימרתו (נ/24א), לפיהם, לא אדם אחד עומד מאחורי הירי במנוח, אלא שמספר אנשים חילקו ביניהם את התפקידים וייתכן כי גם קובי מעורב, עולה אפשרות כי קדוש יודע פרטים רבים יותר על המעורבים באירוע ממה שהיה מוכן לחשוף.

רושם זה מתחזק אף לנוכח עיתוי פגישותיו של גלי קדוש עם הנאשם; לראשונה, כאשר הגיע הנאשם לחיפה בסוף השבוע בו נורה המנוח, ובפעם השניה, לאחר המפגש בתחנת הדלק ב"חבצלת השרון" בו העביר קובי לנאשם סכום כסף. נראה כי מדובר ביותר מצירוף מקרים, ובמיוחד לנוכח העובדה שהיכרותו של גלי קדוש עם קובי היתה, מלכתחילה, דרך האחים סלמן (עמ' 192 לפרוט'). ואולם, **בין כך ובין אחרת, אין בסופו של דבר בעדותו של גלי קדוש לשפוך אור על האירועים שבמחלוקת וכל שניתן לדלות ממנה הוא חיזוק לגרסת קרן והנאשם, בדבר המפגשים עמו.**

חשדות בדבר הידוע לו לחוד, וראיות מעבר לספק סביר - שלא ניתן לדלות מדבריו בחקירתו, או בעדותו - לחוד.

לסיכום, לא אקבע כל ממצא על סמך עדותו למעט המפגש עם קובי, הנאשם וקרן ביום 18/1/11, במלון "דן פנורמה" בתל אביב, מפגש לגביו לא היתה, בסופו של דבר, מחלוקת בין הצדדים.

7.1.11 מהימנות גרסת הנאשם

התרשמתי, כי גרסאותיו של הנאשם לאורך כל הדרך - החל ממעצרו ועד לעדותו בפנינו - היו שקריות וכל מטרתן היתה להרחיק עצמו מהמיוחס לו בכתב האישום. גרסתו היתה גרסה "מתפתחת", כשבכל פעם התאים את תשובותיו לראיות המפלילות שהוצגו בפניו, או אלה שסבר כי הן מצויות בידי החוקרים.

ודוק. הנאשם, כפי שיבואר, שיקר בנקודות מהותיות ומרכזיות ביותר הקשורות לאישום נגדו, אך לא בחל לשקר גם בנקודות שוליות ולמעשה גם כאשר בחר לבסוף לאשר נקודות מסויימות מגירסת קרן, עשה זאת תוך השארת "פתח מילוט" מיתמם ובלתי מפליל.

הנאשם הודה כי שיקר בחקירותיו ו"הסביר" שהוא חשב שלאחר ששיקר כל כך הרבה, אם יספר גרסתו "האמיתית" לא יאמינו לו והעדיף להמשיך לשקר ולספר את "האמת" בבית המשפט.

כך למשל, באשר לימים בהם התארח עם קרן אצל קובי, טען תחילה כי התארח עם קרן אצל קובי למשך סוף השבוע מיום חמישי **ועד למוצאי שבת**. רק בהמשך, כשהבין כי קיימות ראיות המוכיחות כי שהה בחיפה עד יום ראשון - הוא יום הרצח - "נזכר" והודה בכך.

הנאשם שיקר באשר **למעשיו בלילה שבין שישי לשבת, אחרי הריב עם קרן**. גרסתו של הנאשם כי ישן ברכב ובבוקר יום שבת נסע "לקנות לחמניות" היא "גרסה כבושה" אשר נשמעה מפיו לראשונה בעדותו, והיא סותרת את דבריו באמרותיו;

בחקירתו מיום 18.4.12 סיפר הנאשם כי לאחר הריב עם קרן יצא ב"עצבים" מהדירה, הלך לעשות סיבוב ברגל באזור החניה של הבניין, ולאחר כעשרים דקות חזר חזרה לדירה (עמ' 54,55 , ת/56). גם למדובב סיפר הנאשם כי בחקירתו מסר לחוקרים "שאולי יצא כדי להירגע" לפרק זמן קצר באזור חניון הבניין של קובי

(ת/163, חקירות 20-11, עמ' 5). כאמור, בבית המשפט שונתה גירסה זו והפכה לגירסת "קניית הלחמניות".

מכל מקום, גרסתו הכבושה של הנאשם בהקשר זה, נסתרת בפלטי האיכון מהם עולה כי בשבת בבוקר שהם דקות ארוכות בסמוך לבית המנוח (ת/108 - הן שיחה בשעה 07:28 והן בשיחה בשעה 07:39, הנאשם מאוכן באתר "כיכר דוד הכהן 7", כשהכיכר מצויה, כפי שניתן לראות מתקליטור הביקור במקום, ת/187, כ- 150 מטרים מבית המנוח).

הנאשם שיקר כאשר טען תחילה, כי קרן והוא כלל לא יצאו מהדירה של קובי באותו סוף שבוע, מלבד יציאה אחת למועדון בו הופיעה הזמרת אתי ביטון, ועמד על כך שאם יצא מהדירה היה זה אך ורק עם קרן. בהמשך, שינה הנאשם גרסתו וטען כי יצא מהדירה רק לבד או עם קובי משום שהיה ב"כאסח" עם קרן.

הנאשם שינה את גרסתו באשר לשיחה היוצאת לביתו של המנוח כשבועיים לפני האירוע. בתחילה טען, כאמור, כי לא הוציא שיחה כזו והוא אינו יודע מי ביצע את השיחה, ואף טען כי קיימת אפשרות היפותטית שאדם כלשהו ביקש ממנו שיחה: "ולא יכול להיות...בוא נצא מהנחה. לא יכול להיות מצב כזה שאולי בן אדם ביקש ממני שיחה?" (ת/60, עמ' 24). לאחר מכן ביקש הנאשם מהחוקרים שייקחו אותו למקום ממנו בוצעה אותה שיחה, וכך, לטענתו, יוכל להיזכר בנסיבותיה. גם בהמשך חזר הנאשם על האפשרות התיאורטית בלבד, כי "מישהו" ביקש ממנו לבצע שיחה, ממכשיר הטלפון שלו, אף כי זכר שהיה לבד. יצוין, כי בפעולת ההובלה עם הנאשם לאחר אותה חקירה, ביקשו החוקרים מהנאשם להוביל למקום בו עצר עם קרן כדי לאתר את "החייב" ולא למקום ממנו בוצעה שיחה לבית המנוח. אכן, בפעולת ההובלה, הוביל הנאשם את החוקרים לסניף הדואר בשד' מוריה, שם עצר לטענתו את הרכב, כשיצא עם קרן לאתר את "החייב". אולם, כשהבחין במזנון ה'דלי בגט', אשר מצוי בקרבת מקום, "נזכר לפתע" - דהיינו, זו כבר לא אפשרות תיאורטית - כי בעת שאכל שם בבוקר יום ראשון, שבועיים קודם לאותו סוף-שבוע בו התארח אצל קובי, הגיע בחור לא מוכר שביקש ממנו לבצע שיחת טלפון.

יצוין, כי גם לאחר שכבר סיפר לחוקרים את הגרסה לעיל, טען בחקירתו מיום 23.4.12 (ת/65-ת/68), כי קיימת אפשרות שהטלפון שלו חייג "מעצמו" משום שבמכשיר יש מסך "טאצ'" (מגע).

אני סבור כי המקריות בכך שהטלפון של הנאשם חייג "מעצמו" לבית המנוח, כשהנאשם מצוי סמוך לבית המנוח, ואחר כך יסתבר כי "במקרה" הוביל בגרביו את האקדח שהרגו... הינה ברמה דמיונית(!)

חשוד המעלה בחקירתו הסבר כה דמיוני, מצביע על כך שאין לו הסברים והוא במצב נואש "הנתלה בקש" כדי למלט עצמו מ"עניבת החנק" שהראיות הניחו על צווארו, ובהתנהגות כזו מחזק הוא את הראיות שכנגדו.

גם בשיחותיו עם המדובב שינה הנאשם את גרסתו בעניין זה מספר פעמים. תחילה סיפר כי המכשיר הסלולארי אבד לו למשך מספר חודשים, אך לאחר מכן טען כי גרסה זו "לא תתפוס". בהמשך טען, כי אולי חברים שהתארחו אצל קובי בדירה חייגו מהמכשיר הסלולארי שלו, ורק לאחר מכן סיפר למדובב את הגרסה על שיחת

טלפון שנתן לאדם זר ב"דלי בגט".

גם בשיחה עם העצור עלי אבו-קרטי, מיום 23.4.12, התייעץ הנאשם לגבי הגרסה שעליו למסור בענין זה. בתחילה הציע לו עלי לומר שהטלפון שלו נגנב, אך הנאשם דחה הצעה זו משום שלטענתו בוצעו שיחות טלפון נוספות, לפני ואחרי השיחה לבית המנוח, הקשורות לנאשם. כשהציע לו עלי לספר לחוקרים כי מישהו אחר התקשר מהנייד שלו, אמר לו הנאשם בתגובה, שזו האמת. כאמור, בסופו של יום, בעדותו בבית המשפט, טען הנאשם כי ה"בחור השני" עמו נפגש בגן הציבורי שמאחורי ה"דלי בגט" בנוגע להעברת הנשק, הוא שביקש ממנו שיחה (עם זאת ציין, כי אין תיאורו של אותו אדם דומה לתיאור שמסר בחקירותיו); סופו של דבר, מה שהחל כאפשרות תיאורטית הפך לגרסה ודאית אבל עם אלמוני, ולבסוף לגרסה ודאית אך לא עם אלמוני, אלא עם אדם שהנאשם יכול לזהותו, דהיינו, "הבחור השני" אך הוא ממאן לחשוף זהותו.

גם באשר למפגש עם קובי בתחנת הדלק ב"חבצלת השרון" עברה גרסת הנאשם התפתחויות והתאמות; תחילה טען, כי קובי מעולם לא העביר לו חבילת כסף, אלא לכל היותר "שמר" עבורו לפעמים על כסף. מאוחר יותר חזר בו הנאשם מגרסה זו וטען כי קובי מעולם לא שמר עבורו על סכום כסף כלשהו. בהמשך טען כי קובי הלווה לו בעבר סכומי כסף קטנים, אך מעולם לא הלווה לו סכום כסף גבוה מ - 2,000-3,000 ₪.

רק בבית המשפט אישר הנאשם לראשונה כי בתחנת הדלק ש"חבצלת השרון" העביר לו קובי סכום של 8,000 ₪, "כהלוואה". הנאשם הודה כי שיקר בעניין זה בחקירותיו ותירץ זאת בכך שבאותה תקופה הציגו לו החוקרים את קובי כ"מתווך" ברצח והוא לא רצה לסבכו. כשנשאל מדוע עוד בטרם הציגו לו החוקרים את קובי כמתווך לא סיפר כי קובי העביר לו כסף בתחנת הדלק, השיב, כי עוד לפני שאמרו לו זאת החוקרים, הוא הבחין במחשב הנייד של קובי על שולחן חדר החקירות והבין כי קובי עצור. תשובה זו תמוהה, שכן אם העברת הכסף היתה "תמימה" וקובי הלווה לו כספים גם בעבר, הרי שאף אם באמת חשד כי קובי עצור, לא היתה לו כל סיבה להסתיר את האמת. כאן לא למותר יהיה לחזור ולתמוה על אמירתו של הנאשם לקובי, בשיחה המוקלטת ביניהם בהיותם ברכב "אני יודע שאתה לא תפתיע אותי" (ת/99, חלק שני, עמ' 3), שמא חשש הנאשם כי קובי סיפר את האמת בדבר סכום הכסף שמסר לו...? ואולי סיפר דברים נוספים...?

ועוד, נזכור בהקשר זה, כי היתה לנאשם אפשרות להביא את קובי לעדות כדי שיפריך טענות קרן שהסכום אותו העביר לו קובי היה 40,000 ₪, ויחזק את טענת הנאשם שהסכום היה 8,000 ₪, אולם הוא לא עשה זאת.

הנאשם שיקר כאשר טען תחילה, כי לאחר שהיה עם קרן בכרמל וחיפש את החייב, נשאר עם קרן בדירה ולא חזר פעם נוספת לאותו מקום. לאחר מכן, כשהוטח בו כי בשעות אלה הוא וקרן מאוכזבים במקומות שונים, טען כי אולי יצא מהדירה משום שהיה "עצבני" על קרן בשל שתייתה המופרזת. **רק בבית המשפט סיפר לראשונה כי לאחר שהחזיר את קרן לדירה חזר לבדו לאזור מזנון ה"דלי בגט" לחפש את "הבחור השני".**

(כזכור, ה"דלי בגט" מצוי במרחק של כ- 200 מטרים מבית המנוח כפי שניתן לראות מתקליטור הביקור במקום - ת/187), דהיינו, הנאשם עוזב את קרן ושוהה סמוך מאוד לשעת הרצח, סמוך מאוד לזירת הרצח, כדי לפגוש את "הבחור השני" שאמור למסור לו נשק, שאח"כ יסתבר שזה הנשק עמו נורה ונרצח המנוח(!)

הנאשם מסר שלל גרסאות באשר לשלב בו הבין כי קיים קשר בין האקדח שנשא והסתיר לבין רצח המנוח; החל בטענה כי "נפל לו האסימון" כבר כשנעצר, דרך הטענה כי הבין זאת לראשונה כאשר הוצג לו האקדח בחקירה (שכן לפני כן סבר שהמנוח נדקר בסכין). לפי טענה זו, בהובלה שעשה הוא לקח את החוקרים לשד' מוריה כדי להראות היכן עצר עם קרן, מבלי שקשר זאת לרצח. בהמשך סתר את עצמו וטען כי הוביל את החוקרים בשחזור לאזור ה"דלי בגט" כי רצה להוביל אותם ל"כיוון חקירה נכון", מבלי שהוא יצטרך להסגיר את המעורבים, וכן טען כי כשראה את ה"דלי בגט", "צף לי הכל..." (עמ' 278 לפרוט'). בבית המשפט טען כי "האסימון נפל" לו רק כשהוצגו לו הגרביים, והתעקש כי כשהוצג לו האקדח, עדיין לא קשר בין הדברים.

עוד יצוין, כי הנאשם, בניסיונו להקנות "צביון מהימן" לגרסתו "עיבה" את הסיפור בפרטים רבים שהם שוליים לכאורה, אך נועדו ליצור רושם אמין ואותנטי. אולם, רבים מהם הוכחו כבלתי נכונים על פי האיכוניס ורבים מהם לא ניתנים לבדיקה בהעדר פרטים.

כך למשל, מסר תיאור מפורט למדי של אותו בחור זר אשר פגש ב"אקראי" ב"דלי בגט" וביקש ממנו, לכאורה, שיחת טלפון. לפי התיאור שמסר, מדובר באדם בגובה כ-1.75 מ', אשר לבש מעיל סטודנטים שחור, בעל זקנקן ופנים רזות. בבית המשפט הודה הנאשם כי מסר תיאור שקרי. בפנינו דוגמא בולטת לכך כי הנאשם מסוגל להמציא, על אתר, פרטים מדמיונו, כדי ליתן נופך אמין לסיפורו. כן מסר במשטרה כי אכל ב"דלי בגט" "סנדביץ' טוניסאי", בעוד לפי עדות בעליו של המקום, מר רפאל סלמה, הוא כלל אינו מוכר במקום סנדביץ' טוניסאי (כשהבין זאת, ניסה הנאשם, לשנות את גרסתו בנקודה זו והסתבך בשקרים נוספים); הנאשם מסר כי בתאריך 2.1.11 הגיע ל"דלי בגט" בסביבות השעה 08:30 וביקש מבעל המקום אשר בדיוק פתח את המזנון, להכין לו לאכול (השיחה לבית המנוח בוצעה באותו יום בשעה 08:43 - ת/108). אולם, לפי עדות הבעלים של ה"דלי בגט", המקום נפתח בסביבות השעה 11:00-12:00 בצהריים, ורק לעיתים נדירות, כשהוא מקבל סחורה, הוא פותח את המזנון בשעה 9.00 בבוקר; דהיינו, בשום מקרה אינו נפתח בשעה 08:43, שעה בה טוען הנאשם כי כבר אכל סנדוויץ' שם.

בתחילה סיפר הנאשם, כי בעת שיצא עם קרן לכיוון שד' מוריה כדי לאתר את "החייב", התיקים שלו ושל קרן כבר היו ברכב. זאת, כדי לחזק את הטענה כי הם היו כבר בדרכם לבית שמש, ואילו מאוחר יותר שינה גרסתו וטען כי אינו זוכר אם היו בדרכם לבית שמש וייתכן כי חזרו לדירתו של קובי (כזכור, כך טענה קרן). רק לאחר שהוצג לנאשם פלט האיכון, כשקרן התקשרה אליו בשעה 19:16 כשהיא בבית קובי והוא מאוכן שוב באותו אזור בכרמל, שינה את גרסתו. בתחילה טען כי זה נשמע לו מוזר ושמונסיס לבלבל אותו. בעדותו, כבר טען בבטחון כי החזיר את קרן לדירה של קובי "לארגן" את התיקים לקראת הנסיעה הביתה והוא, חזר לכרמל - לאזור ה"דלי בגט" - כדי לנסות ולמצוא את "הבחור השני" שאמור למסור לו נשק ולא מצא אותו, ורק לאחר מכן אסף את קרן והציוד שלהם מהדירה של קובי. כזכור, זאת היתה גרסת קרן כי לאחר שהנאשם לא איתר את "החייב", החזיר אותה לבית קובי, יצא שוב כדי לנסות ולאתרו ואח"כ, חזר ואסף אותה ואת הציוד שלהם.

בגרסתו "המאוחרת" של הנאשם בבית המשפט עלו תמיהות ופירויות נוספות:

כך למשל, סתר את עצמו כאשר אמר תחילה כי לא ידע מהו הסכום שהיה אמור לקבל עבור העברת האקדח ואילו בהמשך טען כי הבין שיקבל כ- \$1,000 עבור "עבודה" זו.

אומר כבר עתה, כי אין זה סביר בעיני, שהנאשם לא יברר מהי התמורה שיקבל עבור "עבודתו" אם כטענתו, היה "לחוץ" מבחינה כלכלית. כמו כן, תמוה בעיני כיצד היה מוכן הנאשם "ללכלך" את ידיו תמורת \$1,000 בלבד, ואם היה מוכן להסתבך בשביל סכום כזה - בשל הלחץ הכלכלי בו היה נתון כדבריו - כיצד ייתכן שבאותו זמן ממש הלווה כספים לקרן ולרונית אבוטבול ואף עבר ניתוח עיניים והחליף מכונית?!; כן תמוה בעיני, כיצד לטענת הנאשם איש לא יצר קשר איתו לאחר הסתרת האקדח, שהרי היה צריך לקבל תמורה עבור "עבודתו". ולא זו אף זו, הרי שלדברי הנאשם, גם הוא עצמו "שכח" מכל העניין?!; גם טענת הנאשם, כי היה מוכן לוותר על "שכרו", למרות שלכאורה כבר עשה את "העבודה" והעמיד עצמו בסיכון, משום שהאקדח נעלם, תמוהה;

גרסת הנאשם כי בעת שנפגש עם רוכב הקטנוע, וזה העביר לו את האקדח, הסיר רוכב הקטנוע את הכפפות ונגע באקדח בידיו החשופות, גם היא תמוהה בעיני. אמנם האקדח לא נבדק לצורך מיצוי דנ"א בשל מחדל של המשטרה, ועם זאת, לא סביר בעיני שאדם הבא למסור נשק יסיר את כפפותיו, שממילא היו כבר על ידיו וייגע באקדח כשידיו חשופות. אין זאת אלא שהעברין שבא למסור לנאשם את האקדח הינו העברין "התמים" ביותר, (שלא לומר "הטיפש" ביותר) או, שהנאשם משקר.

לדעתי, אף עברין "סביר" לא יסיר כפפותיו לפני שהוא נוגע באקדח כדי לעוטפו בגרביים, כפפות שאין הוא צריך להרחיק לכת כדי למוצאן כיוון שהן מצויות על ידיו, וכל זאת כי לדברי הנאשם "לא היה לו נוח" להסתיר את האקדח בגרביים, כשעל ידיו כפפות.

על כן אני סבור כי הנאשם שיקר גם בנקודה זאת כדי "להבליט" ולהפיק תועלת מן המחדל של המשטרה, אשר בניגוד לנוהלים שלה עצמה, קודם בדיקה על האקדח טביעות אצבע, אח"כ ביצעה בדיקות בליסטיות ורק אח"כ שלחה אותו לבדיקת דנ"א, ובשל כך מנעה אפשרות לבדיקת הדנ"א על האקדח (ראו עדות דליה חרמון, בודקת DNA במטה הארצי, עמ' 244-245 לפרוט', אשר הסכימה כי מדובר ב"כשל חמור" של המשטרה).

דהיינו, בעת שמסר עדותו, ידע הנאשם על כך שהמחדל הנ"ל של המשטרה הכשיל אפשרות בדיקת DNA על האקדח וכן, שלא נמצאו עליו טביעות אצבע, ואין "סכנה" שהוא עצמו יזוהה על-פי טביעות אצבע, כמי שנגע באקדח.

על כן "המציא" הנאשם את התיאור כי מי שמסר לו את האקדח, הסיר כפפותיו ונגע בו בידיים חשופות כדי לומר שאלמלא הכשילה המשטרה את האפשרות לבדיקת DNA על האקדח, הרי אז, כהרף עין, ישועה היתה צומחת לו, היה מתגלה DNA של מוסר האקדח ומשם, דרכה של המשטרה לתפיסת הרוצח "האמיתי" היתה קלה וסלולה, בלי שהנאשם יצטרך "לפתוח" עליו, ולהסתכן בפגיעה בו או במשפחתו או, "חס וחלילה" יצטרך הנאשם להפר את "עקרונותיו" (ניתן להבין שהנאשם מתכוון ל"עקרון" בעולם הפשע, לפיו אין "מלשינים" או

"פותרים" על אדם אחר).

אומר זאת כך; איני מאמין לדברי הנאשם בדבר הסרת הכפפות ע"י מוסר האקדח ונגיעה בו באצבעות חשופות, משל משאיר הוא את "תעודת הזהות" שלו בזירת הפשע, ורואה אני בדברי הנאשם "בדומה מן הזמן האחרון", שמהווה דוגמה בולטת לנסינו להתאים גרסתו לראיות המפלילות שנחשפו בפניו, כפי שעשה בנושאים אחרים לאורך כל החקירה והמשפט.

הנאשם טען כי הבילוי ב"אסקו-בר" היה פרי "החלטה ספונטנית" והוא לא קבע מראש להיפגש עם "הבחור השני", קל וחומר שלא יכול היה לקבוע פגישה עימו במועדון ה"אסקו-בר", לשם הגיע באקראי, לאחר שהחליט שלא להיכנס למועדון הקודם. תמוה אפוא כיצד ידע "הבחור השני" לפגוש אותו במועדון האסקו-בר? פירכה זו נותרה אף היא ללא מענה. טענת הנאשם כי "מישהו" עידכן את "הבחור השני" הזויה ונעדר שמץ ראייה להוכחתה, ובכך מצביעה על חוסר ההגיון ו/או האמת בגירסתו.

בניגוד לגרסת הנאשם בעדותו, כי פגש את רוכב הקטנוע בתחנת דלק "פז" והוא זוכר זאת היטב משום שבחיפה יש את "גשר פז" וזו תחנת "פז", הרי שכשצריך היה להוביל אל אותה תחנת דלק, בסיוור שנערך עם השופטים, הוביל תחילה לשתי תחנות דלק בעיר התחתית, קרוב לצומת "בת גלים", המרוחקות קילומטרים רבים מן התחנה "הסופית", ולבסוף הוביל אל תחנת הדלק "סונול" ולא "פז" שעל כביש "דורי", קרוב לנווה שאנן (ראו ת/187).

הנאשם הודה, כאמור, כי סיפר לקרן את סיפור "החייב", אלא שלפי טענתו הוא המציא סיפור זה משום שקרן ביקשה ממנו הלוואה, ובהמשך מסר הסבר נוסף לפיו, שיקר לקרן כדי לגרום לה לנסוע עמו לחיפה ו"לקבל ממנה טובות הנאה".

אולם, לנוכח מכלול הראיות התרשמתי כי סיפור החייב נועד כל כולו לשמש "סיפור כיסוי" ליציאותיו הרבות של הנאשם מן הדירה כדי לארוב למנוח ליד ביתו. מסקנה זו מתחזקת מדברי הנאשם עצמו כאשר טען בעדותו כי בזמן שנסע עם קרן לשד' מוריה ועצר את רכבו כדי לפגוש את "הבחור השני" לצורך העברת האקדח, **שיקר לקרן כי הוא הולך לאתר את "החייב" משום שלא רצה שתדע את הסיבה האמיתית לעצירתו שם**. יוצא אפוא, כי אף הנאשם הודה שהשתמש ב"סיפור החייב" כסיפור כיסוי, שבא להסתיר מקרן את "העבודה" שלקח על עצמו, אלא שלטענתו מדובר בהעברת אקדח ולא בירי במנוח.

יתירה מכך, הנאשם היה כבר בן זוגה של קרן מזה זמן, עוד לפני שנסע עימה לסוף שבוע אצל קובי, שם ישנו יחד באותו חדר. איני סבור כי בלעדי הסיפור על החייב היתה קרן מונעת ממנו את "טובות הנאה" שציפה לקבל, ומכל מקום לא היה לו כל צורך לצאת לאתר את החייב כל כך הרבה פעמים בשביל "טובות הנאה" מקרן. די היה בפעם אחת או פעמיים.

חוסר מהימנותו של הנאשם נתגלה אפוא לאורך כל עדותו, וניכר היה כי גרסתו היתה מגמתית, מניפולטיבית

ומיועדת לחלצו מלתת את הדין על מעשיו.

גם מהאופן בו העיד בבית המשפט התרשמתי, כי הנאשם הוא אדם בלתי אמין שלא ניתן בשום אופן לסמוך על דבריו. עדותו היתה פתלתלה, חמקמקה, זהירה ומחושבת, תוך שלפעמים ניסה להתרחק מהנושא שנשאל ולהשיב בנושא אחר.

מצפייה בתקליטורי החקירה של הנאשם, התרשמתי שמדובר באדם חזק, זהיר, מניפולטיבי, מתוחכם, מנוסה בהווית המעצר והחקירה ומודע לכך שהוא מוקלט. הנאשם שוקל מילותיו, בודק בעיון את הנרשם באימרותיו, אינו חושש מהחוקרים ויודע גם להרים עליהם קולו (ת/71) או לאיים כי מי שיביא אותו ב"עוואנטה" הוא יתבע אותו כספית (ת/75). (הכוונה מי שיביא להפללתו שלא כדן).

הנאשם אינו "מתרגש" מהחשד הכבד, ויודע גם "להתבדח" עם חוקריו (מציע לחוקר פקק של בקבוק מים ממנו שתה, לצורך בדיקת D.N.A (ת/71) ומספר בדיחה על טייס סורי. (ת/75).

האמור לעיל מנוגד מאוד לרושם שניסה הנאשם ליצור, כאילו לא סיפר את גירסתו "האמיתית" לחוקריו כי "נעלב" מהם בשל צחוקם, או כיוון שאמרו לו שהוא הרוצח, ומכך הבין שאין טעם לספר להם את "האמת" כי הם "נעולים" עליו, או שהם לא נתנו לו "הזדמנות" לספר את האמת. בהקשר זה לא יהא זה למותר לצפות בתקיעת הכף החברית המלווה ב"צחוקים" שבין הנאשם לבין אחד מן העיקשים שבחוקריו, אסף אזולאי (ת/67), אשר במהלך ההובלה עם הנאשם אמר לו כי הוא "מוכן ללכת לגיהנום" אם הנאשם אינו הרוצח. קשה לומר, בעקבות הצפייה בהתנהגות הנאשם ובמיוחד כלפי חוקר זה, כי "החוקרים" לא נתנו לו "הזדמנות" לספר את גירסתו האמיתית. אילו כך היה, לא היה מפגין הנאשם חברות כזאת כלפי חוקרו, אסף אזולאי.

לא היה דבר שהנאשם רצה לומר ולא יכול היה לומר אותו, ואף ידע לעיתים, אל מול שאלה קשה או מפתיעה, "לשמור על זכות השתיקה", או לבקש קודם להתייעץ עם עורך דינו, דבר שכמובן ניתן לו.

סופו של דבר, גם מצפייה ממושכת מאוד בתקליטורי החקירה, הגעתי למסקנה כי הנאשם לא אמין כלל והוא מסוגל לשקר בלי להניד עפעף ולהמציא סיפורים שונים על אתר, ול"הישבע", בפנים תמימות "ושכנוע עצמי", כי הוא חף מפשע ואין לו קשר לגרביים, כשלבסוף יודעים אנו שנשבע שבועת שקר שכן הודה שגרבי עטפו את אקדח הרצח (ת/75).

לשקרים, לסתירות ולכבישת הגרסה על-ידי הנאשם יש ערך עצמאי המחזק את הראיות הנסיבתיות האחרות. לעיתים, שקריו של נאשם בחקירה או בעדות יכולים להוות חיזוק ואף סיוע למסכת הראיות המפלילה נגדו, בפרט כאשר מטרתם להרחיקו מהעבירות והאירועים המיוחסים לו, דהיינו, שקרים בנקודות מהותיות וחשובות ביותר. עדותו השקרית של נאשם, הנמסרת בהקשר ענייני, אשר על-פי תכתיב השכל הישר, ועל רקע הנסיבות העובדתיות הקונקרטיים, אינה יכולה להיות מונעת אלא ע"י תחושת האשם שלו ורצונו להרחיק עצמו מהאירוע, עשויה להגיע עד כדי "סיוע" לראיות התביעה (ראו: יעקב קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמ' 304; ע"פ 694/83 דנינו נ' מדינת ישראל, פ"דמ(4)

249, 256-257; ע"פ 9897/05 אלמגור נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(4), 1867; ולעניין סיוע:
ע"פ 5152/91 חליונה נ. מדינת ישראל, דינים עליון מב, 374; ע"פ 677/84, 679 דוד נ' מדינת
ישראל, פ"ד מא(4) 33, 41).

ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו, תחילה מכל מעורבות, לרבות הכחשתו כי היה בעיר חיפה בזמן הרלוונטי, ולאחר מכן נסיונות שקריים להתאמת גרסתו בחקירותיו ובעדותו בבית המשפט לראיות המפלילות הקיימות נגדו, נובע לדעתי אך ורק מתחושת אשם, ולא ניתן לו כל הסבר אמין והגיוני אחר. אתייחס בהרחבה לעניין זה בפרק שעניינו "כבישת הגרסה".

7.1.12 עדויותיהם של עדי ההגנה, שלומי אלבז ודודי חיים, לא סייעו לשפוך אור על המחלוקות - ואף לא על סייעו בידי ההגנה להוכיח כי החוקרים לא בדקו כיאות כיווני חקירה נוספים. בסופו של יום העדים אישרו את אשר היה כבר ידוע, היינו כי הם נחקרו בחשד למעורבות באירוע, ושחררו בתום חקירתם.

מובן כי עדים אלה לא קשרו עצמם לרצח המנוח והכחישוהו. אף שמן המידעים המודיעיניים אותם קיבלה המשטרה עולה מעורבותם בפרשה, הרי שאלה מידעים ולא ראיות. גם אם עולים מן המידעים חשדות למעורבות ברצח המנוח, כלפי עדים אלה או אחרים, אין אנו יכולים לומר - ואין אנו אומרים - כי אותם אנשים קשורים לרצח המנוח.

מידעים, שמועות וחשדות לחוד, וראיות מעבר לספק סביר, שעל פיהם, ורק על פיהם, אפשר "להכתיים" אדם בביצוע עבירה, לחוד.

באותה מידה שלא היינו מרשיעים נאשם על פי מידעים מודיעיניים, אין אנו יכולים לקבוע על פי מידעים כי אנשים אחרים היו מעורבים ברצח.

אמת, נאשם אינו צריך להוכיח את חפותו ובוודאי שאין הוא צריך להוכיח כדי שיימצא זכאי בדינו, כי אדם אחר, פלוני, ביצע את העבירה. די לו בהעלאת ספק סביר באשמתו.

אולם, לא מדובר בכל ספק, לא מדובר בכל אפשרות ערטילאית וספקולטיבית כי אנשים אחרים היו מעורבים ברצח, ועליו להראות כי הספק הוא סביר. לכן, מידעים מודיעיניים אינם מספיקים.

אני סבור כי המשטרה פעלה בשקידה סבירה בחקירת אותם חשודים או מעורבים על פי המידעים המודיעיניים. אולם, גם אם ניתן היה לעשות יותר על מנת לחוקרם ביתר "עוצמה", לרבות לעוצרם לפרק זמן מסוים ולהכניס מדובב לתאם, אין להסיק מכך מחדל המצדיק זיכוי הנאשם. אפשר שהמשטרה היתה משיגה יותר - ואני בספק רב בהינתן החשודים המוזכרים במידעים המודיעיניים - אולם, באפשרות ערטילאית לא די.

יתירה מזאת, גם אם היו מעורבים נוספים ברצח המנוח, בין "מזמיני" הרצח, ובין "מתווכים" בין המזמינים למבצע, כמו שחושדת המשטרה עד היום, אין בכך להפחית מעוצמת הראיות הקיימות נגד

הנאשם כמי שלחץ על ההדק.

עדותו של ישראל אדלר הותירה רושם מהימן ולמעשה היא משלימה את עדותו של מר שנק, שניהם עמיתים לעבודה של המנוח.

באשר לעדותו של שמואל אבוחצירא, אזי כפי שנזכר לעיל, מדובר בעדות שמועה, בלתי קבילה, ואין לקבוע על פיה כל ממצא.

8. מחדלי חקירה

לטענת הסנגורים, חקירת המקרה התאפיינה בשורת מחדלים, אשר הצטברותם גרמה לנזק ראייתי ולפגיעה בהגנתו של הנאשם. אדון בטענות אלה אחת לאחת.

8.1 התרשלות בבדיקת כיווני החקירה האחרים

8.1.1 טענתם המרכזית של הסנגורים היא כי חקירת המשטרה במקרה זה הייתה שטחית ורשלנית, והתמקדה מלכתחילה בנאשם אשר "סומן" על ידה כמי שירה במנוח, מבלי שנבדקו ביסודיות כיווני חקירה נוספים.

8.1.2 בפתח הדברים אומר, כי בצדק טוענים הסניגורים שעל המשטרה מוטלת החובה לנהל חקירה מאוזנת ושקולה כדי להגיע לחקר האמת, ולא רק כדי להביא להרשעה (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2), 466, 472).

לאחרונה כב' השופט דנציגר שב וקבע כי על המשטרה לעשות כל שביכולתה על מנת למצות את כל כיווני החקירה ולתפוס ראיות רבות ככל האפשר, על מנת שתונח בפני בית המשפט תשתית ראייתית רחבה דיה, המספקת את התמונה העובדתית השלמה:

"מדובר בדיני נפשות ועל אף העומס המוטל על המשטרה עליה למצות את מירב אפיקי החקירה ולתפוס ראיות רבות ככל הניתן כדי שלפני בית המשפט תונח תשתית ראייתית רחבה ככל האפשר. גם בהתחשב בהלכה לפיה אין המאשימה מחויבת להציג לבית המשפט את "הראיה המקסימלית" כל עוד הניחה תשתית ראייתית מספקת להרשעה, סבורני כי על המשטרה לתפוס ראיות רבות ואיכותיות ככל שניתן על מנת שתונח לפני בית המשפט תשתית ראייתית מקיפה ממנה ניתן יהיה ללמוד על התמונה העובדתית לאשורה".
(ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל, 21.1.13).

8.1.3 עם זאת, לאחרונה נדמה שמושקע זמן רב, לעיתים רב מדי, בדיון במחדלי החקירה של המשטרה, עמוד 90

מאשר בדיותן של הראיות הקיימות.

לנושא זה התייחס כב' השופט י. עמית, באומרו:

"בשנים האחרונות, ואומר את הדברים בזהירות, דומני כי מסתמנת מגמה של סטיה מהגרעין העיקרי של ההליך הפלילי אל הפריפרייה של ההליך. במקום להתמקד בשאלה האם חומר הראיות עומד ברף של מעבר לספק סביר כנדרש בדין הפלילי (ה"יש" הראייתי), מושקעים עיקר המשאבים של הצדדים ושל בית המשפט בסוגיות נוסח מחדלי חקירה (ה"אין" הראייתי); הלכת יששכרוב; והגנה מן הצדק - אם מכוח הלכת בורוביץ (ע"פ 4855/02 בורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 776 (2005) ואם בעקבות הוספת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב (להלן: ה"חסד"פ). זאת, מבלי להזכיר את המספר הגובר והולך של הליכים לגילוי חומר חקירה נוסף לפי סעיף 74 לחסד"פ, הליכים שאף הם עוסקים ב"אין" הראייתי. חיפוש קצר שערכתי באחד ממאגרי המידע, העלה 786 אזכורים של הלכת יששכרוב, 1512 אזכורים של הלכת בורוביץ, ו- 804 אזכורים לסעיף 149(10) לחסד"פ, למרות שמדובר בתיקון חקיקתי ובהלכות שהם "צעירים" לימים. **מצאתי לנכון לרשום "הערת אזהרה" זו, מחשש שמא לאחר מירוץ המשוכות המתואר לעיל, הצדדים ובית המשפט עלולים להימצא מותשים בבואם להתייחס לגרעין הקשה של ההליך, קרי, לחומר הראיות גופו, אשר בלהט הטענות המקדמיות והמאוחרות נותר מבוויש בקרן זוית.**"

(ע"פ 5417/07 **מיכאל בונר נ' מדינת ישראל** (מיום 30.5.13)

8.1.4 קיומו של מחדל חקירתי אינו מוביל באופן אוטומטי לזיכוי הנאשם. ההלכה היא, כי אין די בהצבעה על מחדלי חקירה ויש לבחון האם בשל המחדלים הנטענים נפגעה הגנת הנאשם עד כדי כך שלא יכול היה להתמודד כראוי עם הראיות המובאות נגדו. אין זה מחייב כי בכל מקרה על המשטרה לבצע את כל פעולות החקירה האפשריות ובכל מחיר. החובה למצות חקירה פלילית אין פירושה שבכל מקרה שלא בוצעה פעולת חקירה כלשהי, שאפשר ואף צריך היה לבצעה, יזוכה הנאשם. ואכן, כמעט אין מקרה בו לא ניתן - במחשבה שבדיעבד - לנקוט בפעולות חקירה נוספות, ובכל תיק ניתן להצביע על מחדלי חקירה כאלו ואחרים.

על כן, הדגישה הפסיקה, כי יש להבחין בין מחדלי חקירה לבין אי מיצוי הליכי החקירה. משכך, אין להתמקד רק בשאלה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא בשאלה האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר (ע"פ 7546/06 **אבו סבית נ' מדינת ישראל**, 31.10.07).

בעניין זה נפסק בע"פ 5104/06, ע"פ 5106/06 **בניירישלוייל נגד מדינת ישראל**, תק-על 2007(2), 2156, כדלקמן:

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם

בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם (ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 2387; ע"פ 3023(3) 2005; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 3570). משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2) 1497). בחינתם של מחדלי חקירה צריכה להיעשות מתוך הכרה בחומרתה של אי ההקפדה על נהלי חקירה וביצוע פעולות חקירה חיוניות מחד גיסא, ומאידך גיסא תוך הכרה בכך כי בחכמה שבדיעבד ניתן לעולם להצביע על סוגיות שניתן היה להעמיק בהן או על פעולות שלגביהן ניתן היה לפעול אחרת".

ובעניין קייס:

"במסגרת ההליך הפלילי אנו מתרכזים בראיות הקיימות, ולא בראיות שאינן מצויות בפנינו. אם בחומר הראיות הקיים יש כדי להביא למסקנה, ברמה הנדרשת בפלילים, בדבר מעורבותם של הנאשמים במעשי העבירה, יהיה די בכך כדי להרשיעם. אכן עיון בחומר הראיות מעלה חשש כי ברציחתם של המנוחים היו מעורבות דמויות נוספות, וכי התמונה העובדתית שנגלתה לנו אינה שלמה. אולם בכל אלה אין כדי להשפיע על הרשעתם של סעיד וג'דעאן, לאחר שהמשיבה הצליחה להוכיח, ומעבר לכל ספק סביר, את מעורבותם ברצח קורבנותיהם "

(ע"פ 3132,2404/04 סלים קייס ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 28.5.07 (להלן: "עניין קייס").)

8.1.5 לגופו של עניין, אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי חוקרי המשטרה "הלכו שבי" אחר ההנחה כי הנאשם הוא היורה, כבר מהשלב הראשוני של החקירה, והתעלמו מכיווני החקירה האחרים. אני מקבל את הסברי החוקרים, שהעידו לפנינו, כי המשטרה ניסתה למצות מספר כיווני חקירה ובתחילתה התמקדה החקירה באותם מידעים מודיעיניים הן באשר לסכסוך של החברה קדישא האשכנזית עם החברה קדישא הכורדית והן באשר לסכסוך עם נתן ביטון. **ראוי לציין, כי בשלבי החקירה הראשוניים - ולמעשה עד למציאת האקדח במקווה בבית שמש, כעשרה חודשים לאחר האירוע - שמו של הנאשם כלל לא עלה כחשוד.** ואולם, מכל מקום, מעדויות החוקרים עלה כי הם עשו פעולות חקירה שונות, בין בהוצאת פלטי תקשורת ובהעלאת עמדות האזנת סתר ובין בחקירות, אך בסופו של יום פעולות אלו לא התגבשו לכלל ראיות מפלילות כנגד האחרים, ומנגד, הלכו והצטברו הראיות נגד הנאשם.

אין כל פגם בכך שבשלב מסויים סברה המשטרה כי הנאשם אמנם מעורב באירוע, אך "במעגל השני", ייתכן כמעביר או מסתיר הנשק, ואף הטיחה אפשרות זו בנאשם במהלך החקירה וניתנה לו הזדמנות להסבירה, אך הנאשם בשלו, שיקר והכחיש כל מעורבות.

8.1.6 אף אם נכונה הנחת העבודה של החוקרים - הנחה שלא "התרוממה" בפנינו לרמה של הוכחה מעבר לספק סביר - כי גורמים נוספים מעורבים בירי במנוח (וחלקם אף בעלי מניע לפגוע במנוח), ואלו הצליחו בסופו של יום לחמוק מן הדין, אין בכך כדי להפחית מאחריותו של הנאשם למעשיו, על פי הראיות שנמצאו נגדו.

8.2 המצלמות מבית המנוח

8.2.1 טענה נוספת שעניינה מחדל בחקירה עלתה בקשר **לבדיקת המחשב הקשור למצלמות בביתו של המנוח**. כאמור, המחשב האמור לקלוט תוצרי מצלמות אלו נבדק על ידי החוקרים רק כשנה לאחר האירוע(!), וזאת בהסתמך על מידע שנמסר לחוקרים ולפיו טכנאי מטעם משפחת המנוח(!) בדק את המחשב ביום הירי ומצא כי המצלמות לא פעלו באותו יום.

8.2.2 אכן, מצופה היה - ובמיוחד לנוכח חומרת העבירה - כי מחשב המצלמות ייבדק על ידי צוות החקירה באופן מיידי לאחר האירוע, מבלי להסתמך על דברי בן משפחה כי המחשב נבדק על ידי טכנאי שלא ידוע מי הוא, מהם כישוריו ואלו פעולות עשה לצורך בדיקתו.

אותו טכנאי לא זומן לחקירה וכל נושא בדיקת המחשב על ידו הוא בגדר "שמועה" בלבד. ואולם, על פי עדותו של משה גולדפדר, המומחה מטעם המשטרה - שלא מצאתי כל סיבה לפקפק במהימנותו או מקצועיותו - אשר בדק את המחשב כשנה לאחר האירוע הרי שהמחשב לא עבד ביום הרצח משום שהיה "תקול" משנת 2010. מכאן, גם אם המחשב היה נבדק ביום האירוע עצמו (או לחלופין מספר שנים לאחר האירוע), התוצאה היתה זהה, ובל נשכח, המחשב נלקח ע"י המשטרה מיד לאחר האירוע, ונשאר במחסני המשטרה עד לבדיקתו כעבור שנה על-ידי מר גולדפדר, כך שאף לא אחד יכול היה למחוק משהו מתוכו.

8.2.3 בסופו של דבר אני סבור, כי על אף שנכונה טענת הסנגורים כי גורמי החקירה צריכים היו לבדוק את תקינות המחשב כבר סמוך לאחר האירוע, ובהקשר זה מדובר במחדל, הרי משהוברר כי המצלמות כלל לא פעלו ביום האירוע, התוצאה היא כי בסופו של יום הגנתו של הנאשם לא ניזוקה, בשל מחדל זה.

8.2.4 עוד אעיר בהקשר זה, כי על פי עדות אלמנת המנוח, המצלמות היו **מכוונות לעבר דלת הכניסה לדירת המנוח**, ואולם לפי חוות דעתו של רפ"ק פיאמנטה, הירי לעבר המנוח בוצע **מבסיס העליון של גרם המדרגות** שמובילות לרחבת הכניסה **לבנין** והמנוח נפל ברחבת הכניסה לבנין (ראו ת/1, צילום 2). מכאן שאף אם היו המצלמות פועלות, לא היה בכך כדי לסייע לחקירה בזיהוי היורה, כי הן לא צילמו את זירת הרצח ממש, דהיינו לא צילמו את המקום בו עמד היורה.

8.3 היעדר בדיקת דנ"א על גבי האקדח

8.3.1 עוד נטען על ידי הסניגורים, כי לא נערכו בדיקות טביעות אצבע, או בדיקות למיצוי דנ"א על גבי

האקדח שנמצא במקווה ושימש לירי במנוח. ראשית אעיר, כי מעדותו של רס"ר גלעד נדר עלה כי ערך בדיקת ט"א על גבי הנשק והתחמושת שנתפסו במקווה, אך לא נמצאו טביעות אצבע (עמ' 108 לפרוט'; ת/14א). כשם שקיימת אפשרות שראובן ייגע בחפץ וישאיר עליו טביעות אצבע, ושמעון ייגע באותו חפץ ולא ישאיר, כך הוא גם לגבי שרידי DNA שייתכן ויישארו לאחר מגע אדם באקדח וייתכן ולא.

עם זאת, אני מקבל את טענת הסנגורים, כי טוב היו עושים החוקרים לו היו פועלים על-פי הנוהל המשטירתי ושולחים את האקדח לבדיקת דנ"א, לפני בדיקת טביעות אצבע ולפני עריכת בדיקות בליסטיות, בדיקות אשר הכשילו את היכולת לבדוק DNA, ומבחינה זו מדובר, שוב, במחדל בחקירה.

ואולם גם בעניין זה, אני סבור כי בסוף הדרך נגרם לנאשם נזק כתוצאה מכך שחוקרי משטרת בית שמש הכשילו את האפשרות למצוא DNA על האקדח; שהרי, אם היה נמצא פרופיל דנ"א של הנאשם על גבי האקדח היה בכך לחזק את התשתית הראייתית נגדו, על פי הגירסה שמסר כי לא נגע באקדח.

מצד שני אם היה נמצא D.N.A שלו על האקדח יכל לטעון כי הוא "רק" החזיק באקדח ועטף אותו בגרביים לצורך הובלתו והסתרתו אך לא ירה בו, ומכאן DNA שלו עליו.

אף אם לא היה נמצא דנ"א של הנאשם על האקדח, לא ניתן לשלול את האפשרות שהנאשם נגע באקדח ולא נותרו עליו סימני דנ"א, וסביר יותר להניח שאדם מנוסה, כפי שהנאשם העיד על עצמו, לא היה נוגע באקדח בידיים חשופות. בהקשר זה ראוי לזכור, כי אין דינו של ממצא שלילי כמו העדר כתמי דם, טביעת אצבע או דנ"א, כדינו של ממצא חיובי. לא ניתן להסיק מממצא שלילי, כי הארועים לא קרו, אם ישנן ראיות מספיקות אחרות להתקיימותם.

כך למשל בע"פ 3834/10 **שמעון והבה נ' מדינת ישראל** (6.3.13), נקבע כי אין באי זיהוי מקור הדנ"א שעל "עקב" מחסנית האקדח, כדי לפגום במשקל יתר הראיות הממשיות העומדות נגד הנאשם:

"ואכן, ידוע הוא כי משקלן הראייתי של ראיות מדעיות נעוץ בהימצאותן ולא בהיעדרן. כפי שציין השופט י' דנציגר:
"כאשר עסקינן בבדיקות פורנזיות, הגישה המקובלת היא כי אין משמעות ראייתית לממצא שלילי בדבר היעדר סימנים, כמו למשל היעדר טביעות אצבעות, שכן משקלה של בדיקה פורנזית הוא בעל משמעות בהתקיים ממצא חיובי" (ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל, פס' 73 [פורסם בנבו] (30.5.2012), וראו גם, שם, פס' י"ט; ע"פ 3176/03 ווחידי נ' מדינת ישראל, פס' 14 [פורסם בנבו] (6.6.2007); ע"פ 502/10 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פס' 24 [פורסם בנבו] (22.10.2012))."
(ע"פ 149/12 אשר אלמליח נ' מדינת ישראל [טרם פורסם] מיום 24.9.12).

נכון אמנם, כי קיימת אפשרות אליה מכוונים הסניגורים, כי אם היה נבדק D.N.A על האקדח, היה נמצא פרופיל דנ"א של אדם אחר, ואולם בסופו של יום גם בעניין זה עלינו לשאול עצמנו, האם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה בפנינו לבסס את הרשעת הנאשם במעשים שיוחסו לו על אף המחדל הזה. במקרה זה

אני סבור שהתשובה על כך היא בחיוב, ומכאן שגם היעדרה של בדיקת הדנ"א - על אף שמחדל היא - אינה מקפחת את הגנתו של הנאשם.

ובל נשכח, למעשה הנאשם מתרעם על אי בדיקת DNA של האקדח, מתוך שסבור הוא כי היה נמצא DNA של מוסר האקדח או היורה, ומשם יכולה המשטרה להגיע לרוצח "האמיתי", מבלי שהנאשם יצטרך לגלות זהות האנשים איתם היה מעורב בנשיאת האקדח לטענתו, וזאת כיוון שהוא חושש לחייו ולחיי בני משפחתו אם ימסור זהותם.

דא עקא, הנאשם יכול היה במהלך כל חקירתו ובמשפט, לגלות מי הם שלושת הבחורים ("הראשון", "השני" ו"מוסר האקדח"), עימם בא במגע, שכן הוא ראה אותם ויודע מי הם או לפחות יכול היה לנסות לזהותם בתמונות, למשל, וכל זאת אם היו אנשים כאלה.

כלומר, בידי הנאשם ובידיו בלבד, לפי דבריו שלו - שכאמור, איני מאמין להם - "המפתח" לישועה והכשלת בדיקת ה-DNA על-ידי המשטרה לא צריכה להפריע לו.

אומר זאת בבירור. מהתבטאויות הנאשם בעדותו, ברור לחלוטין כי הוא מודע לכך ששקריו, ואי גילוי האנשים עימם כביכול עסק בהעברת האקדח, יכולים לסבכו בהרשעה בעבירת רצח שדינה מאסר עולם.

אני סבור כי במצב זה כל אדם היה מגלה מי הם אותם אנשים, ולא לוקח על עצמו סכנה של מאסר עולם, על רצח שלא ביצע והרי כלל לא ברור אם מי שמסר לו את האקדח גם יודע מי הרוצח.

אי גילוי זהות אנשים אלה והיצמדות ל"מחדל" שבאי בדיקת DNA על האקדח על-ידי המשטרה, נובעים לדעתי מכך שאין אנשים כאלה. זאת ועוד, בית המשפט אינו יכול ואינו צריך להשתתף ב"משחק" המניפולטיבי של הנאשם אשר כביכול מעוניין מצד אחד שהמשטרה תגיע למוסר הנשק באמצעות בדיקות DNA על האקדח, והוא מבקש לזכותו בשל מחדל בעניין זה, ומצד שני, הוא מסתיר מידע המצוי ברשותו, על זהות אותם אנשים שהיה עמם במגע בקשר לנשיאת האקדח ושבאמצעות מידע זה יכלה המשטרה להגיע אליהם.

וזאת קל וחומר כאשר הנאשם כובש עדותו זמן רב ומגלה דבר זה רק בעדותו, כשהוא משקר "על שמאל ועל ימין" בחקירותיו.

מחדל בחקירה שעשוי להביא לזיכוי של נאשם הוא כאמור מחדל אשר פגע קשה ביכולתו של נאשם להתגונן בפני הראיות שהובאו נגדו עד אשר קופחה הגנתו. והנה הנאשם - בלי קשר למחדל זה - יכול היה, לפי גירסתו שלו, להתגונן באמצעות מסירת זהות אותם אנשים, אך בחר משיקוליו הוא להמנע מכך, ומכאן שלא ניתן לומר כי מחדל זה קיפח את הגנתו.

8.3.2 לסיכום אומר, כי בצדק נטען שבחקירת תיק זה נתגלו מספר מחדלים בעבודת המשטרה שמוטב היה לו היו נמנעים. אולם, כאמור, בחכמה שבדיעבד אין לך תיק חקירה בלי טעויות ומחדלים כאלה או אחרים. יחד עם זאת, לנוכח מארג הראיות הנסיבתיות שהציגה המאשימה, לא מצאתי שיש במחדלים

אלה כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם.

כבישת הגרסה

.9

9.1 הנאשם הכחיש לאורך כל חקירותיו כל קשר לרצח המנוח, ואף לאחר שנודע לו מחוקריו כי דנ"א שלו נמצא על גרביים שעטפו את האקדח בו נורה המנוח, לא מסר לחוקרים כל גרסה שתסביר ממצא זה.

9.2 גם בבית המשפט, כשיכול היה למסור לפחות את עיקרי גרסתו בתשובתו לכתב האישום, הכחיש הנאשם את המיוחס לו באופן גורף ולמעשה, עד שעלה על דוכן העדים לא השמיע את גרסתו ואף טען שלסניגוריו לא סיפר עד לרגע זה את "הגירסה האמיתית".

זאת גם הסיבה מדוע בחקירותיהם הנגדיות "ירו" הסניגורים לכל הכיוונים ואף בכיוון המיועד לפגוע בממצאי ה-DNA או בכוון המאפשר לקיחת גרביים של הנאשם על ידי מישהו אחר, שעטף בהן את האקדח.

9.3 בנסיבות אלו, הגרסה שמסר הנאשם בעדותו היא גרסה כבושה. כידוע, בהערכת גרסה כזו מתחייבת זהירות מיוחדת ומשקלה הינו **מועט כל עוד לא ניתן הסבר סביר כפול; לכבישה ולמסירת הגרסה כעת** (ע"פ 190/82 **מרכוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(1), 225; וראו לאחרונה ע"פ 7147/12 **סרנגה נ' מדינת ישראל**, (14.1.14) בעמ' 14). העלאת גרסה שונה בשלב מאוחר, פירושה כי קודם לכן הושתרו פרטים מסוימים, הנטענים עתה, ונכבשו. הסברו של נאשם לשקרים ולסתירות, וכן לכבישת הגרסה האחרונה שהוא טוען לה, צריך להבהיר את הטעמים שהביאו אותו לסתור עצמו ולשקר, והן את הסיבה לדחיית העלאתה של "גרסת האמת" המאוחרת (ע"פ 2132/04, 2404/04 **קייס נ' מדינת ישראל**, מיום 28.5.07 וההפניות שם).

וכן נפסק **בעניין שאלתיאל**:

" [...] כידוע, יריעת המחלוקת במשפט פלילי נקבעת על פי גרסת הנאשם, ככל שמסר גרסה, בהתאם לקו ההגנה בו בחר. מרגע שחקירתו של הנאשם במשטרה אינה משדרת חפות, **מסירת גרסה מאוחרת יותר על ידו אומרת דרשני, והיא בבחינת ניסיון של הנאשם להרחיק את עצמו מביצוע העבירה ולהתאים את גרסתו לראיות שהוצגו בפניו. העובדה שנאשם מוסר גרסה לאחר שראה את חומר הראיות או שהסתבר לו בחקירה שקיים כנגדו חומר ראיות מפליל שהוצג לו על ידי השוטרים בחקירה או כשעומת עם חומר הראיות, עשויה להצביע על רצונו של הנאשם לבחון את חומר הראיות הקיים ולכוון בהתאם את עמדתו, בבחינת גרסה מתפתחת ומותאמת לחומר הראיות עימו עומת. שקריו של נאשם במתן גרסתו הראשונה, אשר הוכחו בחומר הראיות, בהעדר הסבר המעלה ספק סביר, מחזקים, אפוא, את הראיות נגדו בנוגע לעצם ביצוע העבירה**" (ע"פ 3452/11 **איתמר שאלתיאל נ' מדינת ישראל**, מיום 8.7.13 וההפניות שם).

בדרך כלל נאשם כובש עדותו עד למתן תשובתו לכתב האישום כך שהוא ראה עד לשלב זה רק את חומר הראיות הלכאורי שנאסף ע"י הרשות החוקרת ומצוי בתיק החקירה. בענייננו "הגדיל" הנאשם לעשות כיוון שמסר גירסתו לראשונה בעדותו, משנחשף לכל ראיות התביעה לאחר שהן עברו את "כור ההיתוך" של החקירות בבית המשפט. בעיני, מדובר ב"כבישת עדות" חמורה יותר הדורשת הסבר כפול ומשמעותי ביותר.

וכך נפסק בעניין מובארק:

" [...] יריעת המחלוקת במשפט הפלילי נקבעת באמצעות גרסת הנאשם (ככל שמסר גרסה). מסר הנאשם גרסה אחת - יריעת המחלוקת נקבעת על-פיה. מסר הנאשם יותר מגרסה אחת - רשאי בית המשפט, נוכח חשש לשינוי גרסה מטעמים טקטיים ובהעדר הסבר לכך המעלה ספק סביר, לחייבו בהתאם ליריעת המחלוקת הרחבה ביותר שפרס. **ההבדל בין חשוד אשר טוען בהזדמנות הראשונה ובעקביות בהמשך שהוא נכח בזירת העבירה אך לא השתתף בביצועה, לבין חשוד אשר טוען בהזדמנות הראשונה שמעולם לא היה בזירה אך משנה את גרסתו רק לאחר עימות עם ראיות שיש בהן כדי להוכיח את ההיפך - הוא הבדל ברור.** לגבי חשוד אשר טוען בהזדמנות הראשונה שהיה בזירת העבירה אך לא השתתף בביצועה, עשוי להתעורר ספק אם עדותו אמת היא אם לאו לגבי ההשתתפות בביצוע העבירה. אולם, **לגבי חשוד מהסוג השני - שטוען תחילה ועוד בעקביות שמעולם לא היה בזירת העבירה ומשנה גרסתו כאשר הוא מעומת עם ראיות המצביעות על נוכחותו בה - אין ספק שלא כל מה שהוא מספר הוא אמת. עיתוי השינוי בגרסה שלו - רק כאשר נהיר לו שקיימות ראיות שיש בהן כדי להפריך את גרסתו הראשונה - מעלה חשד כבד שהחשוד היה מעורב בביצוע העבירה, ניסה להרחיק עצמו מכך בגרסתו הראשונה ושינה והתאים את גרסתו נוכח הראיות, המוצגות בפניו, במעין "קרב נסיגה". מטרת "קרב הנסיגה" היא שימור המרחק המרבי, אשר הולך ומתקצר נוכח הראיות שעמן הוא מועמת, מהמסקנה שהוא ביצע את העבירה (ראו והשוו, בהקשר של דרישת הסיוע: יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009) 279; יאיר הורוביץ "ראיית הסיוע במשפט הפלילי - מגמות חדשות" משפטים ט 249, 256 (1979) (להלן: הורוביץ)).** עמדנו לעיל על כך שכאשר נאשם מכחיש שהיה בזירת העבירה אף שמוכח שהוא נכח בה, יכול הדבר להספיק כתשתית ראייתית להרשעה. אולם, **אם במקום לעמוד על הכחשת הנוכחות, הנאשם משנה את גרסתו בהתאם לראיות המוצגות בפניו (ובהעדר הסבר לכך המעלה ספק סביר), הוא אינו משפר את מצבו; נהפוך הוא. נאשם כזה מרע את מצבו. בנסיבות אלה, מוסכם למעשה ששיקר בגרסתו הראשונה, ובהעדר הסבר המעלה ספק סביר, שקריו מחזקים את הראיות נגדו בענין ביצוע העבירה.** אין בשינוי הגרסה המאוחר כדי לצמצם את יריעת המחלוקת ליריעה צרה (בבחינת "הייתי בזירה אך לא השתתפתי בעבירה") תוך "נטרול" המשמעות הראייתית של ההכחשה בתחילת הדרך (ראו והשוו הורוביץ, בעמ' 261-262). " (ע"פ 10472/09 מובארק נ' מדינת ישראל, מיום 10.4.13).

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם מספר הסברים לכבישת הגרסה על ידו.

9.4 ראשית טען שהשוטרים לא נתנו לו הזדמנות להשמיע את גרסתו האמיתית (עמ' 266,267,293 לפרוט'), וגם כשכבר ניסה "לזרוק" לחוקרים גרסה זו וסיפר להם כי העביר נשק, הם צחקו ממנו והתעלמו מדבריו (עמ' 266,267,293 לפרוט').

9.5 ואולם, מעיון בחקירותיו של הנאשם מתגלה תמונה שונה, המפריכה לחלוטין את טענותיו אלה;

כך למשל, לאחר שהחוקרים הציגו לו את האקדח והטיחו בו כי על-גבי הגרב שעטף את האקדח נמצא דנ"א שלו, חזרו והדגישו החוקרים בפני הנאשם כי זו "ההזדמנות" שלו לבוא וליתן הסברים, ואולם בתגובה טען הנאשם כי אינו מעוניין בהזדמנויות וכי "הזדמנויות נותנים בבית הספר, בכיתה" (ת/68 [חלק 3], עמ' 21).

רפ"ק שי פלג הטיח בנאשם בשיחה המוקלטת ביניהם, כי עדיין לא ניתנו על ידו הסברים לראיות המפלילות (ת/80, עמ' 7-8), וביקש ממנו להסביר מה מידת מעורבותו באירוע. אולם, הנאשם חזר והשיב כי לא היתה לו מעורבות כלשהי, ולו הקטנה ביותר, פרט לעובדה שבילה את אותו סוף שבוע אצל בן-דודו, קובי (עמ' 16, ת/80).

על אף שהנאשם סיפר כי בעברו נהג להעביר נשקים, טען כי **בשנים האחרונות אינו עוסק בכך (עמ' 146, ת/72), ואף אם היו פונים אליו ומציעים לו להעביר נשק "אין שום סיכוי גם שאני אסכים...גם אם תציע לי גם לא, לא יודע מה"** (עמ' 151, ת/72). לדבריו, למעלה מעשר שנים לא החזיק אקדח (עמ' 1, ת/73). (אדגיש שאיני מבסס כל ממצא מרשיע על דברי הנאשם בדבר עברו הפלילי במסגרתו "העביר נשקים". הבאתי דברים אלה לצורך הבהרת הטענות שבאו בהמשך, בלבד).

גם בשיחה עם העצור עלי אבו-קרט, אמר הנאשם לעלי כי סיפר לחוקרים שבעבר היה "מעביר" אקדחים, אך בשנים האחרונות אינו עוסק בכך (עמ' 30, ת/93). הנאשם לא הזכיר בשיחה זו כי "זרק" לחוקרים שכל חלקו היה בהעברת הנשק. נהפוך הוא, גם באוזני עלי אבוקרט טען, כי סיפר לחוקרים שבשנים האחרונות כבר אינו עוסק בכך.

9.6 גם **בעדותו בבית המשפט**, מיד לאחר שהנאשם טען כי החוקרים לא נתנו לו הזדמנות לפרוש בפניהם את גרסתו האמיתית ו"ננעלו" על היותו "הרוצח" (עמ' 267 לפרוט'), טען, בסתירה מוחלטת לדבריו אלו, כי החוקרים אסף אזולאי ושי נמני ביקשו ממנו שימסור את שמותיהם של המעורבים הנוספים, משום שהוא "אוכל אותה" בשביל כולם (עמ' 268 לפרוט'). גם בהמשך טען, כי החוקרים ניסו לשדל אותו לספר על מעורבים נוספים ואמרו לו כי האחרים "זורקים אותו לכלבים".

דהיינו, לא רק שהחוקרים נתנו לו הזדמנות לספר את גרסתו "האמיתית", החוקרים ממש "דחפו" אותה לפיו, אך הנאשם בשלו, שיקר וטען שלא העביר נשק ואין לו כל קשר לנשקים.

9.7 בשלב מסוים, כשהוטח בנאשם כי היתה לו הזדמנות לספר לחוקרים שחלקו הסתכם בהעברת הנשק בלבד, כאשר סיפר להם כי בעבר נהג לעסוק בכך, שינה לפתע את טעמו וטען כי "האמת" היא שרצה לשמור את גרסתו לבית המשפט **משום שאינו מאמין במשטרה כגוף שעושה צדק** (עמ' 294 לפרוט').

גם כשהוטח בו, כי החוקרים העלו מיוזמתם את האפשרות שכל חלקו באירוע הסתכם בהעברת האקדח והסתרתו (ת/72), השיב הנאשם תשובות מבולבלות, ובין היתר, **כי לא האמין בחוקרים, וכי היה בסערת רגשות ולא ידע מה קורה איתו** (עמ' 297 לפרוט').

לטענתו, לא נתן אמון בסנגוריו ולכן לא שיתף גם אותם בגרסתו, וגם הם שמעו אותה לראשונה בעדותו. נותר בלבי יותר מחשד כבד שגם בנקודה זו שיקר הנאשם בפנינו.

אין זה סביר בעיני כלל ועיקר כי הנאשם, לא סיפר לסניגוריו את גרסתו האמיתית כבר כשהוגש כתב האישום, או כשנפרשו בפניו הראיות הלכאוריות הקיימות נגדו, ובוודאי בטרם עלה לדוכן העדים להעיד. (עיון בהחלטותינו במהלך המשפט יגלה כי מספר פעמים נעתרנו - לא בלי הבעת מורת רוח - לבקשת הסניגורים, לבטל מועדי שמיעת ראיות, הואיל ולא הספיקו להיפגש עם הנאשם בטרם עדותו, ועדותו נשמעה רק לאחר שפגשו בו), וכי מה היה לו להפסיד לו סיפר להם מלכתחילה שהוא "רק" העביר נשק מבלי לגלות להם את זהות המעורבים בכך, כפי שסיפר קבל עם ועדה בבית המשפט, ולא שולח אותם לנהל הגנת סרק כנגד כל טענה אפשרית, תוך בזבז זמנם של ב"כ שני הצדדים וזמנו של בית המשפט, וכל זאת כיוון שחשב כי אולי במהלך המשפט יקרה נס, והמדינה "תתעשת" ותסגור את התיק נגדו, או שלא תצליח להוכיח את האשמה נגדו.

ברור, שאם היה מספר לסניגוריו את הגירסה האמיתית ללא פרטי זיהוי של המעורבים, לא יכלו הם - גם לו רצו להפר חובת הסודיות החלה עליהם, ואני משוכנע כי לא רצו בכך - לסכן אותו כלל.

טענתו, כי לא כל כך האמין גם בסניגוריו, בשל מחלוקת כספית, תמוהה, שכן הוא ראה כי הם עושים כל אשר לאל ידם כדי להגן עליו והנה כעת, על דוכן העדים, הם שומעים גרסתו לראשונה. האם לא יכול היה לספר להם את גרסתו "האמיתית" יום לפני שהעיד או אף שעה לפני שהעיד...? איני סבור כך.

וזאת נזכור, מדברי הנאשם עצמו עולה כי הסניגורים ביקשו ממנו לספר להם את גרסתו אך הוא השיב להם כי ישמעו אותה מעל דוכן העדים.

עובדה זו גרמה לכך שהסניגורים לא יכלו - מעבר להכחשה גורפת - ליתן, עד לעדותו של הנאשם, כל גירסה, ואולי בחרו לעשות כך כדי להותיר את כל האופציות פתוחות. גם דבר זה מצביע על "כבישת העדות" עד שהנאשם יראה את כל הראיות הקיימות נגדו, ופוגע ביכולת ליתן בגרסתו המאוחרת אמון כלשהו.

9.8 ברור אפוא, כי הנאשם שיקר גם בעניין זה ולמעשה, היו לו הזדמנויות למכביר לספר את גרסתו אולם, הוא בחר שלא לעשות כן בשל רצונו להרחיק עצמו מהמעשה המיוחס לו.

9.9 בנוסף לטענה כי לא ניתנה לו הזדמנות בחקירות לספר את גרסתו, טען הנאשם טענה נוספת ולפיה **חשש כי האנשים עמם היה מעורב בהעברת האקדח יפגעו בו או בבני משפחתו אם יגלה זהותם**, והוא עדיין פוחד מהם ואינו מוכן לגלות זהותם.

גם הסבר זה אין בידי לקבל, שהרי גם כשכבר סיפר הנאשם בעדותו בבית המשפט את גרסתו "האמיתית", לכאורה, לא חשף את אותם גורמים עמם היה בקשר, ואם כך הדבר, אזי מה מנע ממנו למסור כבר במשטרה את אותה גרסה ללא פרטי הזיהוי של המעורבים...?

הרי את גירסתו האמיתית, "ללא שמות" שהחליט למוסרה בפנינו, יכול היה למסור גם למשטרה בלי לסכן עצמו, וזאת גם אם לא היה לו אמון בחוקריו, כיוון שבלי שימסור להם פרטי זיהוי כלשהם של אותם אנשים, הם לא יוכלו להגיע אליהם ולסכנו בכך.

הנאשם הפריח לחלל האויר הסבר נוסף לכך שלא מסר גירסתו "האמיתית" במשטרה והוא, שהבין כי הסתבך במסירת שקרים כה רבים עד שחשש כי לא יאמינו לגירסתו "האמיתית" והעדיף למוסרה לבית המשפט.

איני מוכן לקבל הסבר זה. ראשית, אין בטענה זו כדי להסביר מדוע לא מסר גירסתו בתחילת המשפט, בתגובתו לכתב האישום. שנית, חשוד לא צריך להתעניין במה יאמינו או לא יאמינו השוטרים. אם הוא מחליט שלא לשמור על זכות השתיקה עליו לספר את האמת ובית המשפט יחליט ולא השוטרים. אין לי ספק כי הנאשם יודע זאת והוא לא מסר גירסתו "האמיתית" בחקירותיו כי רצה לראות את כל חומר הראיות ולהכין הסבר בהתאם להן.

שלישית, קבלת הסבר זה משמעותה מתן פרס לשקרן, בבחינת קודם שִׁקֵר בחקירה כאוות נפשך, אח"כ המשך לשקר כיוון שאתה חושש שלא יאמינו לך בגלל שקריך, ולבסוף, על בית המשפט להאמין לגרסתך החדשה אותה כבשת כיוון שהרביִת לשקר בחקירה... (!)

9.10 כדי לסדוק את ההנחה המפלילה שנוצרה נגד הנאשם, היה עליו ליתן הסבר אמין, רציני, אפשרי, סביר ומבוסס על חומר הראיות, כזה שיהיה בכוחו ליצור ספק סביר.

בע"פ 6972/09 **אבוטבול נ' מדינת ישראל** (מיום 27.2.12), נקבע:

"תזה חלופית צריכה להיות מבוססת, ואין די בהפרחת השערות בעלמא כדי לכרסם בראיות המפלילות את המערער בביצוע העבירה".

כן נפסק בע"פ 9277/11 **פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל**, מיום 27.12.12:

"אכן, המאשימה היא שנושאת בנטל השכנוע בהליך הפלילי. יחד עם זאת, "כאשר אשמתו של נאשם נלמדת ומוכחת לכאורה מכוחן של הראיות שהובאו נגדו, עובר הנטל

הטקטי אל כתפי הנאשם להציג תרחיש חלופי סביר המתיישב עם חומר הראיות ועומד במבחן השכל הישר" (ראו למשל: ע"פ 10996/03 נרקיס נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו), 27.11.2006), בפסקה 15; ע"פ 3914/05 אלחרר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 10.11.2008), בפסקה 16)). דגימת הדנ"א שנמצאה ברכב הנתוש וממצאי הבדיקה הגנטית עומדים, כאמור, לחובתו של המערער, והוא לא סיפק להם הסבר חלופי מתקבל על הדעת. בא-כוח המערער לא חזר בפנינו על התרחיש שאותו הציע מרשו בעדותו, בדבר הקנוניה שנרקמה לכאורה נגדו, ונראה שלא בכדי. כפי שקבע בית המשפט קמא - זהו תרחיש מופרך ומשולל יסוד, שאינו מספק הסבר חלופי סביר לממצאי הבדיקה הגנטית. (ראו בהקשר זה גם ע"פ 5927/11 אבנר הררי נ' מדינת ישראל, מיום 23.8.12, להלן: "פרשת הררי").

בע"פ 16/82 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 309, נטען כי על מנת להעלות ספק סביר, על ההסבר להיות רציני ולא מסופק או מפוקפק:

"...לא די באפשרות תיאורטית גרידא, ודאי שלא די בהסבר כושל, מפוקפק או לא אמין. רק הסבר מתקבל על הדעת, או המותיר לפחות ספק סביר, עשוי להיות בו כדי לערער החזקה העובדתית. ולעניין זה יש להבדיל הבדל היטב בין "הסבר מסופק" [...] לבין ספק סביר. הסבר מסופק או מפוקפק מטבעו אינו אמין ולמאומה לא יצלח; שלא כן הסבר, המותיר בלב השופט ספק סביר, העשוי לפעול לטובת הנאשם".

אמור מעתה, גם הסבר סביר או תרחיש אפשרי עלול שלא להתקבל, אם הוא אינו אמין וכאמור, אינו נותן אמון באף לא אחד מהסבריו של הנאשם.

ובעניין קייסנפסק:

"כדי להעריך האם ההסבר שמעמיד הנאשם הוא סביר, אין להידרש רק לרמת הסתברותו של האירוע המתואר בגרסתו, אלא יש ליתן את הדעת גם על נסיבות מתן הגרסה. כך, למשל, אין עוצמתה של גרסה כבושה, שהועלתה בעקבות העלאת ראיה מפלילה, כעוצמתה של גרסת הגנה שהועלתה בהזדמנות הראשונה (ע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, (לא פורסם) פסקה 5.ד). הנסיבות בהן הוצגה גרסת הנאשם בחקירה, וגורלה של גרסה זו בעדותו בבית המשפט, עשויים לשפוך אור על מידת אמינותה וסבירותה, וממילא על מידת רצינותו של ההסבר הניתן לראיות הנסיבתיות המפלילות לכאורה."

9.11 אני סבור כי התרחיש אותו הציע הנאשם בבית המשפט ואשר לפיו חלקו בפרשה הסתכם בהעברת האקדח והסתרתו עד שנגנב ממנו והוסתר על-ידי מישהו אחר במקווה, מבלי שידע על הקשר בין האקדח לבין הירי במנוח, או כל פרט אחר עליו, הוא תרחיש "מפוקפק" שאינו נתמך בבדל ראיה, קל וחומר כשאינו מאמין לדברי הנאשם בעדותו, אשר הותיר בי כאמור, רושם מפוקפק ובלתי מהימן בעליל.

ראשית, סבורני כי הנאשם אשר ידע כי קיימות ראיות חזקות נגדו, לרבות ראיית דנ"א המסבכת אותו בעבירה כה חמורה, לא היה כובש גרסתו במשך זמן כה רב, אם היה בסיס מוצק לדבריו, ולמעשה ממשיך להסתיר את החלק הארי של גירסתו - זהות המעורבים במסירת האקדח לידי, ואולי ברצח - עד היום.

אין להסיק מן האמור לעיל, כי אם הנאשם היה מוסר שמות המעורבים, חיש מהר היו שערי הכלא נפתחים.

ראשית, אינני מאמין לו ושנית זהו שלב מאוחר מדי לבדוק אמיתות ורצינות ההסבר. הדברים נאמרו רק כדי להראות את חוסר ההגיון והסבירות בטענת הנאשם.

שנית, הנאשם לא הותיר עליי רושם מהימן בעדותו לפנינו, והתרשמתי כי עדותו מחוסרת היגיון, רצופת סתירות ומניפולטיבית, ובדיוק כשם שניסה במהלך חקירותיו להרחיק את עצמו מביצוע העבירה ולהתאים את גרסאותיו על-פי המידע שהגיע אליו מהחוקרים או על-פי מה שחשב כי מצוי בידם, ניסה להתאים גם את גרסתו בבית המשפט למסכת הראייתית שנפרשה בפניו במהלך פרשת התביעה. כפי הנראה, משהבין הנאשם, לאחר סיום פרשת התביעה, כי לא יוכל למלט עצמו כליל ממעורבות באירוע, בדה גרסה שתמזער את חלקו.

שלישית, לפי גרסתו הכבושה של הנאשם, ההצעה להעביר את האקדח תמורת כסף הגיעה אליו בצורה ספונטאנית כאשר פגש את ה"בחור הראשון" אצל קובי בדירה, שבועיים קודם לרצח ורק במוצאי שבת, במהלך הבילוי ב"אסקו בר" פגש את ה"בחור השני".

ואולם, לפי גרסת קרן, הנאשם יצא פעמים רבות במהלך כל אותו סוף שבוע בטענה שהוא הולך לאתר את "החייב". אף לגרסת הנאשם, הוא לקח עמו את קרן ביום ראשון בערב, משום שקרן **אמרה שנמאס לה שהוא כל הזמן יוצא ומשאיר אותה לבד**. מדוע אפוא יצא הנאשם כל-כך הרבה פעמים בסוף השבוע, אם רק ביום ראשון היה צריך לפגוש לראשונה את ה"בחור השני"?!. שאלה זו נותרה ללא מענה, בדיוק כשם שהשאלה כיצד ידע ה"בחור השני" לאתר אותו במוצאי שבת במועדון ה"אסקו-בר", אליו הנאשם וחבורתו הגיעו באקראי, לאחר שהחליטו לא להכנס למועדון אחר, נותרה בלתי פתורה.

רביעית, העובדה שגרסת הנאשם תואמת את גרסת קרן לפרטי הפרטים, למעט בשתי נקודות אשר היו עלולות לסבך אותו בירי במנוח (סכום הכסף שקיבל הנאשם ומקום החניה היותר קרוב לבית המנוח), מעידה על מהימנות גרסת קרן מחד גיסא, ורצונו של הנאשם להרחיק עצמו מהאפשרות שירה במנוח, מאידך גיסא.

חמישית, אם אנו מקבלים את גרסת הנאשם עלינו להאמין כי זהו רק "צירוף מקרים" שבדיוק באותו סוף שבוע בו נורה המנוח הגיע הנאשם עם בת זוגו מבית שמש להתארח בחיפה, כך גם עלינו להאמין כי זהו רק יד המקרה שהביאה לכך שעוד בדרך לחיפה שיקר הנאשם לקרן כי יש אדם אשר חייב לו בסביבות 40,000 ₪, וכי זהו רק מקרה שאותו "חייב" מתגורר באזור בו מצוי בית המנוח, וכי מדובר בצירוף מקרים שבאותו סוף שבוע יצא הנאשם, בגשם, פעמים רבות מהדירה במטרה לאתר את אותו "חייב", וזהו רק צירוף מקרים שהנאשם היה זה דווקא שנבחר להסתיר את הנשק, שנמצא, הפלא ופלא, בעיר מגוריו בית שמש, בגרב ובה DNA שלו...

וכך גם העובדה שהנאשם מאוכן באזור הזירה, סמוך לפני האירוע וחוזר לאחר מכן "עצבני" לדירה, אף היא "מקרית" בלבד. כמו המקריות בכך שמהטלפון של הנאשם יצאה שיחה לבית המנוח וגם שיחה לשכנו של המנוח, כשאין לו כל היכרות עמם.

זאת ועוד. אין זה סביר בעיני כי מי ש"בונה" על הנאשם שיסתיר את כלי הרצח, לא יתכנן את הגעת הנאשם לחיפה ושאייר זאת ליד המקרה כך ש"במקרה" הנאשם הגיע לחיפה באותו סוף שבוע בו תוכנן הרצח...!

9.12 כמו כן, השינוי הקיצוני בגרסתו של הנאשם בכל הנקודות המהותיות; מהכחשתו כל קשר לאירוע, לרבות קשר כלשהו לאקדח ולגרביים שעטפו אותו, ועד לגרסה לפיה התבקש על ידי אלמוני להעביר את האקדח; שינוי הגרסה באשר לקבלת הכסף מקובי בתחנת הדלק - מהכחשה מוחלטת להודאה (אם כי, לדבריו הסכום הוא של 8,000 ₪ ומדובר בהלוואה); השקרים הרבים בגרסתו לגבי שיחת הטלפון לבית המנוח; שינוי הגרסה לגבי מעשיו במהלך אותו סוף שבוע והסיבה להימצאותו סמוך לזירת הרצח זמן קצר לפני הירי במנוח, כאשר תחילה הכחיש בתחילה כי חזר למקום לבדו, ואח"כ אישר שחזר לשם לחפש את "הבחור השני", מצביעים על היות גרסה זו מפוקפקת ובלתי אמינה.

9.13 משדחיתי תרחיש זה ולא נמצאו תרחישים אפשריים סבירים אחרים, הרי שנותרה לחובתו של הנאשם מסכת ראיות נסיבתיות מפלילות, ללא הסבר סביר מצידו המתיישב עם חפותו.

10. ראיות נסיבתיות

10.1 כאמור, אין בין כל הראיות שהניחה בפנינו המאשימה ראייה ישירה המצביעה על הנאשם כמי שירה במנוח. השאלה העומדת לפתחנו עתה, היא האם יש באותן ראיות נסיבתיות כדי לספק את דרישת ההוכחה מעבר לספק סביר לצורך הרשעה בפלילים, כנדרש בסעיף 34כב. (א) לחוק העונשין.

כידוע, ראייה נסיבתית אינה מוכיחה עובדה השנויה במחלוקת אלא מוכיחה קיום נסיבה, ממנה ניתן להסיק קיום העובדה השנויה במחלוקת וטעונה הוכחה. דהיינו, הוכחת הנסיבה מובילה, על פי נסיון החיים וההגיון, למסקנה כי הוכחה העובדה השנויה במחלוקת (ע"פ 1888/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5), 221 - להלן: "**פרשת מקדאד**").

10.2 להבדיל מראיות "רגילות", כוחן של הראיות הנסיבתיות בא להן לא רק על ידי מבחן "איכותי" בו השופט בודק את הראייה לגופה, שלעיתים אינה מספיקה לבדה להרשעה בפלילים, אלא גם לאור כמותן, צירופן זו לזו ובחינתן כמקשה אחת.

הסקת מסקנות על יסוד מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההיגיון הבריא, ניסיון החיים והשכל הישר, וכאשר "הרכבתן" של הראיות הנסיבתיות מובילה ליצירת "תצרף" שלם שמהושלמה הרכבת כל חלקיו משתקפת

ממנו מסקנה אחת הגיונית ומפלילה, עובר הנטל לכתפי הנאשם להציע תרחיש חלופי לאותן ראיות נסיבתיות ולעורר ספק סביר באשמתו (ראו **עניין קייס** וההפניות שבו).

בכל מקרה, על בית המשפט לשאול עצמו, האם הנסיבות שהוכחו מובילות למסקנה הגיונית מפלילה אחת יחידה, ואין אפשרות הגיונית וסבירה שאינה מפלילה. לשם כך על בית המשפט לבחון גם מיוזמתו תרחישים אפשריים כאלה (**פרשת מקדאד** פסקאות 10 ו-15, וההפניות שם -עמ' 228 לפסק הדין; כן ראו מהעת האחרונה ע"פ 3834/10 **שמעון והבה נ' מדינת ישראל**, מיום 6.3.13). ברי, כי גם תרחישים כאלה ייבחנו - באותו אופן - על פי שיקולי היגיון וניסיון החיים, ואל לו לבית המשפט "לרוץ" ולקבל כל אפשרות שהיא, ערטילאית, בלתי סבירה ובלתי אמינה ככל שתהיה.

בפרשת מקדאד צויין כי:

"הפסיקה קבעה לא אחת כי סירובו של נאשם לשתף פעולה בהליכי חקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו, ובכלל זה סירוב לביצועה של בדיקת רוק, הוא גילוי של התנהגות מפלילה. משכך, בהעדר הסבר תמים לסירוב עשוי הוא לחזק את הראיות נגד הנאשם ואף להיות בעל כוח ראייתי עצמאי, כראיה נסיבתית, לחובתו של הנאשם".

אני סבור כי מי שמשקר פעם ועוד פעם ומוסר פרטים כוזבים בחקירתו, משמעות התנהגותו אף חמורה יותר מ"סתם" סירוב לשתף פעולה בהליכי חקירה שבכוחו לתרום להוכחת חפותו, ואף לכך יש משקל ראייתי עצמאי כנגדו.

ובעניין דומה הקשור לצורך של הנאשם ליתן הסבר תמים לנוכחותו בזירת העבירה נפסק **בעניין קייס** (פיסקה 31):

"סניגורם של ג'דעאן וסעיד העלה טענה חלופית לאמור, לא די במסקנה לפיה שהו שולחיו במטע הזיתים בזמן הרצח, הואיל ויש להוכיח מה היה חלקו של כל אחד מהם במעשה. אין לקבל טענה זו. התמונה המצטיירת לנוכח מקבץ הראיות מפלילה כל אחד מאלה שהיו נוכחים בזירת הרצח, ומטילה על המערערים את החובה להציע לה תרחיש אלטרנטיבי המתיישב עם חפותם. עמדתי על כך בפרשה אחרת:

"אין בחומר הראיות דבר המטיל אור על חלקו של כל אחד מהמערערים במעשה הרצח. על-יסוד זה נשמעה, כאמור, טענה מפי מערער 1, כי לא ניתן לשלול אפשרות שבין אם נכח בזירת העבירה ובין אם שהה במקום אחר, הוא לא היה מעורב במעשה ורק ידו של מערער 2 הייתה בדבר. ברם, המסקנה המפלילה העולה מן הראיות כולן נוגעת, משלא הוכח אחרת, לכל אחד מן המערערים בנפרד, בין אם הודה בדבר נוכחותו במקום הרצח ובין אם התכחש לה. מכאן, כי הנטל לספק הסבר חלופי, השולל את דבר מעורבותו במעשה העבירה, רובץ על כל אחד מהם בנפרד. משבחרו השניים למלא פיהם מים, נותרה על מקומה המסקנה כי שניהם כאחד רצחו את

המנוח" (ע"פ 4656/03 הנ"ל; בפסקה 18; וראו גם את דברי השופט מצא בע"פ 319/88 יהודה אלמליח נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1) 693, 698; ודברי השופט קדמי בע"פ 3006/96 ג'ו בן פרנסיסקו מטיאס נ' מדינת ישראל, לא פורסם, בפסקאות 5 ו-9). כאמור, גירסתו של ג'דעאן אודות מעשיו בעת שנכח בזירת הרצח - נדחתה, בעוד שסעיד - שבחר להרחיק את עצמו מזירת הרצח - לא הציג כלל גרסה כזו. בנסיבות אלו, ולאור מסכת הראיות הנסיבתיות שהוכחה על-ידי המשיבה, היה בית-משפט קמא רשאי לקבוע כי נוכחותם של המערערים במטע הזיתים לא הייתה נוכחות "תמימה", כי אם "נוכחות מכוונת" שמקורה בביצוע הרצח (ראו ע"פ 3006/96 והנ"ל) והיא מקיימת גם את דרישותיו של היסוד הנפשי הנדרש בעבירת רצח".

וזאת יש לזכור, גם הנאשם שהה סמוך לזירת העבירה פעמים רבות ללא הסבר תמים, סביר ואמין.

בחינת התשתית הראייתית הנסיבתית נערכת בשלושה שלבים (ראו "פרשת הררי"):

בשלב הראשון, יש לבחון כל ראיה נסיבתית בפני עצמה על מנת להעריך האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי.

בשלב השני, יש לבחון את מסכת הראיות הנסיבתיות כולה כדי לקבוע אם היא מערבת ועד כמה, את הנאשם בביצוע העבירה. בהקשר זה נאמר, כי:

"המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך".

(פרשת הררי, עמ' 17 והאסמכתאות המופיעות שם).

בשלב השלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להצביע על הסבר העשוי לשלול את המסקנה המפלילה העומדת נגדו. כדי להעלות ספק סביר - והדגש הוא על "סביר" - ההסבר נדרש להיות רציני, ולא מפוקפק. עוד נאמר בהקשר זה, כי:

"מסקנה זו משמעותה היא כי אין כל היפותזה חלופית סבירה היכולה להסביר את הראיות והנסיבות העולות מהן באופן המתיישב עם חפות הנאשם".
(ע"פ 1624/04 ג'לבוש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.5.09), וכן ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ', 22.4.10).

כאמור, התרחיש אותו הציע הנאשם בענייננו נדחה על ידי כבלתי אמין, כבוש ושקרי ומכאן שנותר לנו לבחון את

הראיות הנסיבתיות, והמסקנות העולות מהן.

10.3 על פי עמדת המאשימה, הימצאות פרופיל דנ"א של הנאשם על הגרב שעטף את האקדח ששימש לרצח, מציאת האקדח ששימש לירי במנוח בעיר בית שמש בה מתגורר הנאשם, הימצאותו של הנאשם בחיפה ביום בו נורה המנוח ובסוף השבוע שקדם לו, שיחת הטלפון מהמכשיר הסלולארי של הנאשם לבית המנוח כשבועיים לפני הרצח, השיחה עם שכנו של המנוח - וכל זאת כשאין לו כל היכרות עימם - איכנו של הנאשם באזור הזירה סמוך לירי במנוח, יציאותיו התכופות לחפש "חייב" דמיוני, סמוך לבית המנוח, המפגש עם קובי בתחנת הדלק כיומיים לאחר הירי במנוח לצורך העברת סכום כסף גדול לנאשם, "פיזור" כסף לאחר הרצח כשלפני זה מצבו הכלכלי היה גרוע, ובנוסף לראיות נסיבתיות אלה, כבישת גרסתו של הנאשם עד לשלב מאוחר של המשפט והשקרים הרבים בגרסאותיו השונות, בחקירותיו במשטרה ובעדותו, צריכים להוביל למסקנה ההגיונית האחת והיחידה כי הנאשם הוא שירה במנוח.

11. ראיית הדנ"א

11.1.1 ראיית דנ"א - כללי

כאמור, הואיל והנאשם הכחיש לאורך כל ההליך המשפטי, עד למתן עדותו, כי הוא מעורב בדרך כלשהי - ישירה או עקיפה - באירוע בו מצא המנוח את מותו, וממילא הכחיש כל קשר לאקדח בו נורה המנוח, הרי שסנגוריו חלקו גם על ממצאי הדנ"א, וחקירותיהם את העדים בהקשר זה היו לפי קו ההגנה שעיקרו הכחשה גורפת, בו נקט הנאשם באותו שלב.

אולם, משהודה הנאשם כי העביר את האקדח כשהוא עטוף בגרביים שלו, ולאחר מכן הסתירו במקום מחבוא ומשם "נגנב" והוטמן ע"י אדם אחר ב"מקווה", **הרי שממילא אין עוד מחלוקת בדבר הימצאות פרופיל גנטי, D.N.A, של הנאשם על הגרב.**

באותה מידה לא חלקו הסניגורים על הבדיקות הבליסטיות לפיהן המנוח נורה באקדח שמאוחר יותר נמצא בעיר מגורי הנאשם, בית שמש, עטוף בגרב שעליו נמצא DNA של הנאשם.

11.1.2 ראוי לציין, כי בנושא הדנ"א כראיה נסיבתית חלה התפתחות משמעותית בפסיקה בשנים האחרונות, ומעיון בה נמצאנו למדים כי כיום - לדעת חלק משופטי בית המשפט העליון - **גם ראיית דנ"א לבדה**, כשלא ניתן להימצאותה הסבר אמין, סביר והגיוני, עלולה **להביא להרשעת נאשם**, גם ללא ראיות מחזקות אחרות, אשר בענייננו דווקא קיימות למכביר.

11.1.3 באשר לפוטנציאל הראייתי הטמון בראיית הדנ"א וההתפתחות שחלה בעניין זה בפסיקה, אפנה למספר פסקי דין מרכזיים:

בפרשת מקדאד, הורשע הנאשם על סמך הימצאות פרופיל דנ"א שלו על גבי מסכה - כובע גרב - שנמצאה ברכב ששימש לביצוע עבירת רצח, **בשילוב ראיות נסיבתיות נוספות, ובמיוחד התנהגותו המפלילה של הנאשם.**

דהיינו, אף שהוכח כי קיימת אפשרות סבירה שאחים נוספים או בני ביתו של הנאשם, יכלו לעשות שימוש בכובע הגרב עליו נמצא DNA של הנאשם, ואולי הם לא השאירו שרידי DNA שלהם, לעומת הנאשם שגם הוא השתמש בכובע הגרב והשאירם, התנהגות הנאשם - שזוכה בדעת רוב בבית המשפט המחוזי - אשר עשה כל שיכול כדי להמנע מלתת דגימת DNA לצורך השוואה עם ה-DNA שעל המסכה, הביאה להרשעתו. בית המשפט העליון קבע כי התנהגות זו אינה הגיונית וסבירה למי שחף מפשע, ואף לא למי שמנסה לחפות על קרוב משפחתו.

בעניינו, הנאשם - בשל "פחד" כביכול - מסתיר לפי דבריו שלו זהותם של אנשים זרים שאינם קרובי משפחתו. הנאשם - לפי גירסתו - אינו יודע מי בעצם ירה במנוח באמצעות האקדח שקיבל לצורך הסתרה, אלא ידע והכיר רק את האנשים שדיברו איתו על הסתרת האקדח ואת מי שמסר לו אותו. הסתרת מידע זה על אנשים שאינם קרובי משפחה, ואף אנשים שהוא אינו בטוח כי ירו במנוח, תמוהה עוד יותר, בלתי הגיונית ובלתי סבירה. על כן, המסקנה הרציונאלית היחידה היא שהנאשם הוא היורה ופשוט אין לו אנשים עליהם הוא יכול להצביע, כמי שהעבירו לו את האקדח.

בע"פ **מוראד אבו חמאד נ' מדינת ישראל** (22.10.03) הביע כב' הש' חשין את עמדתו, כי :

"[...] בדיקת הדנ"א ראייה קבילה וראויה היא, ובית-המשפט יכול ורשאי לראותה כראייה מהימנה בלא לבדוק מחדש בכל פעם את עיקרי השיטה המדעית. כל זאת, כמובן, בכפוף לשני תנאים עיקריים אלה: אחד, כי עיקרי השיטה ועיקרי הבדיקה יהיו נתונים לבחינה ולהפרכה בכל עת ובכל דרך לגיטימית, ושניים, יוכח כי הבדיקה הקונקרטיית העומדת לדיון נערכה בהתאם לכללים הנדרשים על-פי השיטה המדעית שלעניין...". (להלן: "**עניין אבו חמאד**").

בהמשך, נקבע כי:

"בדיקת דנ"א לא זכתה עד כה למעמד שזכתה לו ראייה שעניינה זהות בטביעת אצבע, שבהיעדר הסבר סביר להימצאותה של הטביעה במקום שנמצאה בו, עשויה היא לשמש ראייה יחידה להרשעה".

בעניין אבו חמאד ציין כב' השופט מ. חשין בהערת אגב כי:

"לדעתי, בדיקת דנ"א בהסתברות סטטיסטית גבוהה (ובלא שנכריע במידתו של אותו גובה),

ראויה היא שדינה יהא כראיה של טביעת אצבעות. ובהיעדר הסבר סביר - הסבר העשוי לעורר ספק בלב בית-המשפט - **ניתן יהא להרשיע נאשם אך על-פי ראיה זו**. ואולם אין צורך שנכריע בשאלה סופית הואיל וכפי שהיה במקרים קודמים, ימצאו לנו בחומר הראיות חיזוקים לראיית הדנ"א". לעמדה זו הצטרפה כב' השופטת דורנר וגם כב' השופט י.טירקל, אולם לדבריו: "[...] אפילו נאמר שבדיקת דנ"א - כראיה נסיבתית - אין בכוחה להביא לבדה למסקנה אחת ויחידה לביסוס הרשעתו של אדם... הרי בהצטרף אליה ראיות נסיבתיות נוספות, יש בכוחה "לעשות את "חזקת חפותו" של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא נותר ממנה שריד (דב"כ בע"פ 351/80 חולי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 477)".

עתירה לדין נוסף בעניין זה נדחתה - דנ"פ 9903/03 **מוראד אבו חמאד נ' מדינת ישראל** (19.12.04).

בע"פ 4117/06 **שניר מקייטן נ' מדינת ישראל**, מיום 22.2.10 (להלן: "**פרשת מקייטן**"), נקבע כי דנ"א על גבי חולצה של המערער אשר נמצאה במקלט, **סמוך** לאקדח ממנו נורה המנוח ובסמוך לו מגבעת כגון זו שהיורה חבש לראשו, בצירוף עדויות המשלימות בנקודות מסוימות את "תמונת התצרף", ודחיית טענת האליבי של המערער, יש בהם די לבסס הרשעה.

בענייננו האקדח לא נמצא "סמוך" לגרביים אלא עטוף בהם וממילא הנאשם הודה לבסוף כי הוא הסתיר את האקדח לאחר שזה נעטף בגרביו שלו. עוד נפסק בעניין זה כי כנגד ראיה בעלת משקל כה ניכר כראיית DNA:

"... ההגנה אינה יוצאת ידי חובתה בכך שהיא מצביעה על הסבר כלשהו לראיות הנסיבתיות, במיוחד כאשר היתכנותו היא רחוקה או בלתי מבוססת על התיזה החלופית המוצעת להקים ספק אמיתי בהנחה המפלילה שנוצרה ולא סגי בקיומו של הסבר תיאורטי ורחוק. כידוע, מידת ההוכחה הנדרשת בהליך הפלילי אינה של וודאות מוחלטת, אלא "מעבר לספק סביר", ומכאן מחייב כי כדי לאפשר לנאשם את פתח המילוט לו הוא נזקק, על התרחיש החלופי להיות מבוסס וסביר דיו" (ע"פ 4656/03 **מירופולסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], 1.12.04)."
(פיסקה 35 לפסה"ד).

הוא הדין בענייננו, אף שקיים תרחיש חלופי, **תיאורטי**, כי היורה מסר את האקדח בו עשה שימוש למישהו אחר כדי שזה יסתירו, שקריו של הנאשם, והסתרתו כל מידע על מוסר הנשק שיאפשר בדיקת התרחיש החלופי, ובתוספת הראיות הנסיבתיות הנוספות בתיק זה "המסבכות" את הנאשם, כשלאלה נוספים שקריו ועדותו הכבושה, מביאים למסקנה שהתרחיש החלופי אינו מבוסס ואינו סביר או הגיוני, בנוסף לכך שהוא נמצא לא אמין.

אני גם סבור כי תרחיש חלופי זה **על אף שאפשרי הוא**, אינו הגיוני והוא מנוגד לנסיין החיים והשכל הישר. רוצח שרצח אדם, סביר כי ישתף בסודו כמה שפחות אנשים. קל וחומר כשהאקדח נמסר על פי הטענה לנאשם, כשהוא "חם", תרתי משמע, פחות משעתיים לאחר הרצח, וכשהרוצח יכול להסתירו בכל מקום בארץ בעצמו, בלי להידרש לשלם כסף עבור הסתרתו וכשאף אחד לא יודע מקומו, וכשיותר סביר כי הרוצח ישליכו לים, מקום

בו לא יימצא לעולם.

זאת ועוד. אין זה סביר בעיני כי רוצח ימסור את הראיה - האקדח - שעלולה להפלילו לאדם אחר, ובכך שם חייו בידיו של אותו אדם שיכול לסחוט אותו בעתיד או אף להפלילו אם יסתכן בעבירה חמורה, כך שיציע למשטרה את "ראשו" של הרוצח, תמורת חירותו שלו.

בנושא דומה נפסק כי נסיון החיים מלמד ש:

"מבצעי עבירה - ובמיוחד עבירה חמורה - אינם מזמינים 'משקיפים' לארח להם לחברה בעת ביצועה של עבירה; וכל עוד לא מוכח אחרת - רשאי בית המשפט לראות ב'נוכחות' כאמור, בסיס לקביעת אחריות לביצוע העבירה"
(בש"פ 1668/10 גמזו נ' מדינת ישראל, 9.3.10, כב' הש' חיות)

בע"פ 10365/08 מאהר אלעיסווי נ' מדינת ישראל (7.3.11), זוכה המערער בדעת רוב (השופטים רובינשטיין והנדל) תוך שצויין כי חרף הימצאות בדל סיגריה שעליו דנ"א של המערער, במרחק מועט מהגופה וראיות נסיבתיות נוספות, לא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים כי המערער רצח את המנוחה. בעניין זה נקבע לגבי ראיית הדנ"א, כי:

"[...] הינה ראיה נסיבתית בעלת משקל ואף בעלת משקל רב. אולם, יש להדגיש שראיה זו עשויה להיות חלק מתמונה נסיבתית מפלילה, אך לא טמונה בה התמונה המלאה. לשם עריכת הפסיפס השלם, יש צורך בראיות נוספות"
(עמ' 10 לפסה"ד של השופט הנדל).

יחד עם זאת ראוי להדגיש כי באותו מקרה מסר המערער, לדעת הרוב, הסבר אפשרי להימצאות בדל הסיגריה וגם נמצאו פלטי הטלפון וראיות "סבירות" נוספות המצביעות על כך שאחר יכל לבצע את הרצח.

עם זאת, גם בעניין אלעיסווי הביעה השופטת פרוקצ'יה (בדעת מיעוט, לגבי התוצאה הסופית), את דעתה, כי:

"בדומה לדין החל בטביעות אצבע, כך גם ממצאי DNA הקושרים נאשם לזירת העבירה בהסתברות זיהוי גבוהה ביותר, עשויים בנסיבות מסוימות להספיק להרשעתו בהעדר הסבר סביר בפיו להימצאו במקום בעיתוי המשוער של ביצוע העבירה ... בע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד 6(577, 589) (2003) נאמר:
"וכך, הימצאות בדל הסיגריה בזירת הרצח, המשויך באמצעות בדיקות דנ"א למערער, כאשר לידו בדל סיגריה דומה המשויך למנוח, מניחה תשתית ראייתית איתנה להרשעת המערער ברצח, אפשר שאף בלא ראיות נסיבתיות נוספות, ובלבד שאין בפיו הסבר המעלה ספק סביר באשר להימצאות הפריט המרשיע שם".

(עמ' 39 לפסק הדין).

בע"פ 149/12 אשר אלמליח נ' מדינת ישראל (24.9.12), הביעה כב' השופטת ארבל את השקפתה כי:

"... ניתן בנסיבות מסוימות להרשיע נאשם על יסוד ראיית דנ"א הניצבת לבדה. אף לטעמי יש לגזור לעניין זה גזירה שווה מההלכה הנוהגת בשיטתנו באשר לראיה של טביעות אצבע... ובלבד שאין בראיות... "הסבר תמים"... אם כן, לגישתי, אין מניעה עקרונית להרשיע נאשם אך על סמך ראיית דנ"א ולכן סבורתני כי אין לקבוע כלל גורף המונע זאת. ואולם כשם שאין לקבוע איסור גורף, כך גם אין לקבוע היתר גורף. הרשעה על בסיס ראיה יחידה של דנ"א צריכה להישמר למקרים יוצאי דופן - כל מקרה לגופו ולנסיבותיו. עליה להיעשות בזירות מרבית ואף ביד רועדת, נוכח העובדה שכל כובד המשקל מוטל על ראיה אחת ויחידה (השוו לדברי בע"פ 10360/03 שדיד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 ([פורסם בנבו], 2.3.06)).

...

כללו של דבר, בבוא בית המשפט להעריך את משקלה של ראיית דנ"א הניצבת בבדידותה, שומה עליו לתת את דעתו לתקינות בדיקת הדנ"א, למידת הוודאות שבמצאי המומחים, לטיב הראיה ונסיבות מציאתה וכל זאת בשימת לב להסבריו של הנאשם ולאפשרות קיומה של גרסה מזכה בתשתית שלפניו."

כב' השופטת נאור (כתוארה אז) הביעה דעה שונה, בע"פ 1532/10 מדינת ישראל נ' פלוני (7.3.12), שם זוכה המערער מעבירת אינוס כאשר נמצא הסבר סביר להימצאות DNA שלו על גופה של המתלוננת:

"חוות הדעת (בנושא DNA - מ.ג.) קושרת בין זיו למתלוננת. ואולם, היא אינה יכולה לעמוד לבדה לביסוס הרשעתו במעשה אינוס או עבירת מין אחרת, דרושה לה תמיכה ראייתית נוספת...".

הדעה כי די בראיית DNA לבדה לצורך הרשעה, בהעדר הסבר אמין וסביר, אומצה לאחרונה בע"פ 8056/10 חוסם עווד נ' מדינת ישראל (19.11.12), תוך הסתמכות על עניין אלמליח הנ"ל, אם כי, באותו מקרה נתמכה ראיית הדנ"א בשורה של ראיות נסיבתיות, בנוסף להעדר הסבר סביר מצד הנאשם.

בע"פ 3834/10 שמעון והבה נ' מדינת ישראל, (6.3.13), אימץ כב' השופט שוהם את האמור בעניין אלמליח הנ"ל באומרו כי:

"בכוחם של ממצאי בדיקת ה-DNA להוות ראיה נסיבתית כבדת משקל, עד כי לעיתים יש בה, ובה בלבד, כדי להכריע את הכף לחובת הנאשם".

כב' השופטים רובינשטיין וחיות סברו כי יש לגלות בכך "גמישות סבירה", במיוחד כשמדובר בסכנת מאסר ממושך כמו מאסר עולם, וכל מקרה יידון לגופו.

סיכומו של דבר, אף כי רבים מבין שופטי בית המשפט העליון סוברים, כי ראיית DNA יכולה להביא, לבדה להרשעה, בהעדר הסבר "תמים", סביר ואמין מצידו, או בהעדר תרחיש חלופי סביר, ולא תיאורטי, ובמלוא הכבוד גם אני סבור כך, בענייננו, קיימות ראיות נסיבתיות נוספות התומכות ומחזקות את המסקנה המרשיעה, העולה מראיית ה-DNA, וכל זאת, כשנעדר הסבר תמים סביר ואמין מצד הנאשם, אלא להיפך, נקבע כי שיקר לכל אורך חקירותיו במשטרה ואף הסברו הכבוש בבית המשפט נמצא בלתי אמין.

11.2 ומן הכלל אל הפרט:

11.2.1 הוכח בפנינו כי דנ"א של הנאשם נמצא על הגרב שעטף את האקדח אשר שימש לירי במנוח.

העובדה **שהדנ"א נמצא על הגרב** ולא על האקדח היתה עשויה להפחית מערכה של ראיה זו, בהיות הגרב חפץ נייד, אולם, הנאשם קשר עצמו לאקדח משטען בעדותו כי בהתאם לבקשתו של האדם שהעביר לו את האקדח, מסר לו גרביים השייכים לו, ולאחר מכן העביר את האקדח העטוף בגרביים למחסן בבניין מגוריו, משם "נגנב" ע"י מאן דהוא שכפי הנראה הסתירו במקווה, שם נמצא.

העובדה **שמדובר בחפץ נייד** אשר יכול לעבור בקלות מיד ליד וממקום למקום, עשויה לגרוע מערכה של ראיית הדנ"א כראיה מפלילה אולם, על אף הזהירות הנדרשת, ככל שמדובר בהימצאות שרידי דנ"א על גבי חפץ נייד, עדיין עומד לראיית הדנ"א כוחה הראייתי העלול לקשור את הנאשם לעבירה.

וזאת יש לזכור, כי מדובר אמנם בגרב שהוא חפץ נייד, אך חפץ נייד אישי, שידיים רבות "לא בוחשות" בו ובשל הערך הנמוך לא "מתאמצים" לגונבו.

זאת ועוד. אמנם הגרביים הן חפץ נייד מיוחד ואישי, אך בכך לא סגי. הגרביים עטפו "אקדח ששימש לרצח". אף שאקדח הוא חפץ נייד, גם הוא "מיוחד" כיוון שאין זו דרכו "להתגלגל" מן האחד לשני, כמו חפיסת סיגריות, שקית פלסטיק או עט זול, למשל, ועל המחזיק בו ליתן הסבר ממשי, סביר ואמיתי כיצד הגיע לידיו אקדח, המוחזק ללא רשיון.

(להשלמת התמונה אציין כי האקדח נגנב בשנת 2001 בהתפרצות לדירה בעיר נשר - ת/177).

מן הבחינה הזאת דומה האקדח בעיני יותר לחפץ "נייח" מאשר לחפץ נייד.

בענין שמעון והבה לעיל, הביע כב' הש' שהם את דעתו כי:

"לאור האמור, יש ליתן את הדעת לאופיו של החפץ הנדון ולפעול, עקב כך, במשנה זהירות. יחד עם זאת, מובן כי אין להסיק מכך כי משקלם הראייתי של שרידי ה-DNA אשר התגלו על גבי המסכות, הינו "אפסי" בשל כך, כנטען בערעור. על אף הזהירות הנדרשת, עומד לפרופיל ה-DNA, כוחו הראייתי המפליל העשוי לקשור את הנאשם לזירת ביצוע העבירה ולהצביע, לבדו או יחד עם ראיות נוספות, על אשמתו. עמד על כך השופט א' א' לוי, בציינו כי:

"אין ללמוד כי טביעת אצבע על חפץ נייד - אפילו מדובר בחפץ המצוי בשימוש יומיומי, 'שידיים רבות בוחשות בו'... - לעולם לא תוכל לשמש כראיה מספיקה להרשעה. גם אז עומד לטביעת האצבע כוחה הראייתי המפליל כראייה נסיבתית, העשויה לבדה או ביחד עם ראיות נסיבתיות נוספות, להצביע על אשמת הנאשם. או אז, נדרש הנאשם לספק לראיות נסיבתיות אלו הסבר חלופי, המתיישב עם חפותו."

(ע"פ 4510/07 **סראבוניאן נ' מדינת ישראל**, פס' 3 [פורסם בנבו] (17.1.2008) (להלן: עניין סראבוניאן)). (ההדגשות אינן במקור - מ.ג.; כן ראו בענין זה: ע"פ 9154/04 **חנניב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.6.05 - שם דובר על טביעות אצבע על מטלטלין).

משבאנו עד הלום ראוי כי נחזור ונזכור; בעצם, הנאשם מודה בעדותו כי גרביים שלו עטפו את האקדח ששימש לרצח המנוח וניתן לומר כי הדיון בהימצאות ה-DNA שלו על הגרביים מיותר. אולם, מכיוון שהנאשם מסר בחקירותיו ובעדותו בליל של גירסאות שונות ושקריות, לרבות הכחשה מוחלטת שאלה גרביו, והסינגורים אף רמזו לכך בחקירתם את קרן, ולמען הסר כל ספק מצאתי לנכון לדון בראיית ה-DNA כאילו לא הודה הנאשם שאלה גרביו.

ועדיין, יש שיאמרו גם לאחר דברים אלה, כי אין בראיית הדנ"א לבדה או בהודאת הנאשם כי אלה גרביו **שעטפו את האקדח כדי להוכיח כי הנאשם הוא שירה במנוח שכן, באופן תיאורטי קיימת האפשרות שהנאשם, או אדם אחר, עטפו את האקדח בגרבי הנאשם, מבלי שהנאשם ירה במנוח.**

הראיה כי הדנ"א של הנאשם נמצא על הגרב שעטף את האקדח ו/או הודאתו כי אלה גרביו, מצטרפת לכל יתר הראיות הנסיבתיות, ובסוף הדרך עלינו לקבוע, האם כלל הראיות הנסיבתיות מובילות למסקנה הגיונית אחת ויחידה, כי הנאשם לא רק העביר את האקדח כשהוא עטוף בגרביו, כטענתו, אלא ירה באמצעותו במנוח והביא למותו.

11.2.2 כפי שיבואר להלן, במקרה זה נמצאו בחומר הראיות חיזוקים רבים לראיית הדנ"א ולהודאת הנאשם כי גרביו עטפו את האקדח, התומכים במסקנה כי הנאשם לא רק העביר את האקדח ממקום למקום, אלא ירה באמצעות האקדח במנוח.

12. איכוני הטלפונים

תחילה נדגיש כי על פי חוות הדעת של מר קמר ועדותו, הכיסוי של אתר סלולארי אינו רק בנקודה בה נמצאת "האנטנה" שלו. באומרנו כי המנוי אוכן באתר פלוני אין הכוונה כי הוא מצוי בדיוק ליד עמוד 112

האנטנה ולמעשה, הוא יכול להימצא בכל נקודה "המכוסה" על-ידי האתר/האנטנה, לעיתים אף במרחק של קילומטר או שניים מן "האנטנה". למשל, כזכור טווח "הכיסוי" של האתר העיקרי הנדון בענייננו, נווה שאנן/סקטור 8, מגיע למרחק שמעל 2 ק"מ.

12.1 **הנאשם** אישר הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט כי מנוי **מס' 050-2372568** שימש אותו בתקופה הרלוונטית לאישומים (ת/33, ת/36; עמ' 273 לפרוט').

12.2 ההגנה לא חלקה על חוות דעת מומחה התקשורת מטעם המאשימה, מר אבי קמר, אלא ניסתה לפרש חלקים ממנה לטובת הנאשם, או כדי לעורר ספק, ומכאן ניתן להסיק את הסכמתה לממצאים שקבע בחוות הדעת מטעמו.

12.3 ממחקרי התקשורת עלו הממצאים "המסבכים" הבאים:

12.3.1 **18 ימים לפני הרצח, ביום 30.12.10**, שעה 15.31, נעשתה שיחת טלפון מהמנוי של הנאשם למנוי הטלפון של **יעקב גלעד, שכנו של המנוח**. בשיחה זו מאוכן הנאשם באזור הזירה (אתר "ככר דוד הכהן" (סקטור 7), החולש על שד' מוריה ושד' סיני - ת/107, ת/109 - עמ' 9 ומפת פרדיקציה בעמ' 25). מדובר בשיחה בת 42 שניות (ת/107). לנאשם לא היה הסבר הגיוני לשיחה זו וטען כי ייתכן שאותו אדם פרסם מודעה בקשר לאימוץ חיית מחמד, שכירת דירה או מכירת רכב והוא התקשר בעקבות המודעה. מר יעקב גלעד, שעדותו נמצאה מהימנה, שלל פרסום מודעה כזאת וכך, "בנפול" טענת הנאשם, אין הסבר מצידו לשיחה זו, ומתחזקת טענת ב"כ המאשימה כי זאת שיחה הקשורה להתחקות הנאשם אחרי המנוח.

12.3.2 בתאריך **2.1.11**, בשעה 08:40:12 שבועיים לפני הרצח, קיימת שיחה יוצאת בת 01.35 דקות מהטלפון של הנאשם למודיעין בזק (144) **ובשעה 08.43:40 קיימת שיחה יוצאת בת 8 שניות מהטלפון של הנאשם אל הטלפון הקווי בביתו של המנוח** (באשר למספר הטלפון בבית המנוח ר' עדות אלמנת המנוח, גב' חנה הסה - עמ' 226 לפרוט'; פלט השיחות ממנוי הנאשם - ת/108). במהלך השיחות הנ"ל מאוכן הנאשם בחיפה, באתר "ככר דוד הכהן" (סקטורים, 2,7,8), דהיינו, באתר ששטח הכיסוי שלו "מכסה" את זירת העבירה - ביתו של המנוח (ת/108; עמ' 9, ת/109). - מעדות הנאשם עצמו אנו למדים כי שהה בעת הזאת סמוך ל"דלי בגט" שמצוי לא רחוק מ"ככר דוד הכהן" ולבית המנוח.

12.3.3 ממחקרי התקשורת עלה גם, כי בסוף השבוע שקדם לרצח, הנאשם וקרן אוכנו בעיר חיפה (קרן - ת/104, ת/105; הנאשם - ת/108, ת/109). כן עלה, כי מספר **המנוי שהיה בחזקתה של קרן באותו זמן (050-8897984)** - ר' עדותה של קרן בעמ' 48 לפרוט') "נע" ביום 14.1.11 "במקביל" למנוי של הנאשם, מאזור בית שמש לכיוון חיפה, ובהמשך, במהלך כל אותו סוף שבוע בוצעו בו שיחות מאזור חיפה (בין ה- 14-16/1/11), וביום 16.1.11 בערב, הטלפון של קרן "נע" חזרה מחיפה לכיוון בית עמוד 113

12.3.4 בשעות הבוקר המוקדמות של יום שבת, ה- 15.1.11, התקיימו שיחות רבות בין הנאשם לקרן ובין היתר 5 שיחות בין השעות 06:43-07:39 (ת/108, ת/102 עמ' 156-157, ת/103, עמ' 127). בשיחה שהתקיימה בשעה 06:43, אוכן הנאשם באזור מרכז הכרמל (אתר "כרמל מרכזי וודג'ווד חיפה" (סקטור 8) ו"מרכז כרמל" (סקטור 7)) הנמצא קרוב לזירת האירוע (ת/109 - עמ' 9 ומפות פרדיקציה בעמ' 28,30). בשתי שיחות לאחר מכן אוכן הנאשם באתר "רמת בזק" (סקטור 8) (ת/109 - עמ' 9 ומפות פרדיקציה בעמ' 32), באזור רמות רמז בחיפה, ובשיחות הבאות מאוכן הנאשם באתר "כיכר דוד הכהן" (סקטור 7), המכסה את זירת האירוע באופן מלא - גם את שד' סיני, שם נמצא בית המנוח, וגם את שד' מוריה (ת/108 - הן בשיחה בשעה 07:28 והן בשיחה בשעה 07:39, הנאשם מאוכן באתר "כיכר דוד הכהן" (סקטור 7), ת/109 - עמ' 9 ומפות פרדיקציה בעמ' 25). יוצא אפוא, כי לפחות לפרק זמן של 11 דקות שהה הנאשם בסמוך לבית המנוח, עובדה שאינה מתיישבת עם הסברו כי ייתכן וחלף שם באופן מקרי בדרכו למכולת לקנות "לחמניות" משום שזו היתה הדרך היחידה שהכיר.

גרסת הנאשם כי נסע לקנות לחמניות בבוקר יום שבת היא "גרסה כבושה" אשר נשמעה מפיו לראשונה בבית המשפט ומכל מקום, גרסה זו נסתרת בפלטי האיכון מהם עולה כי הנאשם שהה דקות ארוכות בסמוך לבית המנוח. (אומר, כי אין כל סיבה שאדם ישקר בחקירתו בקשר לנסיעה "תמימה" הקשורה ל"קניית לחמניות" והמסקנה היא שהנאשם שיקר בנקודה זו כדי להרחיק עצמו ממעשיו סמוך לבית המנוח).

במהלך כל אותו זמן בו מתקיימות השיחות, מאוכנת קרן באתר "נווה שאנן" (המצוי על בנין ברח' חניתה 64) המכסה גם את ביתו של קובי (ת/104, ת/105 ות/106א - תוספת לחוות הדעת). מכיוון שקובי גר ברח' לאון בלום ולא בנווה שאנן, ניתן להסיק מכך שאתר נווה שאנן חניתה "מכסה" את ביתו של קובי, כפי שטען המומחה מר קמר. בנושא זה ארחיב בהמשך.

מעדות אלמנת המנוח הגב' חנה הסה, ומעדות בנו אבידן הסה, עלה כי המנוח נהג לצאת מביתו בימי שבת לקראת השעה 08:00 לתפילה בבית הכנסת ברחוב שד' סיני, ואיכונו של הנאשם בשעות הבוקר המוקדמות של יום שבת בסמוך לבית המנוח, מחזק את האפשרות כי הנאשם ארב למנוח ליד ביתו.

בשולי הדברים אעיר, כי בסיכומי טען הסניגור שבשיחות המוקדמות יותר בין הנאשם לקרן, באותו לילה, מאוכנת קרן מחוץ לביתו של קובי, דהיינו בסמוך לאצטדיון העירוני ולאחר מכן ברח' ארלוזורוב 24 בחיפה (עמ' 17 לסיכומי ההגנה). בעניין זה טענה ב"כ המאשימה בסיכומיה, כי איכוניה של קרן בשעה זו תואמים את גרסת קרן אשר לפיה באחד הלילות נסעה עם קובי והוא הראה לה את שני האטלזים ואת המסעדה שבבעלותו. לטענת הסניגור: "לא לחינם לא דרשו חוקרי המשטרה מהעדה תשובות מדויקות לעניין שהותה מחוץ לדירה... יכול והיינו מגיעים למקומות אחרים בעניין העדה אשר עוזבת את הבית עם מאן דהוא (אציין כבר עתה, כי בעניין זה סתם הסניגור ולא פירש דבריו - מ.ג.) [...] לסיכום ייאמר, כי יש ממש בטענת הנאשם כי שהה ברכבו כל הלילה נוכח המריבה ובדרך המסקנה ההגיונית אף בעובדה כי נסע לקנות לחמניות לארוחת בוקר שהרי עם הגעתו ישבו לאכול" (עמ' 17 לסיכומיו).

אין בידי לקבל טענה זו. העובדה כי כשחזר הנאשם "ישבו לאכול" לא אומרת דבר על סיבת שהייתו ליד בית המנוח, בין אם חזר עם לחמניות ובין אם לאו, וגם אם קרן עזבה עם "מאן דהוא" את הבית, לא זאת השאלה שבמחלוקת. השאלה היא היכן היה הנאשם.

עוד טען הסניגור בסיכומיו, כי העובדה שהנאשם מאוכן בשעה 06:43 באתר כרמל מרכזי וודג'ווד, יחד עם העובדה כי שהה בשעה 07:20 באזור רמת-בזק מספר דקות, מלמדות כי הנאשם חיפש משהו באותו בוקר ולא נסע ישירות לבית המנוח, שכן במקרה זה היה מאוכן בכיכר דוד הכהן אליה הגיע מאוחר יותר. ראשית, מטענה זו ניתן להבין כי גם הסניגור מסכים שאתר "כיכר דוד הכהן", מכסה את בית המנוח ושנית, אף אם אין ברשותנו תשובות לכל השאלות ואין בידינו לדעת מה עשה הנאשם באזור רמות רמז, הרי שגם הסניגור אינו יכול לחלוק - וזהו הדבר המרכזי - כי הנאשם מאוכן בין השעות 07:28-07:39 סמוך לבית המנוח, שהרי בשעות אלה אוכן באתר הקרוי כיכר דוד הכהן, המכסה את בית המנוח.

12.3.5 **בערב האירוע, בשעה 18.15 אוכנה קרן בשד' הנשיא** (השיחה החלה באתר בית רוטנ ג ד' הנשיא" (4151) והסתיימה באתר "מלון נוף שד' הנשיא" (0575) - ת/106-מפת פרדיקציה נספח לחוו"ד 12).

בשעה 18.31 אוכנה קרן ברח' אידר (ת/104, עמ' 337; אתר בית אבות "משען", הנמצא ברח' אידר (0519), ת/106-מפת פרדיקציה נספח לחוו"ד 11. על פי חוות הדעת ת/106 בעמ' 7, מדובר באתר עם טווח כיסוי קטן, המכסה את חלקה העליון של שכונת רמת בגין ואת רח' חורב). יצוין כי רח' אידר נמצא באזור רחוב חורב שהוא המשכו של רחוב מוריה. כן אעיר, כי רחוב שדרות הנשיא נמצא בצד אחד של שד' מוריה - צפון מערב - ואילו רחוב חורב הוא הצד השני של רחוב מוריה - דרום מערב - כאשר באמצע שד' מוריה מצויה מסעדת "מנדרין" המובילה לשד' סיני ולביתו של המנוח (ניתן לראות זאת במפה - נספח 11 לחוו"ד, ת/106 ובמפה ת/188).

העובדה כי קרן מאוכנת בשעות אלה בשד' מוריה, כשדוע כי הנאשם היה יחד עמה (גם לפי גרסתו), מחזקת את החשד כי הנאשם הגיע סמוך לביתו של המנוח - זירת האירוע - כדי לארוב למנוח, אך כיוון שהמנוח לא היה בבית אותה עת (כפי שנודע מעדות אשתו של המנוח), מארב זה לא צלח והנאשם "נאלץ" לחזור פעם נוספת, לבדו, לאחר שהוריד את קרן בבית קובי, כפי שהודה בעצמו.

12.3.6 **בשעה 19:16 בליל האירוע, 16.1.11**, התקיימה שיחה בין הנאשם לבין קרן, כשהנאשם מאוכן באתר של "מרכז חורב" (סקטור 8), הסמוך לזירת האירוע (ת/108; ת/109 עמ' 9 ומפת פרדיקציה בעמ' 31) וקרן מאוכנת באתר ליד בית אבא חושי, נווה שאנן (ת/105, עמ' 174), אשר יכול לתת שרות לאזור הבית של קובי ת/106 -נספח לחוו"ד 12) ועל-פי עדותה של קרן, היא היתה בשעה זו בבית קובי.

12.3.7 **בהמשך, בשעה 20:02, 11-13 דקות לפני הירי במנוח**, (אשר אירע סמוך לפני השעה 20.15), שוחח הנאשם עם קובי. באותו זמן אוכן הנאשם באזור הכרמל, באתר "כרמל מרכזי וודג'ווד חיפה"

(סקטור 2) ו"מרכז הכרמל" (סקטור 1), היינו סמוך לזירת הרצח (ת/108, ת/109 עמ' 9 ומפת פרדיקציה - עמ' 28,30 לת/109).

12.3.8 בשעה 20.24 ביצע הנאשם שיחה לקובי כשהוא מאוכן באתר "נווה שאנן", סקטור 8 (ת/108, ת/109 - מפת פרדיקציה - עמ' 31). כאמור, אתר זה יכול לתת שרות גם למנוי הנמצא ברח' לאון בלום בביתו של קובי, כלומר, שהנאשם בשעה זו הגיע לבית קובי כדי לאסוף את קרן.

דהיינו, שאם הירי בוצע דקה או שתיים לפני השעה 20:15, שהיא שעת הדיווח על הרצח למשל"ט, היה לנאשם די זמן להגיע לבית קובי או לסביבת הבית בשעה 20:24. ודוק! בשיחה זו אוכן הנאשם באתר "נווה שאנן" - סקטור 8". אין "חובה" שהנאשם יהיה "בתוך" בית קובי, שכן אתר זה קולט את כל רח' לאונבלום, ומספיק שהנאשם הגיע לרחוב לאונבלום, כדי ששיחתו תיקלט באתר זה, אף אם טרם עלה לבית קובי (בנושא זה ארחיב בהמשך).

12.3.9 לאחר מספר שעות עזב הנאשם את חיפה (השיחה האחרונה שביצע הנאשם מחיפה, אזור ורדיה, התבצעה בשעה 21.44, ולאחר מכן אוכן הנאשם באזור אודים-שפיים, בשעה 23.09 (ת/108, ת/109).

12.3.10 יצוין, כי ב"כ המאשימה ביקשה ללמוד מהאיכונים לעיל כי "הנאשם הגיע בסמוך לביתו של המנוח, החנה את רכבו ברח' קרית ספר, ועל כך ניתן ללמוד הן מעדותו של ידידיה סגל שראה אדם בורח לכיוון רח' גבעון, והן ממצלמות בית קפה "סילבה" (ת/166א) הצופות אל המדרגות המובילות משד' מוריה לשביל דוסטרובסקי, בהם לא רואים בזמן הרלוונטי לרצח, אף אדם שיורד מהמדרגות לשד' מוריה. יצוין, כי רח' גבעון מחבר בין רח' קרית ספר לשד' סיני (ראה מפה בעמ' 9 ל-ת/109). הנאשם הגיע סמוך לביתו של המנוח והפעם "שיחק לו המזל" והמנוח חזר לביתו. עובר לשעה 20.15 (זמן הדיווח למשל"ט - ת/4) הנאשם ירה במנוח, ברח לכיוון רח' גבעון, ומשם נסע חזרה לדירה של קובי (כאן המקום להזכיר שוב, כי זמן הנסיעה ממרכז הכרמל לכיכר דוד הכהן הוא בין 5.5 ל-7 דקות לכל היותר - בהתאם לשתי הובלות שביצעו החוקרים (ת/63 ו-ת/119) - ומכאן שלנאשם הייתה הזדמנות ויכולת להגיע לזירה ולבצע את הרצח" (עמ' 40 לסיכומי המאשימה).

12.3.11 אציין כבר עתה, כי מסקנה זו של ב"כ המאשימה הגיונית בעיני. ואולם, אף אם אקבע ממצאים זהירים יותר, מבלי להסתמך על כיוון בריחתו של הנאשם לפי עדותו של ידידיה סגל, ומבלי שאקבע ממצאים כלשהם על סמך העובדה כי הנאשם לא נראה יורד במדרגות לכיוון שד' מוריה במצלמות שנתפסו מבית הקפה "סילבה", **הרי שעולה באופן ברור מהאיכונים, כי בסמוך לפני הירי במנוח נמצא הנאשם באזור זירת האירוע.** בעדותו אישר הנאשם כי הגיע באותו יום לאזור זה, אלא שמבחינת השעות מסר שעות מוקדמות יותר. לא סתם עשה זאת הנאשם אלא כדי להרחיק עצמו מכל מעורבות באירוע. יצוין, כי בשחזור עם החוקרים טען הנאשם כי היה עם קרן בשד' מוריה, בסביבות השעה 21.00 (עמ' 23, ת/64), ומכאן שברור כי בבית המשפט נקב הנאשם בשעות מוקדמות יותר, באופן מניפולטיבי ומחושב.

12.3.12 גרסת הנאשם כי חלקו הסתכם בהעברת אקדח מבלי שידע כי קיים קשר בין האקדח לירי במנוח, אינה מתיישבת עם ריבוי האיכונים שלו באזור בית המנוח, שיחותיו למר יעקב גלעד שכנו של המנוח, לסניף הדואר ולבית המנוח. כאמור, בנוגע לכל אלה, המציא הנאשם סיפורים על גבי סיפורים שונים, במטרה לספק הסבר הגיוני, ואולם פעם אחר פעם כשל בכך.

יעקב גלעד הכחיש, כאמור, את טענת הנאשם כי פרסם מודעה כלשהי בעיתון. באשר לשיחה לבית המנוח - ניסה הנאשם "לבנות גרסה", תוך כדי שיחותיו עם המדובב ואף תוך התייעצות עם העצור עלי אבו-קרט, ואכן בסופו של דבר מסר מספר גרסאות שונות בהקשר זה. באשר לשיחת הטלפון לסניף הדואר בשד' מוריה, טען הנאשם כי ייתכן והשיחה נעשתה על ידי קרן, ואולם הסניגורים לא חקרו את קרן בנקודה זו, ומכאן שמדובר בטענה שאין לה כל ביסוס. וכי מדוע תתקשר קרן לדואר עם הטלפון של הנאשם, כשיש לה טלפון משלה?

12.3.13 גם טענת הסניגור (עמ' 44-46 לסיכומי), לפיה העובדה שהנאשם מאוכן 9-10 דקות לאחר הרצח באתר "נווה שאנן" (סקטור 8) (עמ' 300 לפרוט'; ת/108). **שוללת את האפשרות כי הוא ביצע את הרצח**, הואיל ולא יכול היה להספיק להגיע בזמן כה קצר מזירת הרצח לנווה שאנן, אינה מקובלת עלי.

ראשית, טענה זו מסתמכת על ההנחה שהרצח בוצע בשעה 20:15 במדויק. ואולם, כידוע, הרצח אירע **סמוך לפני** השעה 20:15 (כדקה או שתיים לפחות), שכן הדיווח למשל"ט, לאחר האירוע, התקבל בשעה 20:15.

שנית, הנאשם מאוכן בשעה 20:24 באזור המכוסה על ידי אתר "נווה שאנן", שלו טווח התפשטות רחב, לרבות על רח' לאונבלום בו מצוייה הדירה של קובי, לשם הלך כדי לאסוף את קרן.

מומחה התקשורת מר קמר ציין בחוות הדעת שלו וחזר על כך בעדותו כי האתר בנווה שאנן יכול לתת "שרות" למי שמצוי בבית קובי ברח' לאון בלום, אם כי ברמת סבירות נמוכה, שלא נבדקה על ידו.

דהיינו, קיימת אפשרות שאדם יתקשר או יקבל שיחה כשהוא מצוי בבית קובי, או סמוך אליו ברח' לאונבלום, והוא יאוכן באתר נווה שאנן - סקטור 8, אם כי, לדעת המומחה סבירותה של אפשרות זו נמוכה.

שלישית, צירוף הממצאים מפלטי האיכונים של הנאשם וקרן, ועדויותיהם, מחזק את המסקנה שבפועל, שניהם שהו בבית קובי או בסביבתו, וקיבלו "שרות" מאתרים המצויים בנווה שאנן, דהיינו אוכנו בנווה שאנן.

מעדות הנאשם עולה, כי לאחר שחזרו בלילה שבין שבת לראשון, בתאריך 16.1.11, מבילוי במועדון "האסקו בר", הוא ישן בבית קובי עד לשעה מאוחרת ביום ראשון, ו"הדליק" את ה"טלפון המבצעי" שהיה ברשותו, סמוך לשעה 12:00. מעיון בפלט שיחותיו של הנאשם, ת/108, עולה כי בשעה 02:13:55 של יום 16.1.11, דהיינו, הלילה שבין שבת לראשון, אוכן הנאשם באתר המצוי בקריית חיים מרכז, שמתאים להיותו בבילוי במועדון "האסקו בר" המצוי בקריות, והחל משעה 03:17:48 ועד שעה 16:14:11 של יום ראשון 16.1.11, מקיים הנאשם 8 שיחות כשבכולן הוא מאוכן באתר "נווה שאנן סקטור 8".

מכאן עולה המסקנה, על פי "מבחן התוצאה", כי כאשר נמצא הנאשם בבית קובי או בסביבתו - לפי הודאתו - הוא מאוכן באתר של "נווה שאנן סקטור 8", מכאן עולה מסקנה נוספת שכאשר אוכן הנאשם ביום ראשון, 16/1/11, ב- 5 שיחות, בין השעות 20:24:10 ועד 21:15:16 באתר "נווה שאנן - סקטור 8", בהחלט סביר שהוא שהה בבית קובי או בסביבתו, לאחר הרצח, כשבא לאסוף את קרן ואת הציוד של שניהם, כפי שטוענת המאשימה.

חיזוק למסקנה הנ"ל מצוי גם בפלטי האיכונים של קרן (ת/104 - שיחות יוצאות, ת/105 - שיחות נכנסות). לפי עדות קרן ביום ראשון שהתה בבית קובי עד סמוך לשעה 18:00 שאז נסעה עם הנאשם לאתר את "החייב", והוא החזירה לבית קובי כדי "שתתארגן" ליציאה, ויצא חזרה ל"דלי בגט" כדי לפגוש את "הבחור השני".

והנה, לפי הפלטים הנ"ל ביום ראשון, 16.1.11, מהשעה 09:56:33 ועד השעה 16:31:35, קיימה קרן - אשר שהתה בבית קובי לפי דבריה - 15 שיחות, חלקן יוצאות וחלקן נכנסות, כשבכולן היא מאוכנת באתר המצוי ברח' חניתה/נווה שאנן - סקטור X4222. למעשה, כל שיחותיה של קרן, בהיותה לפי דבריה בבית קובי, אוכנו באתר המצוי בנווה שאנן וגם בכך יש חיזוק לטענה, שכאשר אוכן הנאשם, לאחר הרצח, באתר נווה שאנן סקטור 8, הוא בעצם מצוי בבית קובי או בסביבתו, ברח' לאונבלום, לשם בא כדי לאסוף את קרן לאחר הרצח.

בין השעות 17:41:12 ועד 18:39:42, מקיימת קרן 3 שיחות המאכנות אותה, מחוץ לבית קובי, כשהאחרונה באתר "בית אבות משען - רח' אידר בחיפה" וזה תואם את עדותה ואת עדות הנאשם, כי בזמן הזה לקח אותה לאתר את "החייב". השיחה האחרונה שקרן מתקשרת אל הנאשם בוצעה בשעה 19:16:43, כשהיא שוב מאוכנת באתר המצוי בנווה שאנן וקריו "ספורטק ליד אבא חושי/נווה שאנן", ואנו יודעים, מדבריה, כי בזמן הזה היא מצוייה בבית קובי. דהיינו, שוב ניתן לראות כיצד אתר בנווה שאנן נותן שרות למי שנמצא בבית קובי או בסביבתו, ברח' לאונבלום.

סיכומו של דבר, טענת הסניגורים כי הנאשם ביצע שיחות שאיכנו אותו בנווה שאנן בין השעות 20:24:10 עד 21:15:46, ביום ראשון 16.1.11, לאחר הרצח, ועל כן לא יכול היה לבצע את הרצח, לא יכולה לעמוד. להיפך, על אף "ההסתברות הנמוכה" שעליה דיבר המומחה מר קמר, כי האתר בנווה שאנן ייתן שרות למנוי המצוי ברח' לאונבלום, על-פי מבחן "התוצאה" העולה מעדות הנאשם הוא בהחלט יכול היה להיות בבית קובי או בסביבתו ברח' לאונבלום בשעות האלה, כפי שטוענת ב"כ המאשימה, ואם הרצח בוצע סמוך לשעה 20:14, יכול היה בנקל להגיע לסביבת בית קובי בשיחתו הבאה בשעה 20:24:10.

רביעית, ההגנה לא שללה את האפשרות כי נסיעה מביתו של המנוח ועד לאזור אתר "נווה שאנן" אינה אפשרית בפרק הזמן שעמד לרשות הנאשם, וזאת אף אם נסיעה מביתו של המנוח למרכז הכרמל נמשכת בין 5.5-7 דקות, כפי שנטען בסיכומי ההגנה (עמ' 44) וכפי שעלה משתי נסיעות שערכו החוקרים (ת/63, ת/119). ממרכז הכרמל **לכיוון** ביתו של קובי, היינו עד האזור המכוסה על-ידי האתר "נווה שאנן", מדובר בדקות ספורות בלבד. כזכור, הנאשם עצמו טען כי כאשר לקח את קרן מבית קובי לאתר את "החייב", הגיע עד למקום שחנה ליד סניף הדואר בשד' מוריה, תוך 7-10 דקות ומכאן שגם הדרך חזרה אורכת 7-10 דקות בלבד (ת/85, עמ' 2, שורה 1; ת/88, עמ' 17-18 וראו גם את המפה

עוד טען הסניגור (עמ' 44-42 לסיכומים), כי קרן טענה במהלך כל חקירותיה כי פרק הזמן בו שהה הנאשם מחוץ לדירה, לאחר שחזרו מנסיון איתור "החייב" בשד' מוריה והנאשם הורידה בדירתו של קובי כדי שתארגן את התיקים לקראת הנסיעה, היה לכל היותר כחצי שעה, ומכאן מתבקשת, לדעתו, המסקנה כי בשעת הרצח היתה קרן עם הנאשם ברכב, לאחר שאסף אותה מדירתו של קובי ולא סביר שביצע את הרצח כשקרן נמצאת איתו. אולם, הסניגור אינו מסביר כיצד אפוא **בשעה 20:02 מאוכן הנאשם סמוך לבית המנוח, באתר "מרכזי וודג'ווד" ובאתר "מרכז הכרמל"**, אזור שאינו קרוב למסעדה של קובי או לתחנת הדלק בכביש דורי שקרוב לנווה שאנן מצד צפון מזרח, בה על פי טענת הנאשם קיבל לידיו את האקדח (על פי הובלתו בסיור שנערך בנוכחות השופטים - ת/187).

כמו כן, לפי גרסת הנאשם, בזמן הירי במנוח הוא היה בנסיעה מהדירה של קובי למסעדה שלו, משם לתחנת הדלק, ולאחר מכן חזר למסעדה של קובי. גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שבשעה 21.44 שוב מאוכן הנאשם באתר "ככר ורדיה" (סקטור 8) שאינו "מכסה" את המסעדה של קובי, אלא קרוב יותר לאזור הדירה של קובי (ת/108; ת/109 מפת פרדיקציה בעמ' 26).

כאשר הוטח בנאשם כי גרסתו אינה תואמת את האיכונים, טען: "אני נתתי את הגרסה שלי, אני זוכר איפה נסעתי, אני לא יודע איפה זה כיכר ורדיה" (עמ' 299 לפרוט'). יוצא אפוא, כי הנאשם לא נתן הסבר מספק לעניין זה.

הסניגור טען, כי העובדה שהנאשם והמנוח הגיעו לזירה באותו זמן, משני כיוונים שונים - כלומר, מבלי שהנאשם עקב אחר המנוח - היא בלתי אפשרית, או כדבריו: "[...] מדובר בצירוף מקרים נדיר אשר הסתברותית אינו אפשרי וכלל לא ייתכן....נדמה והמדובר במעשה ג'יימס בונדי" (עמ' 46 לסיכומי ההגנה), ואולם בעיני אין זה כה בלתי סביר שמתוך פעמים רבות שהנאשם ארב למנוח במהלך אותו סוף השבוע, ואף כשעתיים קודם לאירוע, פעם אחת "הצליח" ואיתר את המנוח סמוך לביתו.

יתירה מזאת. הנאשם לא הגיע לבית המנוח בדיוק באותו זמן שהגיע אליו המנוח. אנו הרי יודעים כי קרן התקשרה לנאשם ב- 19:16 מבית קובי, כשהנאשם החזיר אותה לשם לאחר נסיון איתור "החייב". דהיינו, הנאשם נמצא בסביבת בית המנוח - הוא עצמו טען שחזר לשם לחפש את "הבחור השני" - כבר משעה 19:16, כשעה לפני הרצח והיה לו זמן למכביר לארוב לו.

12.3.14 כללו של דבר עולה, כי על-פי איכוני הטלפון, החל מהשבועיים שקדמו לירי במנוח עד ליום הירי בשעה 20:02, כ- 12 דקות לפני הירי, הנאשם "הסתובב" באזור ביתו של המנוח, כשלעיתים הוא מצוי שם למשך פרק זמן ממושך. נוסף על כך, מהמנוי של הנאשם יצאו שיחות למר יעקב גלעד, שכנו של המנוח, לבית המנוח ולסניף הדואר שבשד' מוריה (בקרבת ביתו של המנוח). כל אלה, בהצטברם יחד, מחזקים את המסקנה כי הנאשם עשה עבודת "שטח", שכללה תצפית ומעקבים, כחלק מההכנות

לקראת הירי במנוח.

כמה מקריות יש בכך שהנאשם טלפן לבית המנוח, לבית שכנו של המנוח, לסניף הדואר שלידו, ושהה סמוך לבית המנוח בשעה 20:02, 12 דקות לפני הרצח, כשלפי טענתו, חזר סמוך לזירת הרצח, ל"דלי בגט", כדי לפגוש את "הבחור השני", שאמור לתת לו אקדח, "שבמקרה", שימש לרצח המנוח ו"במקרה", שעתיים אחר כך מקבל לידיו את אקדח הרצח...?

13. אמרה מפלילה

כפי שעלה מהשיחה בין הנאשם למדובב, הרי כששוחחו ביניהם על המקום ממנו בוצעה השיחה לבית המנוח, כשבועיים לפני הירי במנוח, היינו אזור ה"דלי בגט", אמר הנאשם למדובב: "הרצח לא היה שם. שיחת הטלפון היתה שם. מה יש לך? תירגע. הרצח לא היה שם. אלא אם כן הרצח היה גם שם והם לא אומרים" (ת/163, קובץ 87, עמ' 11). לדברי המדובב בעדותו, הוא התרשם כי מיד לאחר שאמר הנאשם את הדברים, הוא נלחץ מפליטת הפה, "התכווץ בפנים" ומיהר לתקן את עצמו בטענה כי אינו יודע היכן זירת הרצח (עמ' 170 לפרוט').

הנאשם שהה עם המדובב בתא המעצר בין התאריכים 17.4.12-22.4.12, כאשר בשלב זה החוקרים עדיין לא אמרו לו היכן מצויה זירת הרצח (גם באמרתו מיום 30.4.12 טען הנאשם כי הוא אינו יודע היכן מצויה הזירה - עמ' 33, ת/72), ומכאן, שמדובר ב"אמרה מפלילה". ברור שעל סמך אימרה זו לבדה, לא ניתן להרשיע את הנאשם ברצח המנוח, במיוחד לאור חלקה האחרון "אלא אם כן הרצח היה גם שם (הכוונה ל"דלי בגט" - מ.ג.) והם לא אומרים". אולם, גם אימרה זו מהווה חלק קטן, אך לא מבוטל, מתצרף הראיות הנסיבתיות, שכאמור, יש לבחון אותן, בהצטברותם ביחד.

14. התנהגות מפלילה של הנאשם

14.1 כבר בחקירתה הראשונה בדרך מבית שמש לחיפה, מסרה קרן כי כשחזר הנאשם לרכב, לאחר שחיפש את ה"חייב", "[...] הוא חזר כולו רטוב מהגשם ו...לחוך כזה" (עמ' 75, נ/5). לאחר מכן נסע הנאשם לחפש את החייב פעם נוספת, לבד, וכשחזר, בפעם השניה "[...] הוא...בא מבולבל כזה עם עצמו.... הוא לא אותו איציק שאני מכירה כאילו... עצבני מדי.... כאילו אין לו תחת לשבת" (עמ' 75, נ/5).

גם באמרתה השניה מאותו יום, כשכבר הגיעו לתחנת המשטרה בחיפה סיפרה קרן, כי לאחר שחיכתה ברכב בזמן שהנאשם הלך "לאתר" את "החייב", הוא חזר "רטוב ומתנשף ואמר שלא מצא אותו..." (עמ' 8, נ/8).

בעדותה בבית המשפט סיפרה קרן, כי לאחר שהשאיר אותה ברכב ויצא לאתר את החייב: "הוא חזר רטוב

כולו מהגשם כמובן, קצת סהרורי מבולבל ועצבני, בטענה שהוא לא מוצא את הבן אדם". (עמ' 53 לפרוט'), וגם לאחר שהלך לחפש לבדו שוב את החייב, חזר לדירה במצב נפשי דומה: "[...] קצת יותר לא מפוקס, הוא היה נורא כועס ועצבני..." (עמ' 53 לפרוט').

התנהגות זו של הנאשם מהווה, לדעתי, התנהגות מפלילה. ביודענו כי בעצם לא היה "חייב" אמיתי ונשאלת השאלה מדוע חזר מבולבל, לחוץ ועצבני. האם רק כדי להמשיך את ה"הצגה" לקרן שאינו מוצא את החייב? איני סבור כך. אני סבור כי הנאשם חזר לחוץ, מבולבל ועצבני, בתחילה כי לא מצא את קרבנו ולבסוף, כיוון שרצחו.

14.2 יתירה מכך, התנהלותו החשודה של הנאשם ותכיפות הפעמים שהוא "הסתובב" בסמוך לבית המנוח, ובהתווסף לכך ההסבר הבלתי אמין שמסר בהקשר זה - דהיינו, כי זו הדרך היחידה אותה הכיר ולכן גם כאשר צריך היה להגיע לעיר התחתית בחיפה, היה עובר קודם דרך האזור העליון של חיפה, אזור הכרמל וציר מוריה - מהווים התנהגות מפלילה. כאמור, אני סבור כי הנאשם ערך סיורים ותצפיות באזור הזירה כדי להוציא לפועל את תוכניתו לירות במנוח.

14.3 גם העובדה כי לאחר שקרן והנאשם ספרו את הכסף בביתו של הנאשם (פעמיים!!) עם חזרתם מהמלון, ביקש הנאשם מקרן שלא לדבר על הכסף (עדוטה של קרן - עמ' 57 לפרוט'), מהווה התנהגות מפלילה, שהרי אם היה מדובר בסכום כסף תמים ו"כשר", לא היה מבקש מקרן לשמור על כך בסוד.

14.4 ושוב, התנהגות זו כשהיא לבדה, לא יכולה להביא להרשעת הנאשם ברצח המנוח במיוחד כשגם קרן ציינה שלמרות התנהגות זאת היא אינה מעלה על דעתה כי הנאשם הוא הרוצח. הצטרפות התנהגות מפלילה של הנאשם לשאר הראיות הנסיבתיות, היא הנותנת.

15. קשריו של קובי עם אלי סלמן

הנאשם הוא בן דודו של קובי וכפי שעלה מהראיות, היו ביניהם קשרי משפחה וחברות קרובים.

על פי ההערכות המודיעיניות של המשטרה, האחים אלי ושאבי סלמן שעמדו בראש החברה קדישא הכורדית, היו במשך תקופה ארוכה מסוכסכים עם המנוח על רקע הקצאת מקומות קבורה.

מחקירת המשטרה עלה, כי בין קובי לבין אלי סלמן היה קיים קשר קרוב (רס"מ ליבוב טען, כי אלי סלמן טען בחקירתו כי הוא רואה בקובי כ"בן" - עמ' 98 לפרוט'), ובין השניים התנהל קשר טלפוני הדוק, **לרבות ביום האירוע עצמו** (שיחות יוצאות מהמנוי של קובי אל המנוי של אלי סלמן בשעה 10:32, 17:25, **20:28** (כ- 14

דקות אחרי הרצח(!)) ו- 22:04 (ת/180, ת/181); שיחות יוצאות מהמנוי של אלי סלמן למנוי של קובי במשך כל היום, פעמים רבות, ובין היתר בשעות 19.21, 18.19, 19.32, **20.15**, ממש כדקה או שתיים אחרי הרצח!!), 20.30 - ת/183).

על פי הערכות החוקרים, אלי סלמן הוא בעל המניע וקובי הוא האיש ש"תיווך" בינו לבין בן דודו, הנאשם. אולם, כפי שכבר הסברתי, מדובר בהערכה בלבד שכן קובי ואלי סלמן אינם נאשמים בגין אירוע זה וכאמור, משטרת ישראל לא הצליחה לאסוף די ראיות כדי להוכיח קשר שלהם לאירוע.

לפיכך, איני יכול לקבוע - על פי הערכות - כי האחים סלמן או קובי, מעורבים ברצח. הערכות וחשדות לחוד וראיות - שהן הקובעות - לחוד.

.16 מניע

במקרה זה אין כל היכרות מוקדמת בין הנאשם לבין המנוח ולא הוכח מניע ישיר של הנאשם לפגוע במנוח. אולם, מניע אינו נמנה על רכיבי העבירה שעל המאשימה להוכיח והיעדרו אינו מונע הרשעה. בהקשר זה כבר נאמר:

"... עובדה היא שגם בלי שנמצא מניע - בוצעו פשעים כאלה וגם במקרים שלא נמצא מניע נמצאו עלילות... לא תמיד מתגלה המניע של העבריין והחוק, כידוע, שיחרר את בית המשפט מקביעת או מציאת מניע כזה..."

(ע"פ 1787/98 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 98(3), 227, עמ' 233).

קיימת כמובן האפשרות כי המניע של הנאשם במקרה זה היה מניע כספי, והנאשם ביצע את המעשה תמורת בצע כסף. דהיינו, הראיות הנסיבתיות הקושרות את הנאשם לרצח וסכום הכסף הגדול שקיבל מקובי יומיים אחרי הרצח בצירוף שקריו בנושא זה, מחזקות את המסקנה כי המניע של הנאשם היה בצע כסף אולם, גם בנושא זה, לא ניתן לקבוע ממצא וודאי, שכן גם אם קבעתי שהנאשם קיבל ₪ 40,000 מקובי יומיים לאחר הרצח, אין ראיה ודאית שסכום זה היווה את התמורה בגין הרצח. חשדות, ואפילו חשדות כבדים לחוד, וראיות לחוד.

.17 סיכום החלק העובדתי

17.1 כללו של דבר, מכלול הראיות הנסיבתיות שהובאו בפני בית המשפט, בהצטברותן, מוכיחות מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא שירה במנוח:

א. הימצאותו של הנאשם - תושב בית שמש - אצל בן דודו, קובי חזן, בחיפה בסוף השבוע שקדם לרצח וביום הרצח עצמו.

ב. מציאת האקדח שאין לגביו ספק כי שימש לירי שגרם למות המנוח במקווה טהרה בעיר בית שמש, מקום מגורי הנאשם.

ג. הימצאות פרופיל דנ"א של הנאשם על הגרביים שעטפו את האקדח באמצעותו נורה המנוח, והודאתו של הנאשם כי אלה גרבייו שלו שעטפו את האקדח.

ד. שיחת טלפון מתאריך 30.12.10, 18 ימים לפני הרצח, לשכנו של המנוח מר יעקב גלעד, בזמן שהנאשם מאוכן בסמוך לביתו של המנוח, מבלי שיש סיבה כלשהי להתקשרות זו או שיש היכרות ביניהם.

ה. שיחת טלפון מיום 2.1.11, כשבועיים לפני הרצח, ממכשירו של הנאשם לביתו של המנוח, כשהוא שוב מאוכן בסמוך לבית המנוח, וזאת מבלי שיש היכרות מוקדמת בין המנוח לנאשם, וכשקדמה לשיחה זו פניה למודיעין 144.

ו. איכון הנאשם סמוך לבית המנוח בבוקר יום שבת.

ז. תיאורה של קרן כי עוד בדרכם לחיפה סיפר לה הנאשם כי יש אדם בחיפה ש"חייב" לו כסף, כשבצעם לא קיים "חייב" כזה; יציאותיו הרבות במהלך סוף השבוע בתירוץ שעליו לאתר את אותו "חייב"; הגעת הנאשם וקרן למקום הסמוך לבית המנוח שם התגורר, לכאורה, "החייב", באותו ערב בו נורה המנוח; ויציאתו של הנאשם בגשם, לכ 10-20 דקות מהרכב, כדי לאתר "חייב" דמיוני זה.

ח. הבאת והשארת קרן בבית קובי ויציאת הנאשם שוב סמוך לבית המנוח ואיכנו של הנאשם בסמוך לזירת האירוע כ 12-13 דקות לפני הירי במנוח (20:02).

ט. מפגש עם קובי בתחנת הדלק כיומיים לאחר הירי במנוח, בו העביר קובי לנאשם סכום של כ- 40,000 ₪ .

כלל אלו מצטרפים שקריו הרבים של הנאשם באשר לראיות הנסיבתיות המנויות לעיל, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו - הכבושה - בבית המשפט.

17.2 אני סבור כי די בהימצאות DNA על גרבייו של הנאשם שעטפו את אקדח הרצח, בהעדר כל הסבר אמין וסביר לכך, כדי להביא להרשעתו. אולם, מכל מקום, הצטברותן של הראיות הנסיבתיות הנוספות זו לזו,

מטה את הכף לחובתו. הנאשם אמנם הציע תרחיש "חליפי" לתמונת הראיות המפלילה שהתגבשה נגדו אולם, תרחיש זה נדחה על ידי, הן בשל העיתוי המאוחר בו נמסר והן משום היותו מפוקפק, בלתי אמין ונסתר ע"י איכוני הטלפון ועדות קרן.

17.3 לסיכום ראוי לציין, כי בית המשפט העליון קבע, בהקשר של ראיות נסיבתיות, כי אין חובה שהכרעת הדין תספק הסבר לכל פרטי האירוע ותפרוש תמונה מלאה לפרטי פרטים:

"אימוץ גרסה מפלילה מעבר לספק סביר על יסוד ראיות נסיבתיות לא בהכרח יענה באופן מלא על כל השאלות, התמיהות והסתירות האפשריות העשויות לעלות מתשתית הראיות, ואשר אין להן בהכרח תשובה מלאה. הגדרת היקפו של המונח "ספק סביר" מעוגנת באיזון הראוי שבין ההגנה על חזקת החפות של האדם לבל יורשע לשווא, לבין אינטרס הכלל בשמירה על בטחון הציבור מפני עבריינים. במתח שבין אינטרסים אלה ניתנת בכורה לאינטרס הראשון (ע"פ 6295/05 **אלי וקנין נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם), פסקה 46). על רקע כללי יסוד אלה, הוגדר ה"ספק הסביר" כספק המותיר, על פי מבחני שכל ישר, הגיון וניסיון חיים, שאלה אמיתית באשר לאשמת הנאשם. לא כל ספק שהוא, ויהא המרוחק והדמיוני ביותר, עונה למבחן הספק הסביר. כדי שיתהווה ספק סביר, עליו להעלות תהייה אמיתית ביחס לאשמת הנאשם על רקע מכלול הראיות נגדו (ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מדינת ישראל** פד"י מז(4), 221, 652 (הנשיא שמגר)). הדרישה היא, איפוא, לקיום ספק סביר ולא ספק כלשהו."
(**עניין קייס** לעיל; כן ר' גם ע"פ 4117/06 **שניר מקייטן נ' מדינת ישראל**, מיום 22.2.10; **עניין אלעיוסי**, עמ' 37)

בע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ** (22.4.2010), נקבע:
"50. בהכרעת הדין אין חובה לספק הסבר לכל מה שהיה או לא היה ואין חובה לפתור את כל 'החידות' העולות. מלאכת הרכבת התמונה הכוללת המצטיירת מן הראיות, איננה מחייבת שכל אבני תמונת ההרכבה 'יימצאו' ויונחו במקומן. די בכך שהמעין בתמונה המורכבת מאבני תמונת ההרכבה הקיימות, אף שאינן מלאות, יוכל לקבוע בוודאות: אני רואה בית, אני רואה עץ, אני רואה שמיים. די בכך שבית המשפט הקובע את העובדות, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים של התמונה, אף שלא את התמונה המלאה לפרטי פרטיה. אכן, התמונה (באותו עניין - מ' נ') אינה מלאה, אך היא תמונה מספקת. כפי שקבע השופט טירקל ב-ע"פ 351/80 שלמה כהן ברוך חולי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 477, 484 (1981)"
(כן ראו ע"פ 1132/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.3.12)).

17.4 בענייננו, הראיות הנסיבתיות שהצטברו נגד הנאשם הן רבות ומגוונות והסבריו הבלתי אמינים והכבושים בתוספת שקריו, אינם נותנים מענה למכלול הראייתי, והם נותרו למעשה בגדר אפשרות תיאורטית גרידא.

17.5 לנוכח האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי ממכלול הראיות למול שקרי הנאשם והסבריו הכבושים עולה מסקנה הגיונית אחת ויחידה והיא, כי הנאשם ירה במנוח והמיתו.

18. הפן המשפטי

18.1 עבירת הרצח

סעיף 300(א) לחוק קובע:

"(א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ...

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם;

..."

18.1.1 היסוד העובדתי

המנוח נורה בפתח ביתו, התמוטט ארצה ונפטר במקום. אכן, לא הוגשה חוות דעת פתולוגית הקובעת את סיבת מותו של המנוח באופן חד משמעי, ואולם מכלל הראיות בהקשר זה - הראיות בזירה, עדות אלמנתו, תעודת הפטירה ותיאור הגופה בבדיקה החיצונית (ת/23 - דו"ח הפארמדיק; ת/24 - תעודת פטירה; ת/25 - חו"ד של ד"ר נחמן המתעדת את הבדיקה החיצונית בגוף המנוח ואת הנתיחה החלקית להוצאת הקליע) - עולה באופן חד משמעי כי מותו של המנוח נגרם כתוצאה מהירי. למעשה, גם הסנגורים לא חלקו על כך, ובהעדר מחלוקת בעניין הקשר הסיבתי בין הירי לבין המוות, מתקיים היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בעבירת הרצח.

18.1.2 היסוד הנפשי

היסוד הנפשי של "כוונה תחילה" מוגדר בסעיף 301(א) לחוק העונשין:

"לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו."
שלושה הם מרכיבי היסוד הנפשי של "כוונה תחילה" בעבירת הרצח: החלטה להמית, הכנה והיעדר קנטור.

18.1.3 ההחלטה להמית:

מהותה של דרישה זו, היא כי על התביעה להוכיח שהנאשם צפה את התוצאה הקטלנית, מות הקורבן, ונפץ כי

תתגשם (ראו למשל: תפ"ח (ת"א) 1186/00 מדינת ישראל נ' רוני בן מרדכי גלפנד, דינים מחוזי, לג(1) 847; ע"פ 339/84 רבינוביץ' נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(4) 253, 258; וע"פ 686/80 סימן טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 253). קיומה של הכוונה צריך שיוכח בשני מישורים: המישור השכלי, אשר משמעותו כי מבצע העבירה צפה את התוצאה הקטלנית, והמישור הרצוני, אשר לפיו המבצע אף חפץ בהתגשמות תוצאה זו.

עקב הקושי להוכיח עובדות המתיחסות לצפונות נפשו של אדם, נקבע בפסיקה כי ניתן להוכיח את יסוד הכוונה באמצעות ראיות על התנהגותו של הנאשם לפני המעשה, בשעת המעשה ואחרי המעשה, באמצעות "**חזקת הכוונה**", לפיה אדם מתכוון לתוצאות הנובעות בדרך הטבע ממעשיו (י. קדמי על הדין בפלילים חלק שלישי (2006), עמ' 1110). מדובר בחזקה ראייתית, הניתנת להפרכה, וספק סביר שיעורר הנאשם ייטול ממנה את כוחה.

אולם, "**ההחלטה להמית**" הינה כל כולה יסוד סובייקטיבי ויש להוכיח כי הנאשם החליט להמית את קרבנו, בלי קשר לחזקת הכוונה.

"אמת נכון הדבר שגם "ההחלטה להמית" אינה ניתנת בדרך כלל להוכחה אלא כמסקנה מכל נסיבות המעשה - והסקת ההחלטה להמית מטיב המכשיר שהנאשם בחר בו לביצוע זממו, תוכיח. אבל אין להוכיח את ההחלטה להמית אך ורק על-פי החזקה אדם מתכוון להשיג את התוצאות הטבעיות של מעשהו; ואם לתוצאות הוודאיות של מעשהו כן, לתוצאות האפשריות של מעשהו, לא כל שכן.

ראשית, מן הדין להבחין הבחן היטב בין הכוונה לבין "ההחלטה". אפילו נאמר שעומד אדם בחזקתו כאילו "מתכוון" הוא להשיג במעשהו את תוצאותיו הטבעיות, עדיין אין זאת אומרת שחזקה עליו כאילו גם "החליט" להשיגן. אם לענין "הכוונה" הפלילית להשיג תוצאה פלונית, די בידיעה שהתוצאה תושג בדרך הטבע מעשיית המעשה, הרי "החלטה" מצריכה, בנוסף על הכוונה שבידיעה, גם רצון או שאיפה להשיג את התוצאה. לענין רצון זה או שאיפה זו אינה עומדת שום חזקה נגד הנאשם; והטוען שהנאשם "החליט" להמית, עליו כל עומס הראיה" (ע"פ 288/78 מרינו איזמיר נ' מדינת ישראל (20.12.79)

אף על פי כן, לצורך הוכחת "ההחלטה להמית", התגבשו בפסיקה מספר מבחני עזר, אשר מסייעים לבית המשפט להסיק אם התקיימה, על-פי מכלול הנסיבות האופפות את האירוע. במסגרת מבחני עזר אלו יבחן בית המשפט את הכלי ששימש לביצוע המעשה; את אופן ביצוע המעשה; את מספר הפגיעות ומיקומן; מרחק היורה מן הקורבן בעת הירי; אופי התקרית שהובילה לאירוע וחילופי דברים שקדמו לו וכיוצא באלה מבחנים, שכולם מבוססים על מסקנות מעובדות, כפי שניתן לפרשן על פי השכל הישר וניסיון החיים (ראו: ע"פ 9604/04 מאיר כריכלי נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(3), 3704, עמ' 3711).

במקרה שבפנינו, עקב הכחשתו של הנאשם את הירי במנוח, ניתן ללמוד על כוונתו אך ורק מן הנסיבות האופפות את מעשיו.

הנאשם השתמש באקדח חצי אוטומטי, שהינו כלי קטלני, וירה לכיוון פלג גופו העליון של הנאשם לפחות חמישה כדורים, ממרחק של מטרים ספורים בלבד, כשלפחות 4 קליעים פגעו במנוח. קירבת היורה לקורבן ומיקום הפגיעות כפי שהוא עולה מחוות הדעת הפתולוגית ורבייין, מצביעים על החלטה להמית דהיינו, שזה היה חפצו של היורה. לכך יש להוסיף כי הנאשם ברח מן הזירה, לאחר שהמנוח נפגע מהירי והתמוטט על הארץ מתבוסס בדמו, מבלי שהושיט לו כל סיוע.

בע"פ 131/08 איהאב זידאן נ' מדינת ישראל, מיום 20.2.13, נקבע:

"לא ניתן להתעלם מן המשמעות הברורה של ירי מטווח קצר לאזור רגיש שפגיעה בו צפויה להיות קטלנית (ראו: ע"פ 4574/00 רזילוב נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (10.3.2002), בפסקה 7, (להלן: עניין רזילוב); עניין ניאזוב, בפסקה 21; ע"פ 1902/10 אדרי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (7.1.2013), בפסקה 11 (להלן: עניין אדרי)). בית המשפט קמא הצביע על כך שהמערער לא הסתפק בירייה בודדת. בנסיבות אחרות, ייתכן שניתן היה לומר ששתי יריות אינן מעידות באותה מידה על כוונה נחושה כמו מקבץ של כמה יריות (ראו והשוו: ע"פ 9369/07 מיקל נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (16.2.2009), בפסקה 14; עניין אל הוזייל, בפסקה י"ח). אולם, לא השתכנענו כי אלה היו פני הדברים בנסיבות שבפנינו. ... למעלה מן הצורך, לא למותר להזכיר כאן את התנהגותו של המערער אחרי הירי. המערער פגע בראשו של המנוח בעוד הוא שוכב על הקרקע פצוע ומיד לאחר מכן במלט מהמקום מבלי לסייע למנוח או להזעיק עזרה. לעתים, גם התנהגות מסוג זה עשויה להעיד על קיומה של כוונה להמית [..] "

18.1.4 יסוד ההכנה

יסוד ההכנה שבסעיף 301 לחוק העונשין הוא יסוד פיזי טהור שעניינו הכנה למעשה ההמתה או הכנה של מכשיר המיועד לביצוע מעשה ההמתה. לא אחת שלובים ההחלטה להמית ומעשה ההכנה זו בזו והם עשויים לבטא, בו זמנית ובמשולב, הן החלטה להמית והן הכנה לקראת מעשה ההמתה.

סירוי של הנאשם באזור הזירה לפני האירוע, התצפיות, והגעתו לזירה כשהוא מצויד באקדח ותחמושת רבה, כל אלה מעידים כי התקיים גם יסוד ההכנה.

18.1.5 יסוד היעדר הקנטור

יסוד היעדר הקנטור, הנדרש לצורך קיומה של כוונה תחילה בעבירת רצח, מטיל על התביעה להוכיח כי מעשה ההמתה לא היה פרי של אובדן שליטה עצמית רגעית עקב התגרות. ההלכה הפסוקה קבעה זה מכבר כי יסוד היעדר הקנטור נבחן על-ידי שני יסודות מצטברים: יסוד סובייקטיבי ויסוד אובייקטיבי.

בענייננו, ניתן להניח כי המנוח כלל לא הבחין בנאשם. גם אשתו של המנוח, שצעדה מאחוריו, לא טענה כי ראתה את היורה, ולא שמעה חילופי דברים ביניהם. מכל מקום, הנאשם והמנוח לא הכירו אחד את השני ומכאן שאף אם המנוח הבחין בנאשם אין כל סיבה כי יתגרה בו.

ולבסוף, בסיכומיהם המפורטים לא התמודדו הסניגורים כלל עם הפן המשפטי של עבירת הרצח וכלל לא טענו, אף לא לחלופין - ובדין עשו כך - כי גם אם ייקבע שהנאשם הוא היורה, לא התקיימו היסודות הנ"ל של עבירת הרצח או חלקם.

ניתן להסיק מכך כי גם הסניגורים סוברים שאם ייקבע כי הנאשם היה זה שירה במנוח, כי אז התקיימו כל יסודות עבירת הרצח.

לאור האמור אני סבור כי הוכחו במקרה דנן כל יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, כאמור בסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

18.2 העבירות בנשק

משעשה הנאשם לצורך המתת המנוח, שימוש באקדח שסוגל להמית, כפי שהעיד רפ"ק עזרא שושני (עמ' 17-20 לפרוט'), הרי שיש להרשיעו גם בעבירות בנשק, כמיוחס לו בכתב האישום.

דהיינו, מכיוון שהנאשם החזיק את האקדח ונשא אותו אל הזירה וממנה, הרי שהוא עבר את העבירות של החזקת ונשיאת נשק.

19. סיכום

סופו של דבר, שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר ועל כן אציע לחברי הנכבדים להרשיע את הנאשם בעבירת **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, ובעבירות של **החזקה ונשיאת של נשק שלא כדין**, לפי סעיפים 144 (א) ו- (ב) לחוק העונשין.

השופט ד. פיש:

אני מסכים.

השופטת ת. שרון-נתנאל:

מדובר אמנם בראיות נסיבתיות, אך עסקינן במצבור משמעותי של ראיות נפרדות, עצמאיות, מסוגים שונים וממקורות שונים, ובכללן; הקשר של הנאשם לאקדח - הימצאותו בבית שמש וממצאי ה-D.N.A, עדותה של קרן מלכה, עדותו של בעל ה"דלי בגט", הפלטים המוכיחים קיומן של שיחות מהטלפון הנייד של הנאשם לבית המנוח ולבית שכנו של המנוח, "הגיחות" הרבות של הנאשם מביתו של קובי חזן לאזור הרצח במהלך סוף השבוע, איכון הנאשם באזור בית המנוח סמוך לשעת הרצח וקבלת סכום כסף גדול על ידי הנאשם, מקובי חזן, סמוך לאחר הרצח.

מצבור ראיות זה מוצא חיזוק של ממש בשקריו המהותיים והרבים של הנאשם, אשר חלקם הוכח בראיות אובייקטיביות ברורות, בהסבריו המופרכים והבלתי אמינים, בעליל של הנאשם למעשיו שהוכחו בראיות פוזיטיביות, בדברי הנאשם למדובב, בגרסאות הרבות "והמתפתחות" שנשמעו מפיו, הן במהלך החקירה במשטרה והן בביהמ"ש, בכבישת הגרסה שהביא הנאשם בפניו עד למתן עדותו בביהמ"ש, במיוחד לעומת כפירתו הכללית באמור בכתב האישום ובכלל זה - כפירתו בקשר שלו לאקדח ובראיית ה-D.N.A, כמו גם בהימנעות הנאשם מלהביא עדים, אשר יכול היה להביא,

לתמיכה בחלקים מהותיים מדבריו, ועוד.

המשקל המצטבר של הראיות הנסיבתיות והחיזוקים להן, הכל כמפורט בחוות דעתו של כבוד האב"ד, אינו מותר אלא מסקנה אפשרית, **אחת ויחידה**, לפיה הנאשם הוא זה שירה במנוח וגרם, במתכוון, למותו.

מעבר לצריך, על אף שהדבר לא הובא על ידי בחשבון, במסגרת בחינתי את חומר הראיות, ורק כדי לסבר את האוזן אציין, כי גם "המעגל החיצוני" של הראיות - המידעים (ובהקשר להם, הקשר שאינו שנוי במחלוקת, בין קובי חזן לבין אלי סלמן והקשר הטלפוני בין הנאשם לבין קובי חזן ובין קובי חזן לסלמן במועדים הרלבנטיים לרצח) וכן הראיות בדבר השיפור במצבו הכלכלי של הנאשם סמוך לאחר הרצח - עולה בקנה אחד עם הראיות שהובאו בפנינו ואשר על בסיסן קבענו, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את הרצח המיוחס לו בכתב האישום. ראוי להבהיר, כי "מעגל חיצוני זה", הגם שאינו משמש ראיה נגד הנאשם, אינו שולל את המסקנה אליה הגענו ואינו מטיל בה כל ספק.

אשר על כן, מצטרפת אני לחוות דעתו של כבוד האב"ד, על פיה יש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

לפיכך, אנו מחליטים להרשיע את הנאשם בעבירת **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, ובעבירות **החזקה ונשיאת נשק שלא כדין**, לפי סעיפים 144(א) ו- (ב) לחוק העונשין.

ניתן והודע היום כ"ה בשבט התשע"ד, 26/1/2014, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.